BARBARA PERKINS

Dragoste și spini

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA JITARU

ALCRIS

Capitolul 1

- Doamnelor şi domnilor, peste zece minute vom ateriza pe aeroportul din Mutala. Vă rugăm să vă prindeţi centurile de siguranţă şi să stingeţi ţigările. Sperăm că aţi făcut o călătorie plăcută cu compania noastră şi vă dorim un sejur plăcut în republica Lanbwe.

Vocea impersonală a însoţitoarei de bord o trezi pe Karen din visare. Slavă Domnului că ajungea în sfârşit la destinaţie. Cele paisprezece ore de zbor de la Londra la Johannesburg, apoi alte trei ore la bordul Boeingului care făcea naveta între capitala sud-africană şi cel mai apropiat vecin al său, republica Lanbwe, i se păruseră interminabile. îşi întinse membrele amorţite şi aruncă o privire prin hublou.

în ciuda luminii orbitoare a soarelui care o obligă să clipească des, descoperi cu stupefacţie peisajul care va fi de acum înainte cadrul ei de lucru. "Dumnezeule! unde sunt văile înverzite ale Angliei?", gândi ea, descumpănită de spectacolul care se desfăşura în faţa ochilor ei albaştri aproape transparenţi. Cât vedeai cu ochii, se

întindea o imensă câmpie prăfuită, aridă şi uscată, unde creşteau doar câţiva arbuşti piperniciţi. Pe alocuri, rupând această monotonie a peisajului, o linie mai albicioasă şi bătătorită semnala existenţa unui drum care lega între ele nişte locuinţe rotunde, care păreau cu atât mai izolate cu cât erau singurele construcţii din această zonă îngrozitor de plată.

Era vis sau realitate? Karen nu reuşea să definească.

Bineînţeles, văzuse o mulţime de fotografii şi de documente despre această mică ţară a Africii înainte să plece, dar realitatea depăşea de departe orice imaginaţie. Oare era cu putinţă ca pe acest pământ atât de neprimitor să trăiască oameni? "Haide, haide. Nu este momentul să te descurajezi" îşi zise ea, gândindu-se la contractul pe un an pe care-l semnase ca moaşă la spitalul din Mutala. Un an! Era enorm de mult!

- N-o să mă părăseşti ca să pleci să te pierzi la celălalt capăt al lumii! exclamase mama sa când îi spusese vestea. Este îngrozitor de periculos pe acolo, draga mea. Dacă ţi se întâmplă ceva ...

- Haide, mamă, nu dramatiza! o întrerupsese ea. N-o să fiu singură pentru că voi locui cu Tessa. Iţi aminteşti de ea, nu-i aşa? împărţeam acelaşi apartament pe vremea când îmi efectuam stagiul la "St. John". Sigur că-ţi aminteşti, ţi-am vorbit adeseori despre ea.

- Oh, da, îmi amintesc. Era laborantă într-un grup de cercetare, cred.

- Exact, şi a plecat în Africa într-o misiune de studii a Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. Am corespondat mereu cu ea. Mai ales de când s-a instalat la Lanbwe unde este asistenta directorului ei de teză, profesorul Cranshaw, precizase ea, cu emoţie. în scrisori, îmi descrie Mutala ca fiind un oraş absolut modern. Aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

- Fără îndoială, răspunsese mama sa fără convingere. Totuşi, nu înţeleg de ce pleci atât de departe ...

- Pentru că simt nevoia să-mi îmbogăţesc experienţa profesională. La Londra, nu mai învăţ nimic.

Pretextul era cam subţire, dar doamna Raven păruse dispusă să-l creadă. Slavă Domnului! Altfel, cum ar fi avut Karen curajul să-i dezvăluie mamei sale că, în realitate, nu voia decât să-l întâlnească pe Richard Cranshaw de care era îndrăgostită în taină de mai bine de trei ani?

De altfel, nimeni, nici măcar Tessa nu bănuise pasiunea pe care o nutrea pentru strălucitul patolog ale cărui cursuri le urmărea cu asiduitate în timpul stagiului ei. Dacă prietena ei îl considera chiţibuşar şi plicticos, Karen în schimb îi purta o admiraţie necondiţionată şi credea că descoperise în el idealul său masculin. Calm şi chibzuit, el îşi considera cercetările ca fiind opera vieţii sale, şi le consacra tot timpul. Nu avea nimic din acei donjuani fanfaroni care se jucau cu femeile şi le seduceau precum o pisică pândeşte o pasăre prinsă în capcană. Dimpotrivă, era întotdeauna

politicos şi extrem de respectuos cu ele. Tessa, pe care manierele savantului o agasau la culme, pretindea că de fapt curtoazia lui nu avea egal decât în indiferenţa lui.

De unde să ştie Tessa că un zâmbet fermecător sau un compliment mai insistent ascundea de cele mai multe ori o culme a duplicităţii? Karen, în schimb, ştia. Tatăl său fusese unul dintre acei bărbaţi care ştiau să cucerească femeile, era fermecător, elegant, curtenitor. Fără îndoială, de aceea îşi părăsise fiica de numai opt ani şi soţia, pentru a trăi o dragoste perfectă cu o alta.

Karen nu-l iertase niciodată pentru faptul că întunecase viaţa mamei sale, care de altfel nu s-a mai recăsătorit vreodată, şi moştenise de la ea o neîncredere viscerală faţă de sexul opus.

Confruntarea ei cu universul neiertător al spitalelor îi accentuase şi mai mult această tendinţă. Foarte curând, devenise chiar o maestră în arta de a scăpa de avansurile internilor a căror distracţie favorită era să alerge după fuste. Chiar şi cei mai îndrăzneţi se temeau de aerul ei rece şi distant, de distincţia ei firească, dar mai ales de replicile tăioase. Nu-i păsa că o considerau arogantă. Părerea lor n-o interesa. Nu voia să asculte decât vocea lui Richard Cranshaw, al cărui spirit era mult prea elevat pentru a se coborî la un comportament atât de josnic.

Richard Cranshaw! După atâta timp se mai gândea încă la el cu o strângere de inimă. Ce şoc îngrozitor avusese când aflase că pleca în Africa pentru o durată

nedeterminată! Luni întregi suportase de bine de rău ideea că nu-l va mai vedea.

Cu atât mai mult cu cât Tessa, prietena ei cea mai bună, fusese curând obligată să plece şi ea, lăsând-o singură la Londra. Singură, doar cu visele sale ...

Si apoi, văzuse acel articol într-o revistă medicală. Ministrul sănătăţii din Lanbwe deplângea o lipsă acută de moaşe în ţara sa, şi lansa un apel la bunăvoinţă şi la voluntariat. Ocazia era nesperată şi Karen şi-a trimis imediat candidatura.

Avionul făcu un viraj pe aripă înainte să înceapă coborârea spre aeroport. Trezită brusc din visare, Karen se aplecă spre hublou. Peste câteva minute se va întâlni cu Tessa, care promisese să o aştepte la sosire. Si cine ştie? Poate că profesorul Cranshaw o va însoţi ...

Pe măsură ce se apropia de pista de aterizare, Karen zări un grup de blocuri înalte care păreau să fi răsărit ca prin minune în mijlocul deşertului. în jurul lor se înghesuiau căsuţe minuscule făcute din pământ bătătorit, cu acoperişul plat sau acoperit cu tablă ondulată, dintre care unele se aliniau cuminţi de-a lungul arterelor largi, în timp ce altele se înghesuiau într-o dezordine incredibilă. Văzută de sus, capitala nu părea mai mare ca un orăşel englezesc.

Deodată, roţile Boeingului atinseră pista asfaltată cu un şoc uşor. în sfârşit! Ajunsese cu bine. Pasagerii, în cea mai mare parte africani, aşteptară ca aparatul să se imobilizeze complet înainte să se ridice. Karen, care începea să

resimtă oboseala călătoriei, îi urmă cu un mers mai nesigur.

Abia ieşi din avion şi avu impresia că intră într-un cuptor. Pielea
i se uscă într-o clipă şi ochii, orbiţi de lumina puternică a soarelui, o ardeau ca focul. Era doar începutul lui martie şi vara din Lanbwe se apropia de sfârşit. Dumnezeule! Cât de departe păreau toamnele umede şi răcoroase din Anglia!

Aeroportul din Mutala nu era în realitate decât o clădire simplă a cărei zugrăveală se cojea pe alocuri.

Karen îi urmă ca o somnambulă pe tovarăşii ei de călătorie până la postul vamal, unde un ofiţer local îmbrăcat într-o uniformă bine ajustată pe corp, îi întâmpină cu aerul grav al funcţionarului conştient de extrema importanţă a sarcinii sale.

Se exprima într-o engleză foarte şlefuită, doar cu un mic accent care nu era lipsit de farmec.

Este adevărat că Lanbwe fusese nu cu mult timp în urmă protectorat britanic.

De îndată ce completă formularele de intrare şi îşi recuperă bagajele, Karen se îndreptă spre sala de aşteptare unde rămase zece minute interminabile, scrutând atentă toate chipurile în speranţa că-l va descoperi pe cel al Tessei. Din păcate, holul se goli, repede şi curând nu mai rămase decât însoţitoarea de bord care venise odată cu ei. Si nici nu se punea problema s-o deranjeze, pentru că era foarte ocupată să cocheteze cu

singurul european prezent!

"Probabil că este vreun steward sau vreun comandant de bord" gândi Karen, privindu-l cu un ochi circumspect. înalt, cu o înfăţişare atletică, blond ca spicul de grâu, îmbrăcat cu un pantalon negru şi o cămaşă albă care îi puneau în valoare tenul bronzat, era exact genul de bărbat pe care ea nu-l suporta. Câte femei nu cucerise oare debitându-le nerozii? Cu siguranţă multe, judecând după privirea extaziată aţintită spre el de interlocutoarea lui.

Agasată de ceea ce vedea, Karen se întoarse dând din cap dezaprobator şi îşi reluă căutarea. Din păcate, împrejurimile aeroportului erau îngrozitor de pustii! Nu zări nici o urmă de Tessa.

Karen se simţi dintr-o dată pierdută şi chiar puţin ridicolă cu bagajele în jurul ei, cu taiorul sobru şi cocul din care îi cădeau pe ceafa câteva şuviţe blonde ondulate. Pentru cineva care detesta să fie remarcat, era o treabă bună ...

- Domnişoara Karen? auzi deodată o voce gravă şi cu un timbru plăcut în spatele ei.

Tresări şi, întorcându-se brusc, răspunse:

- Da, eu ...

Zâmbetul, care deja îi apăruse pe buze, se şterse de îndată ce-l recunoscu pe bărbatul pe care-l surprinsese flirtând cu stewardesa. O privea fix cu nişte ochi cenuşii care păreau să o străpungă dintr-o parte în alta. Fără îndoială că aceasta era tactica lui de a-şi subjuga

victimele.

- Ce doreşti? întrebă Karen, înfruntându-l.

- Liniştiţi-vă, n-am de gând să vă deranjez, îi replică el pe un ton zeflemitor. Maşina Tessei a rămas în pană şi, cum aveam treabă pe aici, m-a rugat să vă duc eu în locul ei. Mă numesc Nicholas Kyle.

- îmi pare bine. Karen Raven.

- Da, ştiu.

Spusese aceasta fără nici un pic de amabilitate, aproape cu ostilitate şi, fără să mai adauge ceva, îi luă din mână geanta de voiaj.

- Vă las să duceţi valiza. Dacă se deschide cumva, nu vreau să fiu făcut vinovat, spuse el înainte de a porni spre ieşire.

"Ce bădăran!" gândi Karen, uluită. Cum îndrăznea să se poarte atât de grosolan cu ea, pe care abia o cunoştea? îşi pierduse brusc manierele de seducţie pe care le folosise faţă de stewardesă. Dar este adevărat că nici Karen n-ar fi fost dispusă să-i asculte balivernele.

De voie , de nevoie, se hotărî totuşi să-l urmeze. La urma urmei, de ce ar fi contat pe o primire mai prietenoasă din partea acestui mitocan?

Mergea atât de repede, încât îl ajunse din urmă abia când el se opri în sfârşit lângă un Range Rover de culoare verde. Fără un cuvânt, deschise portbagajul şi puse înăuntru geanta de voiaj şi valiza. Niciodată o tăcere nu fusese mai elocventă ca a lui, şi Karen simţi curând

aproape la modul fizic, agresivitatea lui.

- începusem să cred că Tessa s-a înşelat asupra datei sosirii, zise ea numai ca să spună ceva.

- Nu-i stă în obicei. Si apoi, nu există decât un zbor pe săptămână care vine din Africa de Sud, spuse el ridicând agasat din umeri. Aşezaţi-vă în faţă, este deschis.

"Cum să refuzi când eşti invitat cu atâta amabilitate?" gândi Karen cu umor, aşezându-se docilă pe scaunul pasagerului.

- Sunteţi într-adevăr prea amabil, pentru că aţi acceptat să vă ocupaţi de mine în locul Tessei, zise ea cu o uşoară ironie, când el se aşeză la volan.

- Nici vorbă. Aveam treabă pe aici. Atâta tot.

Nu putea fi mai laconic de atât. Aşa că renunţă să mai iniţieze o conversaţie cu o fiinţă atât de puţin binevoitoare. Se strădui să se concentreze asupra peisajului. Dacă ar putea spune că exista vreun peisaj. Zări doar un drum desfundat, un praf galben care se infiltra peste tot, pietre, câteva tufişuri rahitice şi cactuşi cu sutele. Lanbwe nu era deloc mai îmbietoare de pe sol decât din avion.

- Să nu speraţi să găsiţi iarbă verde în această perioadă a anului, spuse ironic Nicholas Kyle ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Suntem în plin sezon secetos.

- Există deci şi un sezon umed? întrebă ea pe acelaşi ton.

- Da, în septembrie. Oh, bineînţeles, nu plouă prea multă vreme. Atunci, iarba creşte într-o zi ... şi moare la fel

de repede, uscată.

Sub aparenta banalitate a spuselor lui, lui Karen i se păru că ghiceşte o notă de sadism. Ca şi cum ar fi vrut să-i descrie acest pământ sub înfăţişarea lui cea mai aspră. Se gândea oare să o descurajeze?

- în stânga vedeţi hotelul Holiday Inn, continuă el pe un ton neutru.

Privirea lui Karen se îndreptă mecanic spre un imobil înalt de două etaje, numai din oţel şi sticlă a cărui prezenţă în mijlocul deşertului era cel puţin neobişnuită. Pe deasupra, cine s-ar fi aşteptat să descopere aici un panou pe care se putea citi scris cu litere mari negre, "Pisicină" şi "Casino"?

După vreo doi-trei kilometri prin acest peisaj de la capătul lumii, maşina intră pe ceea ce părea să fie o stradă. De o parte şi de alta a drumului asfaltat, alei private conduceau spre nişte bungalouri în culori pastelate, izolate în grădini în care creşteau leandri şi crini de un portocaliu intens graţie unui sistem sofisticat de irigaţii. "Probabil că este cartierul rezidenţial" îşi zise Karen, care nu îndrăznea să pună întrebarea irascibilului ei şofer.

Cel mai ciudat lucru însă, i se păru faptul că aceste artere erau toate pustii. Nici pietoni, nici turişti. Nimeni şi nimic în afara eternului praf galben care învăluia totul şi se depunea apoi într-un strat fin pe asfalt.

Acest prim contact cu Africa nu era deloc încurajator, şi chiar când traversară centrul localităţii ceva mai animat,

Karen nu reuşi să scape de o neliniştitoare impresie de singurătate. în afară de asta, cui şi-ar fi putut mărturisi dezamăgirea? în orice caz nu tovarăşului ei de călătorie. Privirea acestuia rămânea într-adevăr fixată pe şosea, ca şi cum ar fi vrut să evite vreo " coliziune" chiar şi vizuală, cu pasagera sa.

Totuşi, când ieşi din oraş, ea exclamă, ridicând puţin tonul:

- Cum? Nu trecem pe la spitalul din Mutala?

- Nu. Vă conduc direct la Dendaa. Acolo îi cazează guvernul pe cei ce vin să lucreze aici. Veţi locui probabil în aceeaşi casă cu Tessa, îi explică el, indiferent. în ceea ce mă priveşte, n-am de gând să vă plimb ca să vizitaţi regiunea.

- Nu este vorba aici despre turism! Vreau doar să-mi cunosc noul loc de muncă.

- Ei bine, o să mai aşteptaţi.

Deodată, înainte ca ea să aibă timp să protesteze, el trase brusc de volan spre dreapta ceea ce o proiectă violent în portieră. Preţ de o clipă, crezu că este o manifestare a ostilităţii faţă de ea. Dar când se redresă, constată că un nor de praf ascundea aproape complet şoseaua.

- Este o altă maşină în faţa noastră, comentă el. în sezonul acesta, trebuie să fii mereu extrem de atent.

De îndată ce depăşiră însă vehiculul, el adăugă zâmbind ironic:

- După spusele Tessei, sunteţi moaşă. Vă previn de pe acum că, dacă vă aşteptaţi la o promovare venind aici, s-ar putea să fiţi dezamăgită. Lanbwe nu mai este protectorat englez şi posturile cu responsabilitate le deţin localnicii. Dar poate că aveţi un alt motiv de a vă pierde în inima Africii, nu-i aşa? insistă el.

Karen tresări. întrebarea aceasta indiscretă trezise brusc în ea imaginea doctorului Cranshaw. Nu, nu era cu putinţă. Nimeni nu avea de unde să bănuiască. Si acest Nicholas Kyle mai puţin decât oricine ...

- în afară de acela de a-mi îmbogăţi experienţa nu există altul, răspunse ea cu o voce pe care şi-o dorea sigură. Pe de altă parte, n-am avut niciodată de gând să iau locul cuiva, c u atât mai puţin de a face pe şefa. Chiar şi la Londra, ştim cum se petrec lucrurile la Lanbwe.

- într-un mod pur teoretic, o ironiză el. Când vin din Anglia, oamenii se cred încă într-una din coloniile lor şi îşi imaginează că le este permis totul. Slavă Domnului, se trezesc aproape imediat la realitate, şi vă garantez că la fel ca ei, nu veţi sta mai mult de trei zile.

- Ce vă dă dreptul să fiţi atât de categoric? replică ea, iritată. Mă cunoaşteţi abia de cinci minute.

Care nu-i fu stupefacţia să-l vadă pe interlocutorul ei frânând în plină viteză cu riscul de a derapa! După ce opri motorul se întoarse spre ea, cufundându-şi privirea cenuşie în ochii ei. Pentru prima oară, Karen îşi dădu seama de limpezimea ochilor lui.

- Foarte bine. Dacă tot aţi abordat acest subiect, măcar să-l lămurim repede, spuse el sec. Numele de Kyle nu vă reaminteşte nimic?

Karen făcu ochii mari, mirată.

- Nu. De ce? Ar trebui să-mi amintesc?

- Când Tessa mi-a vorbit de o oarecare Karen Raven, m-am gândit că este vorba despre altcineva. Coincidenţa ar fi fost prea mare. Totuşi, când v-am zărit la aeroport, mi-am dat imediat seama cu cine am de-a face. Cu una dintre acele domnişoare cu ifose şi cu pretenţii care sunt atât de sigure pe ele încât refuză să arate puţină înţelegere faţă de tot ceea ce le-ar deranja marile lor principii sau micile lor obişnuinţe.

- Dar, nu vă permit să ...

- îndrăzniţi să mă contraziceţi! Nici măcar n-aţi vrut să asistaţi la funeraliile tatălui dumneavoastră, lansă el cu ochi scânteietori.

La aceste cuvinte, un văl opac întunecă vederea tinerei. I se părea că, brusc, toată copilăria ei trecută ieşea la suprafaţă, mai dureroasă ca oricând.

- Haide, amintiţi-vă, continuă el nemilos. A doua lui soţie se numea chiar Norma Kyle, nu-i aşa? Ei bine, era mătuşa mea, şi pe cale de consecinţă, tatăl dumitale a devenit unchiul meu. îl iubeam nespus şi ...

- Nu-i de mirare. Dumneata faci parte din aceeaşi categorie, spuse ea aruncându-i o privire dispreţuitoare.

- Mulţumesc, voi considera asta ca pe un compliment.

Era un om generos ...

- ... care nu a ezitat totuşi să-şi părăsească soţia şi fiica.

- Uite ce este, eu nu ştiu ce ascundea divorţul părinţilor dumitale, şi poate că nici dumneata nu ştii. Oricum, nu eşti îndreptăţită să-i judeci. Eu ştiu doar că a doua căsătorie a tatălui dumitale, unchiul meu, i-a adus fericirea şi stabilitatea la care spera. Printre altele, vreau să-ţi spun că a păstrat mereu fotografia dumitale.

Karen tresări, străbătută brusc de un val de emoţii. Totuşi, era mult prea orgolioasă încât să recunoască în faţa lui Nicholas Kyle că această ultimă dezvăluire o tulburase, şi îşi reţinu cu greu lacrimile care deja îi umeziseră ochii.

- M-am întrebat multă vreme cum o fi arătând această verişoară îndepărtată, continuă el. Dar dorinţa mea de a te cunoaşte s-a evaporat în ziua când am înţeles cine eşti de fapt. Trebuie să ai o inimă de piatră ca să-i refuzi unui tată bucuria de a-şi revedea fiica.

- Ce te priveşte pe dumneata asta? Orice ai crede, nu vom face parte niciodată din aceeaşi familie! se enervă ea.

Si acum, te-aş ruga să plecăm.

- Cu mare plăcere.

Cu aceste cuvinte, el demară atât de brutal încât Karen fu cât pe ce să cadă de pe scaun.

- Sper că ţi-am satisfăcut curiozitatea, spuse el sec. De acum încolo, nu vom mai vorbi despre această poveste. în aceste condiţii, nu te mira că nu te-am primit cu braţele deschise la aeroport. Cu atât mai mult cu cât n-am nici o

simpatie pentru sclifositele care-i privesc pe ceilalţi ca pe nişte cantităţi neglijabile.

Karen era mult prea uluită pentru a-i replica. După lungile ore de zbor şi după acest contact dificil cu un pământ neospitalier, reamintirea neprevăzută a unui trecut dureros o lovise în plin. Cu ce drept îndrăznise omul acesta s-o critice? Ce ştia el despre viaţa pe care o dusese alături de o mamă posesivă căreia îi devenise singura susţinere morală? Despre nopţile în care plânsese în tăcere pe perna ei? Despre prietenii din copilărie care nu pierdeau nici o ocazie s-o întrebe cu perfidie dacă are veşti de la tatăl său? Despre modul în care învăţase să-şi strângă pumnii pentru a nu izbucni în plâns în public? Nu, el nu-şi putea imagina toate astea ...

Maşina luă deodată un viraj scurt, proiectând-o pentru o clipă spre pieptul musculos al lui Nicholas Kyle. înainte să aibă timp să se redreseze, el luă un alt viraj proiectând-o de data asta în portieră, înainte de a se opri într-un scrâşnet de cauciucuri.

Abia revenită din emoţii, Karen îşi dădu seama că ajunseseră într-un fel de localitate asemănătoare cu acele sate ale coloniştilor unde căsuţele albe, toate la fel, înconjurate de o mică grădină, se înşirau într-un ritm regulat. în faţa uneia dintre ele, i se păru că recunoaşte silueta băieţoasă a Tessei, care aproape că dispărea sub capota unui Volkswagen portocaliu plin de praf.

Nicholas Kyle claxonă de mai multe ori şi o strigă vesel

pe fată prin geamul deschis al maşinii. Tessa scoase nasul din motor şi, scoţând un ţipăt de bucurie, alergă imediat spre ei. Nu se schimbase. Mică de statură, cu o înfăţişare sportivă îmbrăcată în blugi şi tricou, cu părul şaten ondulat tuns foarte scurt şi cu ochelari, fără să fie frumoasă, emana din ea o veselie care-i atrăgea imediat toate simpatiile.

- Karen! exclamă ea. Oh, îmi pare rău, aş fi vrut atât de mult să te întâmpin la aeroport, dar maşina mea n-a vrut să asculte nimic.

- Ai verificat bujiile, aşa cum ţi-am spus? interveni Nicholas Kyle, recăpătându-şi căldura umană pe care nu i-o arătase lui Karen tot drumul.

- Da, dar am constatat că de fapt bateria era moartă, răspunse Tessa. Vecinul meu, David Rouse, tecmai a luat-o s-o încarce. Cam târziu, este adevărat. Sper că nu te-ai supărat pe mine, Karen, adăugă ea adresându-se prietenei sale. Dar, draga mea, pari epuizată. Slavă Domnului că Nick a acceptat cu plăcere să vină să te ia, altfel cred că m-aş fi îmbolnăvit.

- Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, o linişti Karen coborând din maşină fără să-i acorde vreo privire şoferului ei. Aş fi luat un taxi.

Nicholas Kyle coborî la rândul lui din maşină şi verifică suspensiile şi caroseria Volkswagenului Tessei cu lovituri puternice.

- Sper că aceea pe care ai închiriat-o pentru prietena ta

să fie în stare mai bună ca aceasta, spuse el făcând o grimasă. Altfel, va trebui ca una dintre voi să urmeze nişte cursuri de mecanică.

Dar dacă vrei, pot s-o verific eu. Ce nu fac eu pentru tine?

- Eşti adorabil, Niack, răspunse Tessa roşind. Dar domnul Townley care mi-o cedează este inginer, şi m-a asigurat că până diseară când mergem s-o luăm, o va face ca nouă.

Karen urmărea această conversaţie complet buimăcită. Prietenia profundă care părea să existe între Tessa şi Nickolas Kyle o punea într-o situaţie imposibilă. Cum să împace într-adevăr afecţiunea pe care i-o purta prietenei sale cu antipatia viscerală pe care o resimţea faţă de Nicholas Kyle? Hotărât lucru, sejurul acesta în Africa începea sub cele mai proaste auspicii.

- Dumnezeule! Cât eşti de palidă, Karen! exclamă Tessa. Cei de la spital sunt de-a dreptul nebuni dacă vor să începi lucrul chiar de mâine. Nici măcar nu vei avea puţin timp ca să te adaptezi.

- Nu-ţi face griji pentru mine, o linişti Karen. îţi jur că mă simt foarte bine.

- Ei, da! Stiu că nu suporţi să-ţi plângi de milă, dar nu-mi spune că nu eşti obosită. îţi ordon, mă auzi, îţi ordon să te duci înăuntru şi să te odihneşti.

Apoi, întorcându-se spre Nicholas Kyle, adăugă pe un ton vesel:

- Iar tu, Nick, intră să bei ceva. în felul acesta, o vei cunoaşte mai bine pe Karen.

- Nu, mulţumesc, Tessa. Acum trebuie să mă întorc la lucru. Dar, linişteşte-te, eu şi prietena ta vom mai avea şi alte ocazii să ne întâlnim.

Spusese aceasta cu un zâmbet în colţul gurii care nu prevestea nimic bun. Fără nici o explicaţie, scoase bagajele lui Karen din maşină, le abandonă fără probleme pe trotuar şi, după ce urcă la volan, făcu un gest de adio cu mâna, care putea foarte bine să se fi adresat amândurora sau doar Tessei şi plecă.

"Ce personaj arogant! Să dea Domnul să nu-l mai întâlnesc niciodată!" gândi Karen privindu-l cum se îndepărtează într-un nor de praf. Slavă Domnului, deocamdată scăpase de el.

Dar Tessa deja îi luase valiza şi geanta de voiaj şi se îndrepta cu un pas hotărât spre casă. După o clipă de nehotărâre, Karen o urmă. Avea impresia că se află într-un vis. Căldura intensă la care adăuga oboseala călătoriei făcea să i se pară totul ireal. Pereţii de un alb orbitor, grădina pe jumătate uscată unde doar câteva flori de gălbenele reuşeau să înflorească, totul i se părea a face parte dintr-o lume imaginară. Chiar şi interiorul răcoros şi plăcut al noii ei locuinţe nu reuşi să o aducă la realitate, iar flecăreala neîncetată a Tessei începea s-o obosească.

- Cât mă bucur că eşti aici! declară ea făcându-şi de lucru prin salon şi prin bucătărie. Ce noroc pe mine să

împart apartamentul cu prietena mea din Anglia! Chiar îmi pare rău că n-am putut să vin la aeroport. în fine, bine că Nick a fost în măsură să mă înlocuiască! Asta-i esenţialul. Pana mea de maşină va avea măcar meritul de a-ţi fi permis să faci cunoştinţă cu viitorul tău patron.

Karen tresări, de parcă ar fi lovit-o un fulger.

- Cine? strigă ea.

- Cum? Nu ţi-am spus? El este directorul general al spitalului din Mutala. De fapt, este specialist în obstetrică, chiar dacă se ocupă şi de multe alte domenii. Face chiar o cercetare în domeniul tratamentului bolilor infantile datorate mizeriei şi malnutriţiei. O să vezi, este o personalitate, se entuziasm' ea.

Uluită, Karen o asculta pe Tessa elogiindu-l pe Nicholas Kyle. Asta-i mai lipsea! Va trebui să lucreze sub ordinele singurei persoane din lume cu care dorea să evite orice relaţie ...

Deodată îi trecu prin minte o idee năstruşnică.

- îl cunoşti bine? o întrebă pe Tessa, observând-o cu un ochi inchizitor.

- De ani de zile, răspunse aceasta roşind. Profesorul Cranshaw şi cu mine l-am mai întâlnit în Somalia unde conducea o misiune de studii pentru Fondul de Salvare al Copilăriei. Când am venit să lucrăm aici, am avut surpriza să-l regăsim la spitalul din Mutala. Este o nebunie, unde te duci, reîntâlneşti mereu aceleaşi persoane. Dar flecăresc întruna, şi tu pari epuizată ... Du-te şi te culcă puţin, dacă

vrei.

- Nu ... nu este nevoie. Sunt ... sunt atât de bucuroasă că mă aflu aici. Cred că te-ai mirat când ai primit scrisoarea mea. Ce vrei, nu eşti singura care are gustul aventurii!

Karen renunţase s-o mai întrebe pe Tessa ce fel de legătură avea cu Nickolas Kyle. în fond, momentul nici nu era prea bine ales. Si apoi, era adevărat. Era chiar obosită, şi deprimată de asemenea. Totul începuse prost.

Din fericire, Richard Cranshaw o va întâmpina a doua zi la spital. Datorită lui, îl va uita repede pe odiosul Nickolas Kyle, căruia oricum era foarte hotărâtă să-i ţină piept ...

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, Karen se trezi mai bine dispusă, cu toate că în ajun, o altă veste proastă o deprimase. într-adevăr, Tessa îi spusese că ea şi cu Richard Cranshaw se mutaseră de la spital la universitate, care se afla la celălalt capăt al oraşului. Deşi prietena ei o asigurase că savantul trecea adeseori pe la vechiul lor loc de muncă, dezamăgirea nu fusese mai puţin dureroasă.

Totuşi, după o noapte de somn odihnitor, simţi cum un fel de emoţie, de bucurie şi nelinişte în acelaşi timp făcea să-i bată inima cu putere. Ce o aştepta oare la capătul acestui drum desfundat care lega Dendaa cu Mutala? Stia doar că spitalul fusese construit cu zece ani în urmă, şi mintea ei vedea o mare clădire modernă făcută doar din oţel şi sticlă.

Astfel că stupefacţia ei fu mare când descoperi o clădire lungă, cu un singur etaj, în spatele căreia se zăreau o serie de bungalouri din pământ, risipite într-un imens parc. Hotărât lucru, Africa îi pregătea noi surprize.

Trase maşina în parcarea rezervată personalului, Volkswagenul pe care Tessa îl închiriase de la nişte prieteni care plecaseră pentru mai multe luni, şi se îndreptă spre ceea ce i se părea a fi pavilionul administrativ.

Secretara, o tânără africană amabilă, o conduse imediat la asistenta-şefă. Aceasta, o femeie înaltă, destul de plinuţă, originară din Lanbwe, o fixă cu o privire severă pe tot parcursul întrevederii. Un pic impresionată, Karen îşi

aminti tot ce-i spusese Nicholas Kyle. Fără îndoială, femeia se temea că are de-a face cu una dintre acele europene hotărâtă să se impună faţă de colegii ei africani, pentru că îi preciză foarte clar că deşi era asistentă cu diplomă, nu trebuia să conteze pe un tratament de favoare şi să se aştepte să efectueze şi muncile cele mai ingrate. Karen încuviinţă cu bunăvoinţă şi spuse că este gata chiar să le ajute pe tinerele stagiare să-şi pregătească examenele.

Evident, această ofertă păru să-i placă şefei care catadicsi să-i mulţumească zâmbind uşor înainte de a o trimite la magazie să-şi preia noua uniformă.

De îndată ce îşi puse halatul alb de bumbac cu mâneci scurte şi boneta apretată, Karen oftă mulţumită. Acum, se simţea în sfârşit pe un teren cunoscut. Doar atât, pentru că habar n-avea unde se află maternitatea.

Din fericire, remarcase un plan la intrarea în spital pe care erau foarte clar indicate toate serviciile, şi nu-i mai rămânea deci decât să repereze drumul prin acest labirint de pătrăţele care reprezentau bungalourile.

- Te-ai descurajat oare mai înainte de a începe? se auzi o voce zeflemitoare în spatele ei.

Karen tresări, ca sub efectul unei descărcări electrice. Stăpânindu-şi de bine de rău bătăile inimii, se întoarse şi-l descoperi pe Nicholas Kyle fixând-o cu ochii lui cenuşii pătrunzători.

- Ei bine, cum a decurs întrevederea dumitale cu

asistenta-şefă? continuă el. în general, nu prea le menajează pe asistentele străine.

La aceste cuvinte, Karen fu cât pe ce să izbucnească în râs. Cine se credea el? Părul lui era la fel de blond ca şi al ei şi pielea, deşi bronzată de soarele Africii, nu semăna deloc cu aceea a localnicilor.

- Prin "străini", ea înţelege nu doar albii, ci şi toţi cei care nu sunt născuţi în Lanbwe, preciză el ca şi cum ar fi citit-o ca pe o carte deschisă. Asta înseamnă că şi doctorul Olinga, care este originar din Uganda, sau doctorul Kani, care vine din Lesotho, sunt şi ei vizaţi. Ce vrei, aici autoritatea este în mâinile localnicilor, adăugă el.

- Dumneata eşti totuşi directorul acestui spital, obiectă ea.

- Eu sunt tolerat, nimic mai mult. La fel cum vei fi şi dumneata dacă vei fi dispusă să urci treptele fără să ai pretenţia de a le sări şi dacă îţi vei îndeplini sarcinile fără mofturi, spuse el privind-o cu duritate. Noi doi suntem singurii albi din acest spital. Sper să fii demnă de încrederea care ţi s-a acordat.

- Cu siguranţă, răspunse Karen sec pentru că lecţiile lui de morală începeau s-o îngrozească. Până una-alta, ai putea să-mi arăţi unde se află serviciul de maternitate. La urma-urmei, sunt aici ca să muncesc nu să stau de vorbă.

-Tocmai într-acolo merg şi eu. N-ai decât să mă urmezi, răspunse el conducând-o spre o alee lungă care lega între ele vreo cinci-şase bungalouri. Pentru ştiinţa dumitale, află

că spitalul are trei sute cincizeci de paturi şi că grupează toate dispensarele de pe o rază de sute de kilometri.

- Da, ştiu asta.

- Ah, este adevărat! Te-ai documentat înainte să vii aici, spuse el pe un ton sarcastic. Totuşi, află că Africa văzută din Anglia ţine mai mult de imaginaţie decât de o realitate trăită.

- Cred că ...

- Nu, nu eşti în măsură să-ţi imaginezi, pentru că trebuie să ai suficientă modestie ca să accepţi ordine de la oameni care nu s-au format într-o instituţie atât de tradiţională ca prestigiosul "St. John" din Londra.

- Nu văd de ce stagiul meu la "St. John" ar fi o problemă, replică ea, stăpânindu-şi de bine de rău iritarea.

- Este bine să ştii de la început că respectul ierarhiei şi ifosele căpătate acolo n-au valoare aici, replică el cu voce tăioasă. Fiecare dintre noi trebuie să facă adeseori treburi care nu sunt de resortul lui. Eu însumi a trebuit să operez o apendicită, să diagnostichez un ulcer varicos sau să consult copii bolnavi de bilharzioză. Asta atunci când nu trebuie să acorzi îngrijiri de urgenţă răniţilor din vreun accident de circulaţie. Trebuie spus că, în ţara asta, coliziunile de acest gen sunt aproape endemice, şi că ...

Se întrerupse pentru a saluta un african în halat alb care, trecând pe lângă ei, aruncă o privire surprinsă spre nou-venită.

- Este doctorul Olinga, murmură Nicholas Kyle.

Karen urmări îndelung cu privirea silueta robustă a doctorului. Brusc, îşi dădu seama cât de mult contrasta părul ei blond ca spicul grâului şi ochii albaştri cu toate aceste chipuri cu pielea de culoarea abanosului. O cuprinse dintr-o dată un sentiment îngrozitor de izolare, accentuat şi mai mult de prezenţa ostilă alături de ea a lui Nickolas Kyle.

Trebui să facă apel la tot orgoliul său pentru a nu lăsa să i se vadă tulburarea.

- Plecăm adeseori în delegaţii? întrebă ea pe un ton cât se poate de neutru.

Interlocutorul său zâmbi amuzat.

- La drept vorbind, nu. Suntem mult prea ocupaţi la spital sau să răspundem solicitărilor de îngrijiri medicale în tot districtul pentru a ne pierde timpul cu vizitele de inspecţie. Dar o să-ţi dai seama foarte curând ce înseamnă să fii moaşă în Africa.

Karen îşi muşcă buzele pentru a nu-i răspunde că, pe când era la "St. John", era deja considerată ca un excelent profesionist, capabilă să înfrunte orice situaţie critică. Stia însă că era inutil de a discuta cu el. Orice ar fi spus ea, era dinainte condamnată. La momentul potrivit, va şti să-i dovedească faptul că era mai puţin incompetentă decât credea el.

-Ai ajuns, spuse el, trezind-o brusc la realitate. Dacă nu te superi, te voi abandona aici. Eşti destul de mare ca s-o găseşti singură pe doamna Labatsu, noua dumitale şefă. Si

apoi, trebuie oricum să înveţi să te descurci singură, adăugă el zâmbind. O să mai avem ocazia să ne întâlnim. La revedere ... verişoară Karen.

Ea tresări la tonul lui sarcastic dar, revenindu-şi repede, se feri să facă vreun comentariu şi intră în bungalou fără să-i mai acorde vreo privire. Din fericire, Nicholas Kyle era, la fel ca ea, uşor de reperat printre toţi negrii care circulau prin incinta spitalului, şi nu-i va fi greu să-l evite pe viitor.

Doamna Labatsu o primi nici cu ostilitatea asistentei-şefe, nici cu expresia bănuitoare a doctorului Olinga. Dimpotrivă, o întâmpină cu un oftat de uşurare.

- Minunat! exclamă ea. Te aşteptam cu nerăbdare. Vino, avem mult de lucru.

Cu aceste cuvinte, o conduse fără să mai piardă timpul într-o încăpere de mărime mijlocie, foarte sumar mobilată unde ... patru femei erau pe cale să nască. Regăsindu-şi instantaneu reflexele profesionale, Karen se ocupă imediat de una dintre ele.

Travaliul decurse fără probleme, cu singurul neajuns că fu obligată să-şi exprime sfaturile prin intermediul unui tânăr stagiar care vorbea la fel de bine engleza şi dialectul viitoarei mame. Dar acest inconvenient i se păru neînsemnat când după ce-l cântări, spălă şi înfăşă cu grijă pe nou-născut, zări un mic zâmbet abia perceptibil apărând pe feţişoara lui şifonată. Ce minune! Era primul bebeluş african pe care-l moşise! Si se afla în Lanbwe abia

de câteva ore! La gândul acesta, simţi cuprinzând-o o caldă emoţie şi lacrimi îi umeziră ochii.

Dar nu era momentul să se înduioşeze, şi Karen, care învăţase de multă vreme să-şi domine emoţiile, îşi recăpătă aerul impenetrabil şi rece pentru a se duce să-i dea raportul doamnei Labatsu. Impresiile derutante despre această ţară ciudată începeau deja să se şteargă în faţa rutinei.

Profitând de un scurt răgaz, asistenta-şefă a serviciului o conduse să viziteze locurile. Bungaloul era compus dintr-o serie de încăperi

mai mult sau mai puţin spaţioase care dădeau toate într-o sală comună centrală unde erau dispuse vreo patruzeci de paturi în două rânduri aliniate cu grijă.

- Unitatea noastră este împărţită în trei secţii, îi explică doamna Labatsu cu amabilitate. De partea aceasta se află noile internate, în mijloc sunt cazurile cu complicaţii, şi aici lăuzele. încăperea din capăt este rezervată tinerelor mame care trebuie să rămână aici mai mult timp după naştere.

O conduse apoi spre un fel de rezervă unde erau depozitate medicamentele şi instrumentarul. O stagiară de vreo şaptesprezece ani tocmai era ocupată cu curăţirea seringilor hipodermice.

- Nu, domnişoară, exclamă doamna Labatsu încruntându-se. De câte ori ţi-am spus să sterilizezi instrumentele cu alcool pur? Uneori, am impresia că vorbesc cu pereţii, îi mărturisi ea lui Karen.

- Este foarte tânără, ar trebui scuzată, spuse aceasta.

- Din păcate, nu pot să-mi permit să fiu indulgentă, oftă interlocutoarea sa. Pentru a obţine diploma de asistente, elevele noastre trebuie să treacă obligatoriu de stagiul la maternitate. Administraţia contează şi pe mine să selecţionez cele mai bune Oelemente. Este o grea responsabilitate, să ştii.

Karen îi zâmbi cu înţelegere. Sefa ei îi inspira o simpatie din ce în ce mai mare. De talie mijlocie, cu pielea mai neagră ca abanosul, cu trăsăturile ei fine şi regulate, cu ochii vioi, doamna Labatsu era o femeie mereu

preocupată de ceva şi veşnic în mişcare.

- Cel de al doilea sterilizator al nostru nu este încă reparat, continuă ea, necăjită. Numai Dumnezeu ştie de când îl tot cer! Ah, domnişoară Raven, vei găsi cele necesare pentru naşteri în acest dulap. Din păcate, avem foarte puţine materiale, şi trebuie să facem economie pentru cazurile de urgenţă. Acum, dacă vrei să mă urmezi îţi voi arăta sala de prematuri.

Aceasta era de-a dreptul rudimentară, încât Karen rămase stupefiată. Trei incubatoare, două leagăne, o masă de examinare, câteva scaune pentru tinerele mame autorizate să-şi hrănească bebeluşul, constituia tot mobilierul acestei încăperi minuscule. O infirmieră africană tocmai avea de lucru pe lângă un nou-născut, rahitic.

- Domnişoară Raven, ţi-o prezint pe Rosa Angkina, una dintre şefele de grupă, spuse doamna Labatsu.

Cu faţa acoperită pe jumătate de mască, aceasta îi aruncălui Karen o privire amicală care-i merse drept la suflet. Ce puteau să însemne atunci avertismentele lui Nicholas Kyle? Dacă avea de gând s-o descurajeze, poate chiar să o incite să plece, atunci îşi pierdea timpul. Până acum, în afară de asistenta-şefă a spitalului care evident nu era o fire prietenoasă, pe nimeni nu deranja prezenţa ei. Dimpotrivă. Astfel, se consola oarecum pentru încăperile strâmte, lipsa de materiale şi mijloace cu care trebuia de acum să se mulţumească.

- Ce aş mai putea să-ţi spun? se întreba doamna

Labatsu căutând în jurul ei o inspiraţie. îţi voi arăta o sală prenatală altădată. Află doar că le ţinem pe tinerele mame şi pe bebeluşii lor în observaţie cel puţin patruzeci şi opt de ore. După care sunt trimise în satul lor, unde stagiarele noastre le vizitează încă zece zile.

- Fără îndoială, va trebui să fac şi eu la fel?

- Nu, nu imediat. Prefer ca moaşele experimentate să rămână la spital. Doar dacă nu este vreun apel urgent, fireşte. Dar în cazul dumitale, va trebui să-ţi mai dau pe cineva să te ajute pentru că nu cunoşti limba şi asta ar însemna să mă lipsesc dintr-o dată de două persoane. Personalul nostru este atât de redus, oftă ea. Ah, mă gândesc că ... Ai mai lucrat la blocul operator?

- Bineînţeles, răspunse Karen, un pic descumpănită de toate aceste probleme care se puneau.

- Perfect. Oricum, este mai bine ca unul din membrii echipei noastre să asiste la operaţii. Mai ales la cezariene. Infirmierele mele cunosc adesea mai multe lucruri despre naşteri decât chirurgii înşişi, spuse ea izbucnind în râs.

Karen o ascultă cu ochii măriţi de stupefacţie. Unde nimerise oare? De când nu te mai puteai încrede în medici?

- La ce oră au loc vizitele? întrebă ea cu interes.

- Niciodată. încă este bine dacă doctorul Olinga sau doctorul Kyle trec din când în când să vadă dacă viitoarele mame se simt bine. înţelegi, ne lipsesc foarte mulţi doctori. Toţi sunt ocupaţi până peste cap şi n-au timpul material să facă vizite regulate. în caz de urgenţă, trebuie să telefonezi

în stânga şi-n dreapta ca să găseşti unul disponibil. Slavă Domnului, doctorul Kyle este disponibil întotdeauna să ne vină în ajutor. Ce om fermecător! Dar fără îndoială l-ai cunoscut deja, este un compatriot de-al dumitale.

Karen tresărise când auzise numele chirurgului, dar reuşi să răspundă fără să-şi arate tulburarea:

- L-am întâlnit de vreo două ori, atâta tot.

- Adevărat? Eram convinsă că ai venit la invitaţia lui. De obicei, europenii preferă să muncească în Africa de Sud unde viaţa este mai uşoară. Aici, condiţiile de viaţă sunt atât de aspre, mai ales pentru o tânără singură. Totuşi, sunt sigură că dacă vei avea nevoie de ceva, doctorul Kyle va fi oricând gata să te ajute.

La aceste cuvinte Karen îşi stăpâni o expresie de îndoială. Conversaţia aceasta începea s-o agaseze. Dar cum s-o întrerupă pe doamna Labatsu, care părea să-l aprecieze mult pe chirurg, fără s-o ofenseze?

Din fericire, aceasta schimbă ea însăşi subiectul.

- Ah, mai este ceva. Echipa de zi îşi termină treaba în mod normal pe la ora şapte, dar astăzi în mod excepţional, vei fi liberă la ora patru.

Karen îi zâmbi cu recunoştinţă. Nu-i displăcea perspectiva câtorva ore de odihnă în plus. Din păcate însă, bucuria ei fu de scurtă durată când află ce avea de făcut. Programul de aici avea de ce să surprindă o fostă asistentă la "St. John" obişnuită să lucreze în ture. Obiceiul de aici presupunea ca personalul să lucreze de noapte o

săptămână întreagă, apoi de zi în săptămâna următoare. "Asta dezechilibrează şi cel mai solid sistem nervos", gândi Karen, brusc descurajată.

- Profită de această primă zi ca să te familiarizezi cu locurile, continuă doamna Labatsu. Mâine, eu sunt liberă şi, dacă vor fi cumva mai multe apeluri de urgenţă, vei fi probabil nevoită să conduci serviciul în locul meu.

- Cum? Nu atât de repede! exclamă Karen. N-ar putea să te înlocuiască una din stagiare până când mă voi mai obişnui cu departamentul?

- Din păcate, nu! Responsabilitatea serviciului trebuie să şi-o asume obligatoriu o asistentă cu diplomă. Stagiarii, chiar şi experimentaţi, nu sunt abilitaţi să-şi asume o asemenea sarcină.

Totuşi, linişteşte-te, îi zâmbi ea cu bunăvoinţă. Nu este sigur că vei fi pusă la treabă atât de repede. Totul va depinde de câte naşteri vor fi în afara spitalului.

- Si ... în general ... sunt multe?

- Stii, acoperim o zonă foarte întinsă. Din păcate, adeseori suntem anunţaţi în ultimul moment la vreo naştere dificilă. Si atunci este prea târziu s-o mai aduci pe mamă la spital, şi suntem obligaţi să trimitem o moaşă s-o asiste. Nici nu-ţi imaginezi toate problemele care se pun la un spital ca al nostru, conchise ea nu fără o oarecare mândrie.

"Oh, ba da!" oftă Karen în sinea ei. Unde era spitalul "St.John" a cărui organizare perfectă excludea orice

improvizaţie posibilă? Cât timp va avea curajul să lucreze în condiţii atât de precare?

Restul după-amiezii îi confirmă temerile. Până la ora patru, Karen îşi petrecu timpul într-adevăr fie alergând după materiale sau medicamente care mereu lipseau, fie încercând să discute cu pacientele care nu înţelegeau decât dialectul lor.

Când în sfârşit se întoarse la Dendaa, era la fel de epuizată ca după un maraton.

- Doamne, cât de obosită pari! exclamă Tessa când ajunse şi ea acasă. Sper că n-ai avut o zi prea proastă?

-Ar fi putut să fie şi mai rău, zise ironic Karen. M-am rătăcit, am căutat tot timpul materiale pe care nu le-am găsit, am dat sfaturi în engleză unor oameni care nu înţeleg o iotă, şi în sfârşit a trebuit să-mi scot aproape cu forţa maşina din parcare. Familia uneia dintre paciente ocupase un întreg teritoriu în jurul maşinii mele. N-am văzut în viaţa mea o asemenea "tabără". Au aprins chiar focul, îţi dai seama? Si cel mai extraordinar era faptul că toată lumea considera asta ca absolut normal.

Chipul Tessei se întristă.

- Cel puţin nu eşti prea dezamăgită? întrebă ea cu un nod în gât.

Karen o privi nedumerită înainte de a înţelege de ce deodată
prietena ei era atât de tulburată. Biata Tessa, atât de bună şi de generoasă! Fără îndoială, se considera vinovată de

neplăcerile ei.

- Nicidecum, se grăbi ea s-o liniştească. Munca la spital este pasionantă şi oricum nu mă aşteptam să găsesc aici autobuze cu etaj sau echivalentul Casei Parlamentului. Nu, de fapt cred că nu mi-am revenit încă după călătoria de ieri. în afară de asta, îmi trebuie timp ca să mă adaptez acestui climat şi noului meu ritm de viaţă. Iartă-mă dacă îţi par puţin posacă, adăugă ea sărutând-o afectuos pe amândoi obrajii.

într-o clipă, Tessa îşi recăpătă buna dispoziţie şi ... incorigibila tendinţă de a face pe mama-cloşcă.

- Acum să-mi faci plăcerea să te duci să te culci imediat, îi ordonă ea pe un ton care se voia sever. Mă felicit că am verificat cu grijă că n-ai nevoie de nimic înainte de a mă întoarce la universitate. Altfel, Dumnezeu ştie când te-ai fi hotărât să te culci.

Karen izbucni în râs.

- Tessa! Când vorbeşti aşa, parcă o aud pe mama!

- Poate, dar am dreptate! Dacă vrei să-ţi reintri în formă, începi prin a recupera orele de somn care-ţi lipsesc.

- Voi încerca. Numai că nu-mi va fi prea uşor, cu noul meu orar. Săptămâna viitoare sunt de noapte. Asta îmi lasă prea puţin timp să mă aclimatizez.

- Da ... evident, răspunse Tessa îngândurată. Dar, mă gândesc acum, l-ai revăzut pe Nick?

- Da, azi-dimineaţă am făcut câţiva paşi împreună, răspunse Karen crispându-se involuntar. Dar ce mi-ai spus

adineauri? Tu lucrezi şi diseară?

Doctorului Cranshaw nu-i este milă de tine? întrebă ea cu o voce răguşită. Apropo, nici n-am avut timp să mă duc să-l salut. Ce-o să creadă despre mine?

Tessa ridică din umeri, agasată.

- L-am anunţat că ai venit, dar ştii cum este el, n-a reacţionat în nici un fel. N-am mai întâlnit vreodată pe cineva atât de indiferent. Este imposibil să ştii ce gândeşte. Mai ales acum. Este ocupat până peste cap. Scoala de Medicină care tocmai s-a deschis la Mutala i-a cerut să facă o serie de conferinţe şi colac peste pupăză, biologa care îi făcea cercetările s-a întors în Statele Unite luna trecută. Nick nu ţi-a spus toate astea?

-Abia dacă ne-am vorbit, răspunse Karen mai scurt decât şi-ar fi dorit.

Totuşi, în faţa privirii uimite a prietenei ei, preciză pe un ton mai calm:

- Este atât de ocupat şi el, încât este greu să ai o discuţie cu el.

- Aici, mă uimeşti, răspunse Tessa, neconvinsă. Nick este întotdeauna atât de volubil. Ar trebui să-i ceri să-ţi vorbească despre Lanbwe, nu există un profesor mai bun în această privinţă. Se află aici doar de vreo şase luni, şi foloseşte deja cinci-şase limbi africane printre care şi swahili, şi cunoaşte aproape toate obiceiurile acestei ţări, se entuziasmă Tessa.

- Nu mă îndoiesc, răspunse Karen cu o ironie care nu-i scăpă Tessei.

- Nu-mi spune că eşti supărată pe el! exclamă aceasta. Nu se poate! Si eu care l-am invitat la o cină într-o seară ... între altele, este cel mai bun prieten al meu ...

Extrema nedumerire de pe chipul Tessei lăsa să se înţeleagă că în realitate îi era mai mult decât atât. La acest gând, Karen avu o strângere de inimă. Se simţea sfâşiată între tristeţea că o rănise involuntar pe prietena ei, şi dorinţa de a o proteja de un donjuan fără scrupule.

- Ascultă, Tessa, este adevărat că eu nu-l apreciez. Dar tu nu eşti obligată să-mi împărtăşeşti antipatia.

- Dar, zău că nu înţeleg! Ce s-a întâmplat? Nick este băiatul cel mai adorabil de pe pământ.

- Cu femeile, în mod sigur, răspunse Karen tăios. Are un mod de a li se adresa încât nu poţi să te înşeli.

- Karen! exclamă Tessa, uluită. Nu te ştiam atât de puritană.

- Mulţumesc.

- Oh, scuză-mă! N-am vrut să spun asta. Si apoi, este ridicol, să nu ne certăm pentru asta ... Chiar dacă eu continuu să-l consider pe Nick ca pe un om de treabă. Este adevărat că este frumos şi plin de farmec. Care-i problema? Te asigur că este şi omul cel mai integru din câţi am cunoscut, şi pe deasupra este şi un medic demn de toată lauda. Chiar şi doar acest detaliu ar trebui să pledeze în favoarea lui. Nu crezi?

Nu, Karen nu credea asta. Era furioasă şi îndurerată în acelaşi timp că Tessa se înşelase într-atât în privinţa acestui sinistru doctor Kyle.

- Bine, să nu mai discutăm, sugeră Tessa cu un oftat. Eşti prea obosită ca să judeci calm, şi presupun că vei avea ocazia să-ţi dai seama de eroarea ta. Deocamdată, avem lucruri mai importante. Ce vrei să mănânci?

După această discuţie, întrebarea i se păru lui Karen atât de neaşteptată încât izbucni în râs.Veselia ei spori când Tessa, care se dusese în bucătărie, îi propuse cu o solemnitate irezistibilă:

- Alege: am ouă şi ... ouă. Aşa că dacă vrei să mănânci ceva pe bază de ouă, sunt gata să-ţi prepar.

într-adevăr, asta era tot ce conţinea frigiderul Tessei. Această întrerupere avu cel puţin meritul de a destinde atmosfera între cele două prietene şi de a le ajuta să uite pentru o vreme de mica lor ceartă.

Când spre sfârşitul mesei, Karen fu cât pe ce să adoarmă cu nasul în farfurie, Tessa o prinse matern de braţ şi o conduse în camera ei.

-Acum, la culcare, îi ordonă ea.

Karen se supuse cu plăcere. I se închideau ochii de somn şi abia se mai ţinea pe picioare. Din păcate, a doua zi serviciul ei începea la ora şapte şi jumătate, şi se strecură între cearşafurile curate şi răcoroase cu penibila senzaţie că, oricând se va trezi, tot va fi prea devreme.

în ciuda oboselii, avu un somn agitat. Coşmaruri

întrerupte de imagini fugare îi bântuiau mintea. O vedea pe Tessa ameninţând-o cu misterioase represalii dacă nu se împăca repede cu Nicholas Kyle care, pe de altă parte, cu zâmbetul lui sarcastic pe buze, o impiedica să ajungă la Richard Cranshaw, pe care-l zărea în depărtare plimbându-se indiferent.

A doua zi când sosi la serviciu, Karen era foarte prost dispusă şi la fel de obosită. Noroc că nu avu apeluri prea multe, şi Rose Angkina rămase lângă ea tot timpul, scutind-o astfel de grija de a conduce singură serviciul. Altfel, ziua decurse fără incidente şi chiar putu să profite şi să se familiarizeze cu noul ei loc de muncă. în fond, meseria era aceeaşi ca în orice parte a lumii, şi bebeluşii africani scoteau aceleaşi ţipete ca şi cei din Anglia.

Bineînţeles că lipsa cronică de materiale şi medicamente precum şi metodele mai puţin ortodoxe ale medicilor continuau s-o surprindă, chiar s-o şocheze. Trebuia, de exemplu, să plaseze doi bebeluşi prematuri în acelaşi incubator, în ciuda riscului de îmbolnăvire. în toată cariera ei, Karen nu mai văzuse aşa ceva. Totuşi, faţă de fatalismul personalului se strădui să nu vorbească despre numeroasele aberaţii pe care le constata, şi continuă să-şi facă treaba cât mai bine cu putinţă.

După ce îşi termină munca, ieşi din bungalou şi, în ciuda norului fierbinte de praf care îi usca instantaneu pielea, se îndreptă spre parcare unde se afla maşina ei.

Aproape că ajunsese, când inima îi tresări în piept.

Bărbatul acela înalt ... nu, era un miraj. Era altcineva ...

Dar era chiar Richard Cranshaw care venea spre ea, cu privirea pierdută însă, ca de obicei, numai Dumnezeu ştie în ce gânduri. "Sunt sigură că nici măcar nu m-a recunoscut. Este atât de distrat", gândi Karen cu duioşie. îl sorbea din priviri, incapabilă să-l strige sau să facă vreun gest.

- Karen! auzi deodată o voce în spatele ei.

Tresări, readusă brutal la realitate şi se întoarse repede.

îi îngheţă sângele-n vene când îl văzu pe Nicholas Kyle, care cobora suplu ca o felină din Range Roverul său. El mai lipsea! Chiar în momentul în care îl văzuse pe cel pe care-l iubea în secret de mai bine de doi ani.

Richard Cranshaw îl zărise şi el pe Nicholas Kyle, şi veni drept spre ei. Când ajunse aproape, o privi pe tânără cu surprindere, ca şi cum îi reveneau în memorie amintiri destul de vagi.

- Dumneata nu eşti cumva domnişoara Raven, prietena Tessei? exclamă el. Da, chiar aşa este, fireşte ...! Cât pe ce să nu te văd! îţi dai seama, Nicholas, adăugă el adresându-se acestuia.

Nicholas Kyle era chiar ultima persoană pe care Karen şi-ar fi dorit-o martoră la întâlnirea ei cu Richard Cranshaw. Totuşi, mascându-şi dezamăgirea, trebui să se mulţumească doar de a-l saluta cât mai convenţional posibil.

- Cu siguranţă, Tessa v-a spus despre venirea mea aici, preciză ea pe acelaşi ton.

- Da, într-adevăr, răspunse el cu acel imperceptibil zâmbet care avea darul s-o tulbure. Chiar dacă Tessa îmi spune adeseori că sunt distrat, îmi amintesc perfect de dumneata, domnişoară Raven. Cum aş putea de altfel s-o uit pe una din cele mai bune eleve ale mele în patologie?

întorcându-se apoi spre Nicholas Kyle, adăugă cu o notă maliţioasă:

- Deşi am bănuit-o multă vreme că nu-mi urmăreşte conferinţele de la "StJohn" decât din prietenie faţă de asistenta mea cu care împărţea un apartament. Dar, spuneţi-mi, s-ar părea că voi vă cunoaşteţi ...

- Da, ne-am mai întâlnit de vreo două ori, răspunse Nicholas Kyle pe un ton ironic. Acestea fiind zise, scuzaţi-mă că vă stric reîntâlnirea după atâta timp, dar dacă doriţi, domnule profesor, să ajungem la timp la acea întrunire ...

- Oh, mai avem vreo cinci minute la dispoziţie. Si apoi, nu pot începe fără noi, nu-i aşa? Ce surpriză plăcută să te revăd, draga mea Karen. Acum, spitalul din Mutala se poate mândri cu una din cele mai bune profesioniste. Ce crezi, Nick?

- Venind de la dumneavoastră, un asemenea compliment este o garanţie, replică el, aruncându-i o privire ironică lui Karen care păli ca varul.

Din fericire, Richard Cranshaw nu observă tulburarea ei. Era oare distrat, sau discret? Tessa avusese dreptate când spusese că era foarte greu să ghiceşti la ce se gândeşte savantul.

- Ce te-a îndemnat să vii aici? întrebă el. La Londra aveai totuşi în faţă o carieră strălucită. Doar dacă nu cumva ţi-ai urmat logodnicul sau soţul?

- Nu ... de fapt ...

Cu obrajii în flăcări, Karen ezită. Prezenţa stânjenitoare a lui Nicholas Kyle la această întrebare directă, şi mai ales personalitatea puternică a lui Richard Cranshaw o făcură o clipă să-şi piardă prezenţa de spirit.

- Păi ... îşi reveni ea după o inspiraţie profundă, am corespondat multă vreme cu Tessa care îmi vorbea în scrisorile ei cu un asemenea entuziasm despre Africa

încât ...

-... ţi-ai dorit să vii aici, o completă el. Este o idee excelentă. Cu atât mai mult cu cât mi se pare că, în ultimul timp, îi este cam dor de casă.

Tăcu o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit profund la ceva, după care adăugă îngândurat:

- Doar dacă nu cumva este vorba de surmenaj. Poate că ar trebui s-o las să se odihnească mai mult.

- Nu, nu cred, interveni Nicholas Kyle, S-ar putea ca, dimpotrivă, s-o răniţi.

Karen îl privi nedumerită. Ce aştepta el? Ca Tessa să se prăbuşească sub volumul enorm de muncă pe care i-o încredinţa doctorul Cranshaw?

- Poate că ai dreptate, spuse acesta. Oricum, acum trebuie să plecăm. Draga mea Karen, sper că vei veni cât de curând să vizitezi universitatea. Astfel, vom avea ocazia să ne revedem.

- Cu plăcere, raspunse ea, evident încântată.

- Fii sigură, interveni atunci Nicholas Kyle fără ca profesorul Cranshaw să audă. Comunitatea noastră este atât de mică, încât este aproape inevitabil să nu te întâlneşti.

Karen tresări. îşi dăduse oare seama de sentimentele pe care le nutrea faţă de Richard Cranshaw? Sau poate o ameninţa cu prezenţa lui oriunde s-ar duce ...

înainte să aibă timp să-i dea replica, el se şi întorsese şi plecase. De ce trebuia să fie atât de antipatic? în plus, îi

stricase şi prima întâlnire cu bărbatul pe care-l iubea. O agasa totul la el: manierele, ironia muşcătoare, comportamentul de Casanova, totul. Mai rău chiar, o îngrozeau.

Deodată, îşi dădu seama că în loc să se bucure de întâlnirea cu Richard Cranhaw, nu contenea să analizeze defectele lui Nicholas Kyle. La gândul acesta o cuprinse o iritare confuză. De ce trebuia să se gândescă la el astfel? Nu merita să-i acorde nici măcar o secundă din gândurile ei. "Si pe viitor, crede-mă, voi face tot posibilul să nu-ţi mai ies în cale, domnule Kyle. Chiar şi dacă această comunitate europeană din Mutala este minusculă", gândi ea cu hotărâre.

Capitolul 3

Din păcate, a doua zi, întâmplarea făcu ca Nicholas Kyle să fie singurul medic disponibil să vină să examineze o bolnavă de care răspundea Karen. Biata femeie prezenta semnele alarmante ale unei infecţii uterine şi în faţa stării sale critice, Karen se hotărî să facă apel la inamicul ei declarat. Neînţelegerile dintre ei nu mai contau când era în joc viaţa unui om.

Dar observă destul de repede că se încrezuse prea mult în puterile sale. în timp ce el consulta pacienta adresându-i-se acesteia cu multă blândeţe într-un dialect african, Karen îi surprinse de mai multe ori privirea aţintită spre ea. Era total lipsită de bunăvoinţă şi părea să exprime mai departe o ostilitate surdă faţă de ea. Bineînţeles, nu-i păsa de părerea lui. Dar în acest caz, de ce avea o strângere de inimă atât de dureroasă de câte ori li se întâlneau privirile?

Noroc că doamna Labatsu veni să pună capăt acestei stări de nelinişte care începea s-o tulbure serios. Avea într-adevăr nevoie de o moaşă experimentată care s-o supravegheze pe una din stagiarele sale care asista prima naştere. Fericită să scape de reproşurile mute ale lui Nicholas Kyle, Karen se grăbi să accepte şi se duse imediat la sala de naşteri.

Câteva minute mai târziu, se lupta cu butonul unei baterii de oxigen care se blocase, când brusc, peste umărul ei, o mână bărbătească deblocă butonul

recalcitrant. Karen tresări şi se întoarse să-i mulţumească necunoscutului care nu era altul decât Nicholas Kyle în persoană.

- Data viitoare, evită să întorci şurubul în sens invers, zise el, sarcastic. Când ai vreo îndoială, ascultă-mi sfatul. Citeşte modul de întrebuinţare.

Fu cât pe ce să-l pălmuiască. Dar o simplă asistentă nu se revoltă când un superior face o remarcă la adresa ei, şi Karen îşi stăpâni furia, afişând o indiferenţă glacială. Nu cadadicsi să-i arunce măcar o privire până când el ieşi din încăpere.

Naşterea decurse fără probleme, şi Karen ieşi liniştită din sală, minunându-se de miracolul naşterii unui copil.

- Domnişoară Raven!

Karen se întoarse şi o văzu pe doamna Labatsu făcându-i semn să vină în biroul ei.

- Eu trebuie să merg în altă parte. Va trebui ca dumneata să te ocupi de bolnava pe care a îngrijit-o doctorul Kyle. Oh, apropo, doctorul mi-a sugerat să nu te mai pun de noapte până când nu vei fi adaptată complet noului dumitale ritm de viaţă. Aminteşte-mi să te înlocuiesc pe planul de lucru.

- Nu este nevoie sunt aproape adaptată şi ...

- Nu, doctorul Kyle are dreptate. Trebuie să fii într-o formă bună ca să faci faţă serviciului. Deocamdată, ai grijă de bolnava cu infecţie uterină. Dacă se întâmplă ca starea ei să se înrăutăţească, nu ezita să-l chemi pe doctorul Kyle.

Karen încuviinţă din cap, dar în sinea ei era furioasă pe doctor. De ce se amesteca? O credea atât de fragilă sau ... nepriceputǎ? Fără îndoială, se aştepta şi la recunoştinţa ei pentru faptul că o scutise de munca de noapte. "O să-ţi mulţumesc cât se poate de politicos!" gândi ea, hotărâtă să nu-i dea prea multă atenţie.

Nu avu ocazia s-o facă, deşi doctorul îi ceruse să-l asiste la o cezariană. Unul dintre micuţii prematuri avea într-adevăr dificultăţi respiratorii şi, în absenţa doamnei Labatsu, consideră că este mai bine să trimită în locul ei, pentru a-l asista pe doctor, o stagiară experimentată, pentru ca ea să se poată ocupa personal de nou-născut. Cu atât mai rău dacă doctorul Kyle vedea în asta vreun inconvenient, dar nu voia să rişte încredinţând copilul în grija unei asistente debutante.

Nicholas Kyle nu făcu însă nici un comentariu la această situaţie. Este adevărat că restul zilei fu deosebit de încărcat şi avu mult de lucru pentru a-i mai păsa de părerea doctorului. Lipsa de personal îi făcea sarcina cu atât mai dificilă cu cât trebui să asiste trei naşteri la rând şi să facă două internări, fără să mai pună la socoteală îngrijirea bebeluşului femeii cu infecţia uterină. Slavă Domnului, îşi cunoştea bine meseria şi avea destul sânge-rece încât să se achite de toate aceste sarcini fără să intre în panică vreo clipă.

Când se întoarse, doamna Labatsu îi ascultă raportul cu un aer aprobator. Apoi, într-un mod foarte neaşteptat, o

felicită pentru calitatea muncii ei. Mai întâi surprinsă, Karen acceptă după aceea cu plăcere acest compliment nesperat. Ce păcat că doctorul Kyle nu era aici să audă!

Zilele următoare trecură ca un vis, monotone şi destul de obositoare. Karen se obişnuia încetul cu încetul cu noua sa viaţă. Dacă pe Tessa o vedea destul de rar din cauza programelor lor diferite, vecinii din Dendaa, în cea mai mare parte cupluri căsătorite, se împrieteniseră cu ea şi o invitau adeseori la cină, la vreun picnic sau la o plimbare.

In tot acest timp, doctorul Cranshaw nu-i dădu nici un semn de viaţă. Fără îndoială, era cufundat ca de obicei în dragele lui cercetări şi uitase de prezenţa la Mutala a fostei lui eleve. Era atât de distrat! Fireşte că ar fi dat orice ca să-l vadă, dar trebuia să se mulţumească doar cu speranţa unei noi întâlniri întâmplătoare. Cât îl priveşte pe Nicholas Kyle, n-avea de ce să se plângă pentru că acesta rămase invizibil în tot acest timp.

Din fericire, el încă nu apăruse când doamna Labatsu hotărî s-o trimită pe Karen la o urgenţă, undeva în junglă. Era prima ei urgenţă! Asistenta-şefă o rugase pe Rose Angkina s-o însoţească. In ziua aceea, în secţie totul era calm, şi cele două tinere nu erau indispensabile.

Fără să mai aştepte, îşi adunară materialul şi se repeziră în parcare, unde le aştepta o ambulanţă gata de plecare.

- Pune geanta şi trusa de naşteri în spate, o sfătui Rose cu un zâmbet amical. Noi o să urcăm în faţă, lângă şofer.

- Ce noroc că pot să mai văd şi alte locuri! exclamă Karen, încântată de aventură.

- Da, adevărat, cu condiţia să nu rămânem în pană.

- Să nu-mi spui că asta se întâmplă des!

- Nu, slavă Domnului. în cazul acesta, ar trebui să mergem să căutăm ajutoare. Soferul n-are voie să părăsească vehiculul. Dacă l-ar abandona şi numai cinci minute, ar fi sigur că n-ar mai găsi nimic la întoarcere. Furtul este aici aproape instituţionalizat, şi localnicii sunt experţi în materie, spuse ea izbucnind în râs.

Speriată de această dezvăluire care se vede că o amuza mult pe Rosa, Karen se aşeză în maşină fără un cuvânt. Ce să spună? Cu cât avea impresia că înţelege mai mult această ţară, cu atât descoperea noi faţete care-i scăpaseră şi care în fond o şocaseră profund.

- Unde mergem? întrebă ea de îndată ce şoferul cu şapcă cu cozoroc şi tricou alb porni motorul.

- La vreo optzeci de kilometri de aici, în junglă, răspunse Rose ca şi cum ar fi fost vorba de o simplă plimbare.

- Dar cum am fost anunţaţi? se miră Karen.

- Oh, o rudă de-a bolnavei a plecat pe bicicletă până la staţia de benzină de pe autostradă, de unde ne-a telefonat. Ne aşteaptă acolo ca să ne arate drumul.

Descumpănită de explicaţiile colegei sale, Karen îşi aminti de cabinele telefonice aşezate din trei în trei metri acasă. Dar Anglia nu era Africa. Cum ar fi putut să uite asta

în timp ce traversau periferiile oraşului Mutala? Ieşiră brusc spre o câmpie dezolantă şi aridă. Zări deodată, în mijlocul deşertului, câteva parcele izolate unde nişte cereale încercau de bine de rău să înlocuiască arbuştii chirciţi care constituiau singura vegetaţie din zonă.

Fără îndoială, aceasta era prima fază a planului de dezvoltare a agriculturii despre care auzise Karen vorbindu-se. Mai rămânea de aflat dacă va fi suficient doar atât pentru a învinge uscăciunea teribilă a acestui pământ.

Ambulanţa trecu repede de aceste "culturi" şi îşi continuă drumul printr-o câmpie nesfârşit de întinsă care vibra sub lumina intensă a soarelui african. Din când în când, trecea în viteză pe lângă gropile din şosea, sau pe lângă cirezile de vite slăbănoage pe care vreun puşti zdrenţăros sau un bătrân cocârjat le mâna folosindu-se de un ciomag gros. Era pentru prima oară când Karen vedea aceste enorme bovine ale căror coarne imense păreau prea grele pentru trupurile lor descărnate. In acest peisaj lunar, i se păreau că aparţin unei alte lumi, unui alt univers.

Deodată, tresări.

- Priviţi! exclamă ea arătând cu degetul spre un fel de procesiune care înainta într-un şir lung pe lângă şosea.

Imbrăcate în rochii în culori vii şi cu capul acoperit cu nişte turbane foarte complicate, femei indigene cu o ţinută maiestuoasă mergeau, fără măcar să se încovoaie sub povara grea a unor vase de lut. Trecând pe lângă ele,

Karen se aplecă pe geam pentru a le putea admira trăsăturile fine şi mândre şi pielea de un negru aproape albăstrui.

- Sunt nomazii "hereros" care îşi schimbă locul taberei, spuse Rose pe un ton dispreţuitor. Se plimbă mereu, astfel, prin toată Africa.

Judecând după tonul ei dezaprobator, Karen înţelese că locuitorii din Lanbwe nu-i iubeau prea mult pe aceşti călători.

- Au costume foarte colorate, remarcă ea, încântată de splendoarea spectacolului ce i se oferea privirii.

- Sunt dintre aceia care refuză să se supună altor legi decât ale lor, continuă cu acelaşi dispreţ Rose. Inchipuieşte-ţi că nu-şi dau copiii la şcoală şi nu cred în binefacerile medicinei. Sunt nişte sălbatici, conchise ea ridicând din umeri.

Şoferul, care până atunci tăcuse, aprobă cu un zâmbet complice spusele Rosei.

Karen nu le împărtăşea părerea. Oamenii aceştia degajau o nobleţe care o impresiona. Ii aminteau de ciudatele personaje din cărţile de poveşti ale copilăriei ei, şi simţi o afecţiune irezistibilă faţă de ei. Fără îndoială, în ochii ei aceştia simbolizau libertatea şi o anume imagine a Africii care-i era dezvăluită în mijlocul acestui deşert ostil, copleşit de soare. I se părea că în suflet i se trezea un sentiment necunoscut. Un fel de gust de aventură, de spaţii largi şi de viaţă pe care nu-l simţise niciodată până acum.

Deodată, ambulanţa se opri lângă un copac spinos. Un bărbat îmbrăcat într-un pantalon prăfuit şi un tricou zdrenţuit, stătea ghemuit la rădăcina copacului. Când văzu maşina se ridică brusc şi se repezi spre nou-veniţi debitând un şir neîntrerupt de cuvinte în dialect.

Rose îi răspunse imediat în limba lui, şi după vreo două minute de discuţii, o invită pe Karen să treacă împreună cu ea în spatele maşinii, în timp ce necunoscutul se va aşeza în locul lor în faţă pentru a-l îndruma pe şofer până în satul lui.

Din păcate, geamurile din spate ale maşinii erau vopsite în alb şi Karen regretă că nu mai putea privi peisajul. Doar zdruncinăturile maşinii atesta faptul că şoferul ieşise de pe şosea şi o luase pe o pistă desfundată.

în decursul drumului care dură mai bine de o oră, Karen află de la ghidul lor că soţia acestuia avusese o naştere deosebit de grea, la capătul căreia se produsese un "eveniment anormal" pe care însăşi bătrânele care o asistaseră nu fuseseră în stare să-l stăpânească. Din păcate, nu putu afla mai multe. Fireşte, nimeni nu se gândise să anunţe spitalul mai devreme, şi numai Dumnezeu ştia în ce stare se afla tânăra mamă şi bebeluşul ei.

Brusc, ambulanţa se opri şi şoferul opri motorul. în sfârşit, ajunseseră! Karen era epuizată după acest drum lung şi istovitor. Totuşi, fără să piardă un minut, îşi pregăti materialul şi se grăbi se coboare.

Dar abia deschise portiera şi încremeni de stupefacţie. în faţa ei se afla un mic sat format din nişte case rotunde de pământ cu acoperişul din paie. Copilaşi pe jumătate goi, cu abdomenele bombate, alergau să-i vadă pe nou-veniţi sub privirile indiferente ale unor pui rahitici care căutau în disperare să găsească un viermişor.

Era pentru prima oară când Karen se confrunta cu o asemenea sărăcie, şi acest spectacol dezolant îi îndurera sufletul. Totuşi, ca de fiecare dată când o emoţie evidentă o tulbura, îşi recăpătă repede cumpătul şi aerul impasibil.

Ghidul le conduse pe ea şi pe Rose până la o colibă a cărei unică intrare era păzită de trei bărbaţi. De îndată ce le zăriră pe cele două tinere, se dădură la o parte ca să le lase să treacă.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu obscuritatea dinăuntru, Karen văzu un grup de femei bătrâne ghemuite în jurul uneia mai tinere, întinsă chiar pe pământ. Una dintre ele remarcă prezenţa celor două asistente, se ridică atât de repede pe cât îi permitea vârsta înaintată, şi începu să vorbească repede. In timp ce Rose discuta cu ea, Karen începu să examineze bolnava.

Aceasta, cu ochii închişi, cu faţa trasă, abia dacă mai respira. Alături de ea, zăcea un bebeluş, încă legat de mamă prin cordonul ombilical. Era evident că placenta nu fusese evacuată şi bătrânele ezitaseră să despartă copilul de mamă. Karen constată însă cu uşurare că din fericire acesta era viu. Totuşi, nu era nici o secundă de pierdut. In ciuda căldurii sufocante din colibă, bietul de el era îngheţat de frig.

Totul se derulă apoi foarte repede. După ce tăie cordonul ombilical, Karen înveli imediat copilul într-o pătură, şi aceasta, în ciuda protestelor vehemente ale uneia dintre bătrâne, probabil bunica bebeluşului, care insista să-l spele. Rose reuşi nu fără greutate s-o facă să înţeleagă că trebuia mai întâi să-l încălzească şi apoi să se ocupe de mamă.

Starea acesteia era critică. In ciuda unei injecţii

specifice, placenta nu se desprindea. Cum să o transporţi astfel la Mutala fără să rişti o hemoragie?

- Trebuie să o extragem manual, sugeră Rose privind-o cu îngrijorare pe Karen. Iţi mărturisesc că n-am făcut-o niciodată.

- Nu există din păcate altă soluţie, oftă Karen. O voi face eu, în timp ce tu vei supraveghea perfuzia.

De îndată ce sterilizară prosoapele şi instrumentarul, Karen respiră adânc şi se strădui să-şi reamintească gesturile pe care le repetase de zeci şi zeci de ori în timpul cursurilor. Dar doar în timpul cursurilor! Pentru că şi pentru ea era o premieră, şi inima îi bătea atât de tare în piept, încât i se părea că este pe punctul de a exploda.

Totuşi, după câteva minute, îi adresă Rosei un zâmbet satisfăcut care o făcu pe aceasta să sară în sus de bucurie. Câştigase! Intervenţia se derulase perfect.

Cu toate acestea, acum că pericolul imediat era îndepărtat, era bine s-o transporte pe femeie în cel mai scurt timp la spitalul din Mutala împreună cu bebeluşul ei unde vor primi îngrijiri complete.

Dar rămânea de rezolvat o problemă majoră: s-o convingă pe bunică să-şi lase fiica şi nepotul să plece. Aceasta refuza într-adevăr cu încăpăţânare să se despartă de ei. Karen începea să se teamă că oamenii din sat n-o vor susţine şi-i vor impiedica să-i ducă pe cei doi la spital. Rose avu însă o inspiraţie genială şi îi propuse bătrânei să-i însoţească. Era simplu, dar trebuia să te fi gândit ...

Câteva minute mai târziu, graţie iscusinţei tinerei asistente, Karen o instală pe pacientă în ambulanţă sub privirea atentă a bunicii. Sătenii, care făcuseră cerc în jurul maşinii, urmăreau toate gesturile râzând sau făcând în limba lor comentarii ciudate pe care ea nu le înţelegea.

Deodată, îşi întoarse privirile, evident atraşi de un eveniment mai interesant. Intrigată, Karen încercă zadarnic să distingă ceva prin geamurile vopsite în alb. Ajunse până la ea doar murmurul mulţimii şi lătratul frenetic al câinilor. Deodată, auzi în mijlocul acestui vacarm zgomotul unui motor. "O maşină aici?" se miră ea. Cine ar fi putut să aibă această idee bizară să vină în acest loc izolat şi neospitalier?

înainte de a avea timp să întrebe ceva, o auzi pe Rose exclamând:

- Doctore Kyle! Dumneavoastră aici? Nu ştiam că au trimis şi după dumneavoastră.

- Nicidecum, am liber astăzi, răspunse doctorul. Mă hotărâsem să vizitez o şcoală la vreo douăzeci de kilometri spre sud când am zărit ambulanţa. Am venit în caz că aveţi nevoie de ajutor.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Karen ieşi din maşină afişând un aer de totală indiferenţă, şi chiar dacă îi fu destul de greu să-şi stăpânească un fior când întâlni privirea doctorului, rămase rece.

- Aveţi necazuri? întrebă el.

- Nu, acum totul este în ordine, răspunse Rose.

Domnuşoara Raven ne-a scos din impas. A fost formidabilă ... Dar, poate doriţi să verificaţi ce am făcut noi, se grăbi ea să adauge, amintindu-şi brusc că vorbeşte directorului spitalului.

- Nu este nevoie, am încredere în voi, declară el, aruncându-i o privire fugară lui Karen. Şi apoi, nu vreau să mă amestec în treburile voastre. In privinţa naşterilor, voi moaşele vă pricepeţi la fel de bine ca noi. Dacă totul este în ordine, nu vă mai reţin. Aveţi încă un drum lung în faţa voastră.

Cu aceste cuvinte, deschise portiera ambulanţei şi, cu un imperceptibil zâmbet pe buze, o invită pe Karen să urce. Semăna cu o expediere fără drept de apel. Inghiţindu-şi umilinţa, ea se supuse fără un cuvânt. Era ridicol! De ce le expedia ca şi cum ar fi fost doar nişte servitoare?

Dar, înainte să fi avut timp să găsească un răspuns la această întrebare, ambulanţa porni şi intră din nou pe pista desfundată. Alungându-şi imaginea lui Nicholas Kyle din minte, Karen mângâie duios obrazul bebeluşului pentru a verifica dacă se încălzise. Din fericire, era cald. "Ce extraordinară înverşunare de a trăi se ascunde în acest corp mic şi fragil!" gândi ea cu admiraţie.

Mama începea şi ea să-şi recapete puterile chiar dacă avea încă pulsul slab şi rapid. Slavă Domnului, şi ea scăpase!

- Acesta este felul de a fi al doctorului Kyle: îşi

abandonează asistentele de îndată ce nu le mai poate fi de folos, spuse dintr-o dată Rose râzând. Sunt sigură că nu se duce doar să viziteze şcoala, ci să-i consulte pe copii. El practic n-are liber niciodată.

- Face adeseori astfel de activităţi extraspitaliceşti? întrebă Karen pe un ton ironic.

- Oh, da. îşi petrece tot timpul liber în junglă, astfel încât doctorul Jeriku pretinde că este singurul european cu care sătenii acceptă să vorbească. îl înţeleg foarte bine!

Rose mai verifică apoi ritmul cardiac al pacientei lor.

- N-am mai întâlnit niciodată un caz atât de dificil, spuse ea privind-o afectuos pe tânăra mamă. De ce trebuie să fim anunţaţi mereu în ultimul moment?

- Se întâmplă chiar atât de des?

- Din păcate, da! Uneori, ajungem prea târziu, oftă ea. Mă felicit că te-am luat să mă însoţeşti de data asta. Eu n-aş fi reuşit niciodată s-o salvez pe această femeie dacă aş fi luat cu mine o stagiară. Cum este Maud, de exemplu.

O nepricepută! Trebuie să-i repeţi de o sută de ori un lucru. La tine, se vede imediat că ai experienţă.

La aceste cuvinte, Karen zâmbi. Dacă ar şti Rose că tocmai făcuse prima intervenţie de acest fel din întreaga ei carieră! Dar tăcu, savurând gândul că Rose ei îi lăudase meritele în faţa lui Nicholas Kyle. Asta poate îl va învăţa pe arogantul doctor să nu mai judece oamenii după prima impresie ... Ar fi vrut să afle şi părerea Rosei despre el, dar aceasta era ocupată să aranjeze instrumentarul şi

consideră că nu este cazul s-o deranjeze.

Ambulanţa ajunse la spital fără incidente chiar dacă drumul păru mai lung decât la ducere. Este adevărat că şoferul mergea mai încet, pentru a n-o zdruncina prea mult pe femeie. De îndată ce îi instală în salon pe tânăra mamă şi pe bebeluşul ei, Karen se prezentă la raport la doamna Labatsu.

- Este perfect, spuse acesta privind faţa trasă şi ochii obosiţi ai tinerei. Cred că ai muncit destul pentru astăzi. Du-te acasă şi odihneşte-te.

- Dar îmi termin serviciul abia peste o oră ...

-Te voi înlocui cu altcineva. Vreau ca mâine să fii în formă, spuse asistenta-şefă cu un zâmbet binevoitor.

Karen era fericită că poate pleca de la spital mai repede decât de obicei. Era istovită şi prin minte îi treceau o mulţime de imagini. Rochiile multicolore ale femeilor "hereros", copiii cu abdomenul bombat, căldura, praful, câmpia fără sfârşit, întâlnirea cu Nicholas Kyle, totul i se amesteca în minte şi o cufundau într-o stare de exaltare pe care n-o mai cunoscuse.

De îndată ce ajunse la Dendaa, se repezi în casă pentru a-i povesti Tessei păţaniile ei. Avea atâta nevoie să le împărtăşească cuiva! Din păcate, prietena ei lipsea. Se părea că ieşise undeva. Cine ştie, poate chiar cu doctorul Kyle. Erau atât de apropiaţi unul de altul ...

Gândul acesta o arse dintr-o dată ca un fier înroşit. In ciuda forţei ei de caracter, nu fu în stare să-şi alunge

neliniştea care o cuprinsese. După un duş bun, în disperare de cauză, se plimbă câteva clipe prin grădină. Numai că, în Africa soarele apune repede.

Surprinsă de răcoarea bruscă a aerului, se văzu obligată să intre în casă.

Cât de singură se simţea dintr-o dată ... Trecând prin faţa oglinzii, îşi văzu chipul obosit şi trist. Cearcăne adânci îi înconjurau ochii şi şuviţele lungi care-i cădeau pe umeri o făceau să arate mizerabil. Orice ar fi crezut despre ea Tessa sau doctorul Kyle, nu era o fandosită. Dar probabil că doctorul era înclinat să le catalogheze astfel pe femeile care rezistau farmecului său. Pentru că, în fond, nu era decât un Casanova asemenea ... soţului mătuşii lui ...

Această bruscă evocare a tatălui său îi provocă o strângere de inimă şi lacrimile îi umeziră ochii. Nu, nu folosea la nimic să plângă. Adunându-şi toate puterile, îşi luă caietul de notiţe şi începu să citească ceea ce studiase despre bolile tropicale. La urma urmei, venise aici ca să mai înveţe meserie ... dacă pe Richard Cranshaw nu-l putea vedea prea des ... în orice caz, nu făcuse mii de kilometri numai pentru a-şi răscoli amintirile neplăcute sau pentru a se lăsa umilită de un donjuan agresiv ca doctorul Kyle ...

Culmea ironiei, prima persoană pe care o întâlni a doua zi când se duse la spital fu chiar el. Indiferentă la privirea neprietenoasă pe care acesta i-o aruncă, vru să-şi continue drumul când el o reţinu în mod neaşteptat, prinzând-o de braţ.

- Domnişoară Raven, ţin să te felicit pentru sângele-rece de care ai dat dovadă ieri. Da, vezi dumneata, mi se

întâmplă şi mie să recunosc calităţile colaboratorilor mei. Când există calităţi, adăugă el înainte de a-i întoarce spatele şi a pleca.

Descumpănită, Karen îl privi îndepărtându-se. Părea obosit şi nu se bărbierise din ajun. Doamna Labatsu îi dezvălui mai târziu că doctorul Kyle îşi petrecuse noaptea operând victimele unui accident de circulaţie. Asta explica mina lui descompusă, dar nu-i scuza tonul pe care-i vorbise.

La această amintire, Karen simţi cum o cuprinde furia pe care nu şi-o manifestase pe moment, şi îşi începu serviciul foarte prost dispusă. Nici chiar perspectiva celor două zile care urmau după săptămâna în care lucrase de zi, nu o calmă.

In afară de asta, trebuia să viziteze la domiciliu pe una dintre pacientele lor şi pe bebeluşul acesteia, care ieşiseră acum câteva zile din spital. Locuiau în Old Katedi, care era considerată ca o mahala rău famată a oraşului. Şi pe bună dreptate, judecând după condiţiile mizerabile de igienă care domneau acolo. La început îngrozită, Karen îşi pierdu răbdarea când constată că în ciuda numeroaselor sfaturi pe care le dăduse tinerei mame, aceasta continua să folosească apă nesterilizată pentru a-şi hrăni copilul.

"Vorbe în zadar, nimeni nu te ascultă" gândi ea descurajată, îndreptându-se spre maternitate. Aici, o aştepta o altă surpriză. Mama ei îi scrisese o scrisoare lungă în care se plângea cu amărăciune de îngrozitoarea

singurătate în care o abandonase fiica ei, şi-i sugera printre rânduri să se întoarcă repede în Anglia.

Această scrisoare, în loc s-o reconforteze pe Karen, o exasperă şi mai mult.

De când divorţase, doamna Raven îşi îndreptase toate speranţele spulberate spre fiica ei, şi uneori Karen era forţată să recunoască nu fără oarecare ruşine că excesul acesta de afecţiune îi era o povară. De data aceasta, dezamăgirea mamei sale o tulbură mai mult decât de obicei.

Cu o strângere de inimă, se refugie în salonul de prematuri. Spectacolul bebeluşilor din jurul ei era singurul care ar fi putut s-o facă să uite necazurile de peste zi.

Tresări când văzu în încăpere o stagiară care se ocupa de un bebeluş. Descumpănită de această prezenţă neaşteptată, bâigui ceva cu o voce care se voia sigură, dar care devenise mai aspră decât şi-ar fi dorit.

- Unde este doamna Labatsu? întrebă ea.

- Cred ... cred că a plecat deja, se bâlbâi interlocutoarea ei, impresionată de expresia glacială a Karenei.

- Adevărat? replică aceasta dând frâu liber proastei ei dispoziţii. Din acest motiv este salonul acesta atât de dezordonat? De îndată ce termini cu copilul, încearcă să faci ordine aici. Cum te numeşti? Farula, nu-i aşa? citi ea pe ecusonul fetei.

Dar înainte ca fata să-i răspundă, o voce răsunătoare strigă:

- Farula! Du-te la internări imediat. Domnişoara Raven se va ocupa să facă ordine în locul tău.

Karen se întoarse brusc şi-l văzu sprijinit de uşă, cu braţele încrucişate pe pieptu-i puternic, pe Nicholas Kyle, care o fixa cu o privire scânteind de furie.

- Te-am prins în flagrant delict, domnişoară Raven, continuă el după ce Farula ieşi. Eram sigur că nu eşti mai bună decât celelalte europene care ajungând aici şi cred că totul le este permis. Numai că dacă unele lucruri pot fi tolerate unora, cu totul altfel stau lucrurile când este vorba despre o asistentă diplomată. Trebuie cumva să deduc că dumneata nu eşti o adevărată profesionistă, domnişoară?

Capitolul 4

Karen tresări, atinsă de acuzaţia nedreaptă a lui Nicholas Kyle. Hotărât lucru, doctorul îşi schimba foarte repede părerile. Nu mai departe de azi-dimineaţă o complimentase pentru aceleaşi calităţi profesionale pe care acum i le nega!

- Cred că n-ai avut de ce să te plângi de munca mea până acum, obiectă ea sfidându-l cu privirea. Dar poate că, de fapt, asta încerci să faci.

Doctorul Kyle se încruntă şi o privi o clipă îngândurat.

- Ar fi mai bine să-mi explici ce anume te tracasează în loc să vorbeşti prostii, zise el, sarcastic. Mă faci să mă gândesc la o fecioară neprihănită faţă de care un neavenit s-a purtat cu lipsă de respect!

- Oh, te rog. Nu fi ridicol.

în mod normal, o asistentă n-ar fi trebuit să i se adreseze şefului de serviciu pe un asemenea ton, dar el o enerva atât de mult încât nu reuşea să-şi păstreze cumpătul.

- Acum, lasă-mă în pace, zise ea, plină de nervi.

Vreau să fiu singură ... trebuie ... trebuie să fac ordine în salon, se grăbi ea să precizeze.

- Nu înainte să-ţi justifici comportamentul. Te-am văzut intrând adineauri furioasă, gata să sari la primul venit. Ce înseamnă asta?

- Nu te priveşte.

- Ba dimpotrivă, atâta vreme cât provoci conflicte într-

unul din serviciile mele.

Cu o ultimă tresărire de orgoliu, Karen încercă să-i reziste şi-l înfruntăndelung cu privirea. Dar în faţa privirii lui implacabile sfârşi prin a ceda, fără ca totuşi să renunţe la o oarecare răceală.

- Fie, dacă ţii neapărat. Ei bine, am primit o scrisoare de la mama. Biata de ea, se simte foarte singură. Dar cred că nu te interesează asta. Singurul lucru care te interesează este faptul că tatăl meu n-a primit veşti de la ea. Nu-ţi pasă că el nu s-a interesat niciodată de ea, şi că n-a căutat să afle dacă avea nevoie de ceva ...

- Oh! constat cu plăcere că supărarea nu te-a făcut să pierzi simţul realităţii, o ironiză el.

- Ce îndrăzneşti să insinuezi?

- Dumneata ai fost prima care ai abordat problema interesului material.

- Despre asta este vorba! se indignă ea. Că tatăl meu şi-a lăsat toată averea noii sale familii îmi este complet egal. Voiam să spun doar că mama a suferit când ...

- ... când a aflat că a murit fără să-i lase ceva, o întrerupse el, furios. Ce lipsă de afecţiune, nu-i aşa? Să te gândeşti să dispari fără să-ţi faci testamentul! Constat că decesul lui nu ne-a tulburat din acelaşi motiv pe mine şi pe dumneata. Cât priveşte pe mama dumitale, este într-adevăr regretabil că a pierdut pensia alimentară, dar cred că lucra, zise el cu un zâmbet ironic. Doar au divorţat de mai bine de paisprezece ani, sau cam aşa ceva. Michael

are deja doisprezece ani şi John ...

- Taci! strigă Karen. N-am chef să aflu mai multe despre ... despre...

- ... despre fraţii vitregi, completă el, nemilos. Nu, bineînţeles. De ce să te intereseze dacă până acum i-ai ignorat?

Tăcu brusc şi o privi cu multă atenţie, de data asta fără ostilitate.

-Acum, nu mai ai nici un motiv să fii geloasă, spuse el în sfârşit.

- Karen se crispă ca sub arsura unui fier roşu. Cum de bănuise doctorul că se gândise adesea, cu o strângere de inimă îngrozitoare, la fiii pe care "cealaltă" îi dăruise tatălui său?

- Nu despre asta este vorba, replică ea sec. Vorbeam despre mama, pare-mi-se. Faptul că a pierdut parte din venituri nu înseamnă că ...

Se întrerupse. De ce o privea de parcă ar fi fost răspunzătoare de toate relele pământului?

- De altfel, nu înţeleg de ce îţi povestesc toate astea, continuă ea. Dumneata eşti genul de om pe care problemele celorlalţi îl lasă indiferent.

- Exact. Ce sperai altceva? Că te voi lua în braţe şi îţi voi murmura la ureche cuvinte de consolare? Poate chiar ar fi trebuit să te sărut?

Karen tresări, jignită de această supoziţie absurdă, care totuşi o tulbură fără să îndrăznească totuşi să

recunoască.

- Linişteşte-te, şi lasă aerele acestea de mironosiţă speriată, continuă el, zeflemitor. N-am de gând să fac asta.

- N-ai fi avut totuşi această îndrăzneală!

- Bineînţeles că aş fi avut-o ... dacă ai fi fost o fată normală, adică într-adevăr tulburată de grave probleme familiale. De moartea unui tată, de exemplu ... Mătuşa mea, Norma, a fost mult mai afectată de dispariţia lui decât dumneata. Si, culmea, în ciuda suferinţei, îşi mai făcea griji şi pentru dumneata! Se pare însă că nu era cazul ... Acum înţeleg de ce între noi nu poate fi vorba de simpatie.

-Ascultă, doctore Kyle, îl întrerupse Karen pe un ton tăios. Avem amândoi foarte mult de lucru, încât să mai continuăm să ne pierdem timpul cu probleme de ordin strict personal.

- Dacă nu doreşti să vorbeşti despre ele, atunci lasă-le la intrarea serviciului, îi replică el pe acelaşi ton. Doamna Labatsu este o femeie tolerantă, dar mă îndoiesc că ar aprecia faptul de a-i perturba întreg serviciul. Aşa că ascultă-mi sfatul: rămâi aici până când vei fi absolut calmă.

Karen îşi strânse pumnii pentru a nu riposta. în calitatea lui de director, Nicholas Kyle avea dreptul să-i comande ... iar ea doar pe cel de a se supune.

- Am înţeles, doctore Kyle, răspunse ea stăpânindu-şi de bine de rău furia.

Tensiunea dintre ei devenise insuportabilă. în încăpere,

copiii nou-născuţi dormeau liniştiţi, sătui după ce supseseră, inconştienţi de înfruntarea dintre cei doi. Norocul lor, pentru că altfel cu siguranţă că această scenă i-ar fi tulburat.

În sfârşit, după un interminabil minut în care se înfruntară din priviri, doctorul îi întoarse spatele şi ieşi din salon. Karen rămase o clipă nemişcată privind uşa prin care ieşise cu un aer buimăcit. Avea impresia că era singura supravieţuitoare în urma unui uragan care s-ar fi dezlănţuit asupra maternităţii.

Incapabilă să-şi concentreze atenţia asupra unui lucru precis, începu să se plimbe în sus şi în jos prin salon. Doar teama de a-i trezi pe micuţi o împiedica să dea frâu liber furiei. Omul acesta era odios, îl ura din tot sufletul.

Simţi, la un moment dat, scrisoarea mamei sale foşnind în buzunar, şi încetul cu încetul, acuzaţiile lui nedrepte îi veniră în minte. Cum de îndrăznise să creadă că, înainte de toate, ea regreta pensia alimentară care i se cuvenea de la tatăl său? Doamna Raven, mama ei, moştenise de la părinţi o avere considerabilă, care îi permitea să trăiască foarte îmbelşugat. De fapt, niciodată nu avusese nevoie de cecul pe care fostul ei soţ i-l trimitea lună de lună. Fără îndoială însă că acest lucru nu era decât un mijloc ca oricare altul de a-i reaminti soţului ei infidel că exista. Chiar şi după paisprezece ani...

Karen scutură din cap şi îşi alungă din minte amintirea acestei perioade de amărăciune şi suferinţă. Era mai bine

să se gândească acum doar la munca ei. Vizita ei la Old Katedi, de exemplu, avusese cel puţin meritul de a o stimula să înveţe câteva cuvinte ale dialectului local pentru a putea comunica direct cu pacienţii săi. Era atât de frustrant să lucrezi cu un traducător! "Sunt curioasă să ştiu ce ai zice de această hotărâre a mea, doctore Kyle", gândi ea cu o licărire provocatoare în ochi.

Când, câteva ore mai târziu, ieşi din serviciu, era într-o dispoziţie deplorabilă. Ah! De-ar putea doar câteva minute să-şi descarce sufletul pe umărul unei prietene! îi veni deodată în minte imaginea
Tessei. Da, de ce nu s-ar duce s-o vadă la universitate, unde lucra ea? Poate doar s-o întrebe dacă avea de făcut ceva cumpărături. Si apoi, cine ştie, poate va avea ocazia să-l întâlnească pe Richard Cranshaw...

Nu-i trebuiră mai multe argumente ca să se îndrepte cu maşina spre campusul care se afla la celălalt capăt al oraşului. Mutala nefiind însă un oraş prea mare, ajunse la destinaţie în mai puţin de zece minute. Universitatea semăna cu oricare astfel de instituţie din lume, cu parcul ei în care creşteau cu greu câţiva copaci anemici, cu clădirile impersonale şi cu terenul ei de sport.

Un portar în uniformă cu fireturi îi arătă unde se află laboratorul şi biroul profesorului Cranshaw.

Cu inima bătându-i cu putere, Karen merse de-a lungul a două culoare interminabile care se sfârşeau într-un fel de coridor cu mai multe uşi de o parte şi de alta. Una dintre

ele era întredeschisă şi Karen aruncă o privire înăuntru. Aşezat la o impunătoare masă de lucru, un bărbat era aplecat asupra unui dosar voluminos pe care părea să-l studieze cu mare atenţie. Văzându-l, Karen se simţi străbătută de un fior. Sprâncenele acestea negre ca pana corbului care-i cădea neglijent pe frunte ... Da, nu era nici o îndoială, era chiar Richard Cranshaw.

Fireşte, el n-o auzise, şi Karen se pregăti să bată la uşă. Totuşi, aproape imediat, îşi reţinu gestul. Ce i se întâmpa? De ce această bruscă timiditate?

Doar Richard Cranshaw o invitase să treacă pe aici când doreşte ... Si apoi, îl cunoştea bine şi de multă vreme.

Totuşi, dacă omul acesta din faţa ei avea trăsăturile, înfăţişarea şi aerul serios al profesorului Cranshaw pe care-l cunoştea, nu reuşea să regăsească în el pe bărbatul care-i bântuise visele timp de aproape trei ani de zile ...

Deodată, el îşi ridică privirea de pe dosar şi o aţinti asupra lui Karen care tresări ca un copil prins că greşise.

- Sper că nu vă deranjez, domnule profesor, se grăbi ea să spună.

- Oh, Karen, dumneata eşti! exclamă el. Cu siguranţă, o cauţi pe Tessa.

- Da ... adică ... în sfârşit ...

Apoi adăugă repede, văzându-l că se ridică şi vine spre ea:

- Oh, vă rog, nu vă deranjaţi pentru mine!

- Dar nu mă deranjezi deloc. Dimpotrivă. Când te văd

aşa, în uniforma de asistentă, îmi amintesc de perioada când eram la "St.John"...

-Tocmai am ieşit din serviciu, îi explică ea, înduioşată de privirea lui visătoare, care-l făcea să pară un copil rătăcit.

- Ei bine, Karen, îţi place în Lanbwe? Nu regreţi prea mult că ai plecat din Londra? Aici, totul este atât de diferit, nu-i aşa? Totuşi, ce extraordinară coincidenţă să ne întâlnim toţi trei în inima Africii!

- Da, într-adevăr, răspunse ea, roşie în obraji de emoţie.

Discuţia deveni curând stânjenitoare, şi Karen nu ştia cum să
scape. Deodată, atenţia îi fu atrasă de o serie de fotografii prinse pe perete care reprezentau africani ... cu faţa aproape albă şi părul blond ca spicul grâului. Erau nişte imagini atât de insolite, încât rămase o clipă perplexă.

- Pun pariu că n-ai mai văzut niciodată "kwashiorkor", interveni profesorul Cranshaw cu uşoară ironie. Oamenii pe care-i vezi aici sunt în centrul cercetărilor mele actuale. încerc să aflu dacă părul lor şi pigmentaţia provin din malnutriţie sau dintr-un alt factor care rămâne să fie determinat.

Cu aceste cuvinte, îşi îndreptă degetul spre una din aceste fotografii şi continuă încruntat, semn de mare concentrare:

- Acesta, care a fost descoperit în Ghana, are unele particularităţi foarte interesante ...

Karen urmări cu greu explicaţiile savante ale profesorului Cranshaw. Si, deşi un număr de explicaţii tehnice îi scăpau, îl asculta cu plăcere pe interlocutorul său, măgulită de interesul pe care părea să i-l arate.

- Mai am şi alte fotografii, care ilustrează mult mai bine teoria mea, continuă el. Ţi le-aş fi arătat cu plăcere, dar acum îmi este imposibil să le găsesc.

Am avut proasta inspiraţie să-i trimit doctorului Harvey din Londra rezultatele cercetărilor fostei mele colaboratoare. Era vorba despre reconstruirea lanţului biologic al populaţiilor pe care le-am studiat, cu tot felul de grafice şi fotografii. Când colegul meu mi-a trimis înapoi dosarul, a adăugat o scrisoare în care îmi explica faptul că şi-a permis să pună toate informaţiile noastre pe calculator. Până aici, n-ar fi fost nici o problemă. Numai că, a fost nevoie să arunc doar o privire ca să-mi dau seama că toate paginile fuseseră amestecate. Si iată că trebuie să refacem o muncă de care ne-am fi lipsit, oftă el.

în timp ce vorbea, privea cu un aer descurajat un voluminos pachet de documente şi de hârtii care umpleau o parte a biroului. Acum înţelegea Karen de ce avea Tessa atât de puţin timp liber.

- Dar mă gândesc ... exclamă ea cu o inspiraţie subită.

Este complicat ca toate astea să fie puse în ordine? în fine, vreau să spun ... este necesar să ai cunoştinţe tehnice deosebite?

- Nu. Ar fi la îndemâna unei simple secretare ... dacă

universitatea ar vrea să ne angajeze una. Ceea ce mă îndoiesc că se va întâmpla. La ultima şedinţă a consiliului de administraţie au fost chiar nişte reduceri de fonduri. Cât o priveşte pe biata Tessa, este un pic depăşită de volumul de muncă.

- în cazul acesta, dacă aveţi nevoie de ajutor ... sugeră Karen cu inima-n gât. Tocmai am ... două zile libere ...

- Poftim? Chiar ai fi dispusă să ne ajuţi să punem aceste documente în ordine?

în privirea lui Richard Cranshaw licări o scânteie. Ghicise oare că în fond Karen se folosea de acest pretext ca să-l revadă? Nu, era imposibil! Savantul avea o minte prea ordonată încât să bănuiască manevrele unei femei îndrăgostite.

- Ei bine, dacă eşti gata să te sacrifici, accept cu plăcere, continuă el pe un ton uşor amuzant. Ştiu că dumneata eşti o persoană demnă de încredere. Acestea fiind zise, n-aş vrea să-ţi pierzi timpul pe drumuri. De ce n-ai lua dosarele la dumneata acasă?

Karen îşi muşcă buzele pentru a-şi reţine o exclamaţie de dezamăgire, şi trebui să-şi adune tot curajul pentru a schiţa un zâmbet timid.

- Perfect! exclamă profesorul adunând foile împrăştiate pe birou. Numai că ţi-ar trebui un clasor. Nu poţi totuşi să duci toate astea grămadă. Cred că Tessa are unul în acest sertar.

- Ce am eu în sertar? întrebă Tessa deodată, intrând în

încăpere. Oh! Bună, Karen! Ce surpriză plăcută! Şi eu care mă întrebam cu cine vorbeşti, Richard. Dar, Dumnezeule! Ce vrei să faci cu toate hârtiile astea?

Karen o privea stupefiată pe Tessa. De când prietena ei îi spunea pe nume profesorului? Este adevărat că după doi ani de muncă în comun, cu siguranţă între ei s-au ţesut nişte legături de prietenie. Cum ar fi putut să fie altfel? "Nu-i vorba despre dragoste în nici un caz. Aparent, Tessa îl preferă pe Nicholas Kyle", gândi Karen.

- Prietena noastră Karen a avut extrema amabilitate de a-mi propune să trieze notele pe care doctorul Harvey ni le-a trimis în dezordine, îi explică profesorul Cranshaw asistentei sale. Când ai venit, tocmai căutam un clasor ca să le pun în el. Este într-adevăr foarte amabil din partea dumitale, Karen, şi ...

în aceeaşi clipă, sună telefonul şi-l împiedică să-şi termine fraza.

- Oh, ce mai este? bombăni el ridicând receptorul.

Când se întoarse cu spatele la cele două tinere pentru a răspunde, Tessa profită de ocazie şi o prinse pe Karen de braţ, conducând-o aproape cu forţa spre coridor.

- Nu mai este cazul să-l deranjezi pe profesor, spuse ea pe un ton pe care Karen nu i-l cunoştea. Vezi bine că este ocupat.

Karen făcu ochii mari, întrebându-se dacă nu visează. De unde această bruscă agresivitate la Tessa? Era pentru prima oară când prietena ei i se adresa pe un asemenea

ton.

- Ce tiran! reluă Tessa de îndată ce profesorul nu le mai putea auzi. Nu înţeleg cum de a îndrăznit să-ţi dea atâta de lucru. Lasă-mi mie toate hârtiile acestea, o să mă descurc. Tu ai destul de lucru ca să te mai "distrezi" şi cu aceste documente, spuse ea cu o insistenţă suspectă.

- Haide, Tessa. Nu se face să le dau înapoi. De fapt, eu m-am oferit să le clasez ... Da, mi-a spus că voi sunteţi depăşiţi de situaţie, aşa că mi-am oferit imediat serviciile, se grăbi ea să precizeze, pentru a-şi ascunde tulburarea care o cuprinsese. De ce îmi ceri să ţi le înapoiez? Nu eşti de acord?

- Ba da, fireşte că da, zise repede Tessa. Dar mă tem de reacţiile lui ulterioare. De o vreme încoace, este într-o dispoziţie înfiorătoare. Nici nu-ţi închipui cât este de cu capul în nori ...

- Nu-mi vine să cred! Mie, dimpotrivă, mi s-a părut absolut fermecător. Şi-a dat chiar osteneala să-mi vorbească în amănunt despre "kwashiorkor".

- Eşti norocoasă, atunci, replică Tessa fără chef.

Karen îşi privi prietena întrebător. De ce i se părea dintr-o dată atât de rece?

- Este atât de susceptibil, continuă ea, surprinzând privirea lui Karen. Din nimic se enervează, şi ar fi în stare să-mi reproşeze că n-am triat eu toate aceste documente.

- Tessa! Nu crezi că exagerezi?

Aceasta zâmbi, încurcată.

- Da, poate. Scuză-mă, zise ea. Uneori îmi este atât de greu ... în sfârşit! Dacă nu te temi că te vei surmena, vino cu mine în laborator. Cred că am acolo un clasor gol.

- în ce constă de fapt, această muncă? întrebă Karen, urmând-o. Profesorul încă nu mi-a spus nimic.

- Oh, el! De îndată ce se pune problema să fie practic ... replică Tessa ridicând din umeri agasată. Este foarte simplu. Este vorba să pui aceste documente în ordine cronologică.

Karen dădu din cap că înţelege.

- Cu alte cuvinte, trebuie doar să descifrez data. Sinceră să fiu, cred că sunt în stare, glumi ea în speranţa de a o face pe Tessa să se mai relaxeze. Cu condiţia, firește, ca aceasta să fie lizibilă.

- Oh, din punctul acesta de vedere, nu-i nici un pericol. Fosta colaboratoare a lui Richard avea, printre alte calităţi, şi un scris frumos.

Ce se întâmpla? Iată că Tessa îşi critica acum şi colegele. înainte, Karen n-o auzise vreodată vorbind ironic despre cineva. Mirată, o privi curioasă. Era oare obosită, sau ascundea vreun secret tulburător?

- încetează să mă mai priveşti astfel! exclamă aceasta, în defensivă. Este adevărat, n-o prea iubeam. Cu atât mai puţin cu cât de la plecarea ei, Richard spera să găsească la mine nenumăratele ei calităţi, zise ea ironic. Din păcate, mă tem că nu voi fi la înălţime.

- Dumnezeule! Dar îmi faci aici portretul unui monstru.

- ... de virtute, mai exact, o completă Tessa oftând. Astea sunt cele mai rele. La ea, totul era mai bine. Nick chiar a poreclit-o "Venus", dacă asta te ajută să-ţi faci o idee. Credeam că întoarcerea ei în Statele Unite o să-mi dea răgazul să mai răsuflu un pic. Dar a ştiut să se facă atât de indispensabilă, încât acum trebuie s-o înlocuiesc perfect.

Karen n-o mai asculta cu atenţie. Tresărise când o auzise pe Tessa rostind numele lui Nick. Fără îndoială , acesta o trecuse pe frumoasa femeie printre cuceririle lui.

- Dar nu mi-ai spus motivul venirii tale aici, reluă Tessa intrând în laborator.

- Aveam de gând să plec la cumpărături şi voiam să ştiu dacă aveai nevoie de ceva şi ce trebuie să cumpăr pentru cină, răspunse ea pe un ton prefăcut indiferent.

în aceeaşi clipă, uşa se deschise în urma ei, şi Richard Cranshaw intră ca o vijelie.

-Ah, încă mai eşti aici, Karen! exclamă el. N-ai vrea să participi la balul anual al universităţii de luna viitoare? Tessa îţi va procura un bilet. Mi-a venit ideea adineauri, vorbind la telefon. Ce zici?

- Oh, cu mare plăcere.

- Perfect, replică el cu evidentă satisfacţie. Acum, scuză-mă că nu pot să mai rămân în compania voastră. Trebuie să mă duc la Facultatea de Medicină. Documentele sunt pe biroul meu. Nu trebuie decât să le iei când pleci.

Cu aceste cuvinte, plecă la fel de brusc pe cât venise,

lăsând-o pe Karen să viseze ... în sfârşit, o remarcase! Ba mai mult, îi arătase un interes la care nu se aşteptase.

Fericită, se întoarse spre Tessa pentru a-şi împărtăşi bucuria când remarcă faptul că, brusc, Tessa pălise. Ce i se întâmplase dintr-o dată? îi era cumva rău?

îi trecu prin minte că, probabil în seara aceea, Tessa ar fi vrut să vină cu Nick şi prezenţa şefului ei la bal ar fi deranjat-o. Ce tristeţe! De ce trebuia ca bucuria ei s-o umbrească pe cea a prietenei sale?

- Balul are loc peste patru săptămâni dacă vrei să ştii, spuse aceasta cu o iritare evidentă care o răni pe Karen. Fireşte că va participa toată lumea. Sunt atât de puţine distracţii aici, adăugă ea cu amărăciune.

- Tessa! Eşti sigură că totul este în ordine?

- Da, bineînţeles, răspunse aceasta repede. Iată clasorul, se mai îmbună ea. Eu ... nu vin la cină.

- N-are importanţă. Ne vedem mâine, zise Karen, împăciuitoare.

Nu îndrăzni s-o întrebe ce planuri are pentru diseară. Tessa era
extrem de rezervată şi făcea un secret din tot ce ţinea de viaţa ei privată.

Nu folosea la nimic s-o întrebe, şi Karen îi purta prea multă afecţiune pentru a-i viola astfel intimitatea.

Când părăsi biroul profesorului, cu clasorul greu sub braţ, Karen era împărţită între plăcerea de a se fi întâlnit cu Richard şi remuşcările de a-i fi provocat involuntar

suferinţă Tessei. Mergea astfel, pierdută în gândurile ei când, la colţul unuia din culoarele lungi ale universităţii se ciocni violent cu un bărbat care venea din sens invers. Instinctiv, se agăţă de clasorul pe care-l ţinea sub braţ contrar celor mai elementare legi ale echilibrului, şi cu siguranţă ar fi căzut dacă două braţe puternice n-ar fi reţinut-o la timp.

- Nu crezi că ar trebui să încetăm să ne mai ciocnim astfel? întrebă o voce pe un ton zeflemitor.

Karen ridică privirea şi-l recunoscu înfiorată pe Nicholas Kyle. Desprinzându-se imediat de el, se îndepărtă cât putu de repede.

- Ce cauţi aici? îl întrebă ea, surprinsă.

- Vizitez locurile şi în plus vin să schimb impresii şi rezultate de cercetare cu unii dintre colegii mei. Mai ales cu Richard Cranshaw. Dar dumneata? Ai venit la Tessa, nu-i aşa? Pari brusc atât de bine dispusă ...

- N-am de ce să-ţi ...

- Mai eşti supărată pe mine? Este şi ăsta un progres!

Este pentru prima oară când mă consideri o fiinţă umană şi nu ca şi cum nici n-aş fi existat.

Cuvintele acestea avură efectul scontat şi Karen afişă o tăcere ostentativă ceea ce provocă o licărire amuzantă în ochii cenuşii ai doctorului.

- Tessa este cea care te-a împovărat astfel? o întrebă el arătându-i clasorul.

- Nu ...

Se abţinu la timp să rostească numele lui Richard Cranshaw, şi răspunse cu o voce nesigură:

- Eu m-am oferit s-o ajut un pic. Are atâta treabă de făcut acum. La revedere, doctore Kyle.

Se pregătea să treacă prin faţa lui ca să ajungă la uşă când, spre stupoarea ei, el îi ţinu calea, obligând-o să se oprească.

- Mai stai, spuse el pe un ton aproape rugător. Mă tem că nu te-am judecat corect, Karen.

- Poftim? se miră ea.

- Da, de ce n-am încheia un armistiţiu între noi? Măcar pentru a salva liniştea prietenilor noştri. Şi apoi, nu putem să continuăm să ne certăm ca pisica şi câinele din cauza unei poveşti care aparţine trecutului.

- îţi amintesc că dumneata ai început primul.

- Este adevărat, recunosc că m-ai enervat. Dar acum, n-ar fi mai bine să ne împăcăm, cel puţin aparent?

Karen îl privi nedumerită. Era evident că pleda pentru liniştea Tessei. Poate că s-ar fi şi certat din cauza ei, şi Nick Kyle se resemnase să se împace cu Karen pentru a nu-şi supăra prietena.

- Trebuie să înţeleg că îţi ceri scuze? întrebă ea.

- Ti-am spus, mărturisesc că te-am primit aşa cum un Capulet ar întâmpina un Montaigu, replică el cu un zâmbet conciliant. Haide, relaxează-te, şi acceptă ramura de măslin pe care ţi-o întind.

Rostise aceste ultime cuvinte etalând un farmec care

acţionă asupra lui Karen ca un curent electric. Fără îndoială, se baza pe puterea lui de seducţie pentru a o convinge. Cine ştie, poate chiar pentru a-i intra în graţii?

- De ce ar trebui să am încredere în dumneata? ripostă ea, crispându-se.

- Pentru că detest să lucrez într-o ambianţă încordată, declară el, iritat.

- Aşadar, mă faci pe mine vinovată pentru asta după cum se vede!

- Ascultă, când am ceva de reproşat cuiva, n-am obiceiul să ţin secret asta. Cu siguranţă că astăzi ţi-ai dat seama de acest lucru. Dacă dumneata vrei să rămâi "demnă", n-ai decât. Cu atât mai rău dacă relaţia dintre noi va deveni imposibilă.

Cu aceste cuvinte grele de ameninţare, o privi cu un zâmbet dispreţuitor pe buze. Văzându-l atât de dominator şi sigur pe el, un val de furie o cuprinse pe Karen care, agăţată de clasorul ei ca de un talisman, reuşi să forţeze trecerea. Richard măcar avea încredere în ea şi acesta era singurul lucru care conta.

Abia apucă să facă vreo zece metri că Nick Kyle o strigă:

- Verişoară Karen!

Ea se întoarse imediat, cu ochii aruncând scântei.

- Nu te supăra! Să zicem că eu n-am spus nimic ... Karen, pronunţă el răspicat cu o licărire amuzată în ochi. Este într-adevăr imposibil să am o discuţie cu ... tine. Te

crispezi, imediat. Sper că-ţi dai seama de asta! Nu mai eşti fetiţa cu codiţe şi cu aparat dentar pe care o priveam adeseori în fotografii.

- Credeam că vrei să încheiem un armistiţiu, replică ea provocator.

- Absolut. Aceasta este motivul pentru care mai insist. Şi crede-mă că mă costă. Sunt aproape la fel de încăpăţânat ca şi tine, declară el cu un umor surprinzător.

Descumpănită pentru o clipă, Karen fu cât pe ce să izbucnească în râs. Slavă Domnului, se abţinu la timp. Nici nu se punea problema ca Nick Kyle să-şi imagineze că ea era sensibilă la farmecul lui.

- înainte de toate, vreau să te asigur că deşi Tessa m-a întrebat de ce nu ne înţelegem, nu i-am spus nimic despre problemele noastre familiare, contrar a ceea ce ai fi putut să presupui.

- Nu m-am gândit niciodată că ...

- Bine, o întrerupse el. înţelegi deci că nu trebuie s-o implicăm în problemele noastre. în cazul acesta, accepţi în sfârşit pacea pe care ţi-o propun? Şi în afară de asta, vom fi obligaţi să ne vedem adeseori la spital ...

- Şi este vorba şi despre liniştea prietenilor noştri comuni, firește, îl ironiză ea. Mai ai să-mi spui ceva?

- Nu, asta-i tot, răspunse el, politicos. Vom avea ocazia să ne întâlnim des la maternitate. Poate că nu prea curând, liniştește-te, pentru că plec pentru câteva zile să-l înlocuiesc pe un coleg la Williamstown. în felul acesta, nu

te voi mai plictisi.

"Eşti prea amabil" , gândi Karen, plecând de lângă el. Acum, regreta puţin că acceptase armistiţiul. Chiar dacă acest lucru nu însemna că este obligată să-l iubească pe doctor. Asta ar fi culmea! Nu, relaţiile lor vor rămâne pe un plan strict profesional şi atâta tot.

La urma urmei, puţin îi păsa de Nicholas Kyle şi de părerile lui deplasate. "Prefer să visez la Richard", gândi ea strângând la piept voluminosul clasor pe care acesta i-l încredinţase.

Capitolul 5

-Leah! Vrei să-i explici pacientei noastre că-i vom reda bebeluşul de îndată ce infecţia ei pulmonară va fi vindecată? întrebă Karen.

- îi zâmbi liniştită femeii care era culcată pe canapeaua de examinare. Cunoştinţele ei de limba lanbwena nu-i permiteau încă din păcate să-i vorbească.

Degeaba încercase de vreo trei săptămâni să-şi noteze într-un carneţel toate frazele pe care i le şopteau stagiarele, dialectul acesta se dovedea a fi mult mai dificil de reţinut decât şi-l imaginase la început.

După ce Leah termină cu traducerea, Karen se hotărî s-o trimită să caute un doctor chiar dacă era trecut de miezul nopţii. Starea pacientei se înrăutăţise într-adevăr rapid şi era urgent necesar să i se administreze antibiotice.

Se obişnuia greu cu programul de noapte. Cât de repede trecea timpul! Trecuseră deja trei săptămâni de la vizita ei la universitate. Trei săptămâni în decursul cărora nu se oprise din muncă o clipă.
Când nu era la spital, îşi petrecea timpul liber cu familia Carter, vecinii ei din Dendaa, care parcă o luaseră sub protecţia lor.

Cât îl priveşte pe Nick Kyle, după voiajul la Williamstown nu mai apăruse decât o dată la spital pentru a pleca apoi din nou imediat. Karen, firește, nu se plângea de acest lucru. In ciuda situaţiei dintre ei, cu cât îl vedea mai puţin pe doctor, cu atât era mai bine. Nu la fel stăteau

însă lucrurile în privinţa lui Richard.

Aşa cum îi promisese, îi dusese înapoi dosarele triate şi ordonate cu grijă. Din păcate, în ziua aceea fusese ghinionistă. Profesorul ţinea o conferinţă la universitate şi trebuise să se mulţumească doar cu sincerele aprecieri şi recunoştinţa pe care Tessa i le transmise din partea lui. Dar răbdare! Nu mai rămăsese decât o săptămână până la bal. Acolo, măcar, era sigură că-l va revedea. Si cine ştie, poate îi va acorda chiar şi un dans?

Când Leah se întoarse, Karen îi încredinţă bolnava până când ea va face un control prin secţie ca să vadă dacă totul este în regulă. Si totul era perfect. Bebeluşii hrăniţi şi înfăşaţi, iar tinerele mame dormeau liniştite. De data asta, noaptea promitea să fie calmă. Singura îngrijorare pentru Karen era ca starea copilaşului internat după-amiază împreună cu mama sa să nu se înrăutăţească. Dar până acum nu se ivise nici un semnal alarmant şi se întoarse la Leah, reproşându-şi că este atât de fricoasă.

La apelul lor răspunsese doctorul Kani. Slavă Domnului că Nick nu putuse să se deplaseze, şi lui Karen îi făcu plăcere să-l conducă pe doctor la patul bolnavei cu infecţie pulmonară. Inainte să facă injecţia cu antibioticul prescris, încercă să-i atragă atenţia doctorului asupra unei alte femei internate, a cărei naştere o preocupa. Dar medicul era evidnt grăbit să se ducă la culcare şi răspunse solicitării ei printr-un "fii liniştită, nu-i nimic grav". Se gândi

că atitudinea lui era incorectă şi că Nick ar fi catadicsit măcar să vadă bolonava.

După ce mai făcu un ultim rond prin secţie, se aşeză la birou pentru a-şi redacta raportul de gardă. Veioza, care arunca o lumină palidă peste registrul gros, o obligă să se aplece mai mult decât ar fi trebuit. în mintea ei se învălmăşeau mii de gânduri. De ce acceptase asistenta-şefă ca stagiarele care lucrau cu ea să plece amândouă deodată la cină? Bineînţeles, îşi dădea seama că sala de mese era într-un loc destul de lugubru pentru a mânca singur la miezul nopţii. Dar acesta era un motiv suficient pentru a o lăsa singură pe secţie? Ce s-ar întâmpla dacă ar surveni două urgenţe în acelaşi timp? Hotărât lucru, organizarea acestui spital nu va înceta s-o surprindă.

Oftă resemnată şi îşi continuă redactarea raportului când auzi deodată în spatele ei o voce spunând pe un ton teatral:

- Ce spectacol emoţionant să vezi o asistentă de noapte învăluită într-o aură luminoasă!

Karen se întoarse brusc, ca şi cum ar fi străbătut-o un curent electric.

- Cum? Te-ai întors? exclamă ea.

îşi muşcă imediat buzele. De ce nu putuse să spună pur şi simplu "Bună seara, doctore Kyle?"

- Da, am hotărât în sfârşit să-mi închei peregrinările prin ţară, răspunse el. Cel puţin, pentru o vreme.

O domina cu înălţimea lui şi îşi aţintise privirea cenuşie

în ochii ei, trezindu-i o ciudată senzaţie de gol în stomac.

-Am trecut să văd dacă totul este în ordine.

Nu pentru că n-aş avea încredere în tine, fireşte, preciză el maliţios. Dar m-am întâlnit cu doctorul Kani care mi-a spus că una din bolnavele voastre are o infecţie pulmonară. Cum îi merge acum?

- Mai bine. Doarme liniştită.

- Mi-a mai spus că eşti îngrijorată de starea unei noi internate.

- Da, am impresia că bebeluşul are o prezentaţie proastă. De fapt, nu sunt prea sigură. Incă nu a avut contracţii.

- înţeleg, spuse el, citind deja peste umărul ei fişa pacientei. Probabil că a cerut să fie internată mai devreme decât era nevoie pentru a petrece măcar o noapte într-un pat confortabil.

Tulburată de apropierea doctorului, Karen privea fix foaia de observaţie. Când el se apropie şi mai mult pentru a arăta cu degetul un detaliu de pe foaie, simţi o căldură ciudată cuprinzând-o şi tăindu-i respiraţia.

- Fireşte că n-a făcut controlul prenatal, remarcă el cu gravitate. Este al patrulea copil şi n-a mai considerat necesară această formalitate. O voi examina imediat. Nu, nu te mişca. Este mai bine să vadă doar o singură persoană la căpătâiul ei. Dacă ne vede că suntem doi, se sperie.

- Karen îl privi ieşind din birou cu un amestec de

uşurare şi emoţie. Avea brusc impulsul de a verifica toată secţia, să vadă dacă totul este în regulă. Era stupid, ce voia să dovedească? Cu preţul unui efort imens, se concentră din nou asupra raportului. Unul dintre infirmierii de serviciu, Isaac, tocmai îi lăsase la contrasemnat raportul unei naşteri.

Dar cuvintele scrise dansau în faţa ochilor ei, şi abia reuşi să înţeleagă ce citeşte.

în fine, Nick se întoarse. Se aşeză pe un scaun de lângă ea, se întinse obosit şi îşi întinse picioarele lungi.

-Ai avut dreptate, spuse el. Bebeluşul se prezintă cu umerii. Este un caz delicat şi din fericire ai remarcat că este ceva anormal. Oricum, nu cred că va naşte până dimineaţă. Va trebui totuşi supravegheată cu atenţie.

- Bineînţeles. Mă voi duce s-o văd la fiecare sfert de oră.

- La fiecare jumătate de oră este de-ajuns. Sper că nu te deranjează dacă mai rămân un pic aici?

- Nu, fireşte.

- M-am liniştit. Aveam impresia că te deranjez.

- Nicidecum. Eu tocmai ...

Se întrerupse, văzându-i privirea maliţioasă.

- Nu-i nevoie să te aperi. Ştiu că nu sunt o prezenţă prea agreabilă, continuă el. Mă ascund aici câteva clipe ca să nu mă găsească. La urma urmei intru în serviciu abia mâine-dimineaţă, preciză el cu un zâmbet irezistibil. Şi apoi, am dreptul la puţină odihnă după o săptămână în

care am făcut turul dispensarelor şi a micilor spitale din sud.

-Acolo nu există medici?

- Numai asistenţi şi infirmieri. Din când în când, trebuie să-i ajutăm, şi facem asta pe rând. Este o muncă dificilă, dar ca să fiu sincer, îmi permite să-mi continuu cercetările.

Karen îl asculta vorbind cu o simpatie crescândă. Conversaţia lui amabilă şi relaxată îl făcea să pară altfel decât în discuţiile zeflemitoare. Aproape că îi venea să creadă că între ei încep să se ţească nişte legături de prietenie. Fără îndoială că şi atmosfera, lumina palidă din birou, liniştea ce domnea în secţie, favorizau această caldă intimitate.

- Uneori, mă întreb dacă este într-adevăr necesar să-mi bat capul şi să scriu articol după articol despre expansiunea unor boli. Cum ar fi rujeola la copiii malnutriţi de exemplu, sau tuberculoza care face ravagii din cauza lipsei de igienă. Rezultatele sunt atât de nesemnificative ...

- Trebuie să fie cineva care să alerteze autorităţile, replică ea, emoţionată de brusca lui descurajare.

- Oh, nu sunt singurul, să ştii. Din păcate, însă, situaţia nu pare să se amelioreze.

- Poate că aceste cercetări te vor ajuta să obţii un post mai important.

- Pentru asta ar fi fost mai bine să rămân în Anglia şi să mă specializez, spuse el, fixându-şi cu un aer posomorât mâinile lungi. Si în loc să fac asta, am venit aici să mă

pierd în inima Africii ... unde în loc de orice recompensă primesc doar oboseală şi dezamăgiri.

Se întrerupse brusc şi, cufundându-şi privirea în ochii înterlocutoarei sale, adăugă repede:

- Nu mă băga în seamă, sunt un pic obosit. M-au cam istovit kilometrii făcuţi pe drumuri desfundate. Si apoi mi-aş reproşa dacă, după spusele mele, ţi-ai face o idee greşită despre această ţară.

- Nu, eu niciodată n-am ...

- Aseară am cinat cu Tessa, îi tăie el vorba, fără s-o asculte. Ei i se pare că ţie îţi place mult la Dendaa. Este adevărat?

Karen se strădui să-şi ascundă stânjeneala. Aşadar, bănuielile ei erau întemeiate: Nick Kyle se întâlnea cu Tessa.

- Da. Toată lumea este foarte drăguţă cu mine, răspunse ea, sec. Acum, te rog să mă scuzi, aş vrea să verific dacă pacienta noastră care e pe cale să nască se simte bine, pretextă ea, cuprinsă brusc de dorinţa de a fugi.

- în cazul acesta, n-am să te mai reţin, spuse el. Dacă tot sunt în acest pavilion, voi profita să fac o vizită a tuturor pacientelor.

Cu aceste cuvinte, se ridicară amândoi deodată şi se treziră faţă în faţă, aproape lipiţi unul de altul preţ de o fracţiune de secundă. Trupurile lor nu mai erau decât la câţiva centimetri unul de altul. Erau gata să se atingă.

îngrozită de acestă idee, Karen se depărtă repede de el, când îl auzi spunându-i ironic:

- Karen, ai stofă de asistentă-şefă. Ştii ca nimeni alta să pui oamenii la locul lor.

- Ce ... ce vrei să spui?

- Se vede bine că stagiul de la "St.John" ţi-a dezvoltat simţul disciplinei şi al convenţiilor. Se pare că spitalul acela este ultimul bastion al tradiţiilor, spuse el ironic.

- Sugerezi că este de modă veche?

- Nu pe plan medical. Din acest punct de vedere, nu se poate compara cu Mutala. Totuşi, aici relaţiile dintre oameni sunt mai relaxate, mai umane.

Aşadar, de ce toate aceste formalisme? Mai ales la miezul nopţii, zise el aruncându-i o privire învăluitoare. Trebuie să înţeleg că într-adevăr spitalul "St.John" este cuibul snobilor înfumuraţi care se mândresc cu asta?

Dar tu nu eşti dintre aceştia, nu-i aşa? Eşti doar o fată cumsecade, atâta tot.

La aceste cuvinte, Karen simţi o irezistibilă dorinţă de a-l pălmui, chiar dacă ar fi fost doar pentru a-i şterge licărirea dispreţuitoare care-i întuneca privirea.

Din fericire, uşa biroului se deschise şi intrară cele două stagiare care fuseseră la masă. Ocazia era nesperată, şi Karen ieşi ca o furtună din încăpere, sub privirea uimită a lui Leah. "Poate să creadă ce-o vrea", gândi ea furioasă. Aici ca oriunde în altă parte, bârfele circulau la cel mai mic incident. Curând, fără îndoială se va spune că asistenta

Karen este îndrăgostită de doctorul Kyle ...

Orbită de furie, începu să se învârtă prin secţie fără să reuşească să-şi concentreze atenţia asupra unui scop precis. Exasperarea ei ajunse la culme când îşi dădu seama că doctorul rămăsese în birou şi flecărea nepăsător cu cele două stagiare. Cum îndrăznea să rămână atât de liniştit după ce o ofensase?

Karen rămase departe de el atâta timp cât doctorul stătu de vorbă cu cele două fete. "Ce mai aştepta ca să plece?" gândi ea de fiecare dată când auzea vocile lor în liniştea nopţii. Si totuşi, înverşunarea ei se topi ca zăpada la soare în momentul când, plecând din secţie, el îi adresă un mic salut cu mâna. Oare tot în zeflemea, sau revenise la sentimente mai bune faţă de ea? Dacă măcar s-ar fi putut ... Se surprinse că regreta faptul că fusese un pic cam aspră cu el. In fond, doctorul nu-i spusese nimic grav în afară de faptul că spitalul "St.John" era o instituţie prea convenţională. Si era nevoită să recunoască faptul că era chiar aşa.

Toate aceste gânduri i se risipiră însă când trebui să asiste la naşterea bebeluşului cu prezentaţie proastă. Sosea mai repede decât era prevăzut şi, deşi naşterea fu dificilă, nu necesită prezenţa unui medic.

Dimineaţă, Karen o încredinţă pe tânăra mamă şi pe cel de al patrulea băiat al ei asistentei-şefe a turei de zi, şi se întoarse la Dendaa cu conştiinţa împăcată care urmează de obicei aducerii pe lume a unui nou-născut. Hotărât

lucru, nu exista pe lume meserie mai frumoasă ca a ei.

Dormi toată ziua cu un somn profund, fără vise ... pentru a se trezi cu puţin timp înainte de ora plecării la serviciu. Numai Dumnezeu ştie când se va obişnui cu programul acesta special! Şi culmea ghinionului, secţia Maternitate era într-o agitaţie de nedescris. într-adevăr, dispăruse un set de instrumente, ceea ce perturbase întreg serviciul. Asta mai lipsea! Şi aşa materialele erau destul de puţine.

Dar momentul de a se lamenta era totuşi prost ales. Erau deja două naşteri în curs. Străduindu-se să uite că n-avea instrumentele necesare, Karen se puse imediat pe treabă. în ciuda priceperii şi a sângelui-rece, îi trebuiră mai multe ore ca să ducă la bun sfârşit cele două naşteri care se petrecură aproape simultan. Când în sfârşit crezu că se poate bucura de un pic de odihnă, îi aduseră în urgenţă o tânără al cărui travaliu era deosebit de dificil. Dintr-o privire, îţi puteai da seama că era indispensabilă o intervenţie chirurgicală. Din păcate nu există decât un singur doctor care se putea deplasa în mijlocul nopţii ca să efectueze această operaţie delicată.

Când Nick Kyle apăru în secţie, se vedea că se îmbrăcase în grabă, privirea îi era obosită, şi obrajii supţi. De cât timp nu mai dormise? Dar apucase să se culce?

- Scuză-mă că te deranjez dar pacienta se simte foarte rău şi inima fătului bate foarte slab, îl informă ea pe un ton profesional.

-Ai pregătit blocul operator?

Karen încuviinţă.

- Bine. Anestezistul a fost anunţat?

- Fireşte.

- Poţi să mă asişti?

Karen tresări, surprinsă de această propunere.

Se grăbi să accepte, fericită să-l vadă pe Nick cum lucrează. Spectacolul merita osteneala. Era o adevărată plăcere să admire degetele îndemânatice şi gesturile precise ale doctorului în exerciţiul meseriei. Când scoase copilul şi i-l dădu în braţe, aceasta nu se putu abţine să-i adreseze un zâmbet încântat înainte de a-l lua.

O uşoară palmă pe spate, câteva secunde de aşteptare şi în sfârşit nou-născutul începu să ţipe. Era un ţipăt de viaţă. Nick ridică privirea spre ea. Sub masca de chirurg se putea ghici că zâmbeşte. Pentru Karen nu exista un compliment mai frumos. Privirea lui fermecătoare părea să spună:" Bună treabă, fetiţo". Poate că dacă i-ar fi spus altcineva asta, s-ar fi simţit ofensată, dar venind de la el, în mod ciudat nu avu ce să zică.

Se iveau zorile când două înfirmiere o transportară pe tânăra mamă în salonul comun. In timp ce Nick o examina, Karen rămase în sala de operaţie pentru a examina mai bine copilul. Aceasta, o fetiţă, părea să fie într-o stare bună în ciuda ritmului cam rapid al inimii.

- Dar tu nu te odihneşti niciodată? exclamă ea când în sfârşit Nick reapăru. Am citit în raportul de gardă că ai mai

făcut o cezariană după-amiază.

- Oh! Este deja o rutină.

Cu aceste cuvinte rostite simplu, începu să palpeze trupul micuţ al bebeluşului. Ce degete albe avea pe această piele de abanos a micuţului! în plus, barba îi crescuse şi-i dădea o vagă înfăţişare de " băiat rău" care nu era lipsit de farmec. Karen îi urmărea cu atenţie fiecare gest, şi o cuprinse o caldă emoţie când văzu mâna mare a lui Nick deschizând cu delicateţe palma minusculă a nou-născutului pentru a verifica tensiunea musculară.

- Iată o domnişorică într-o stare perfectă, concluzionă el punând copila pe cântar. Are o greutate ideală, trei kilograme şi jumătate. Cât priveşte bătăile neregulate ale inimii, deja s-au stabilizat. îşi revine încet după această naştere dificilă, atâta tot. Nu este nevoie să o pui într-un incubator. Va fi foarte bine în leagănul său.

- Slavă Domnului! Toate incubatoarele sunt deja ocupate. într-un leagăn propriu, va fi măcar protejată de vreo epidemie.

- Da, trebuie evitat s-o pui în contact cu alţi bebeluşi. Apropo, Karen am remarcat adineauri că vorbeai cu mama ei în dialectul local. Se pare că ai reuşit totuşi, nu-i aşa?

- încă nu prea bine, din păcate ... Ştiu doar câteva cuvinte, şi după spusele colegelor mele, accentul meu este cât se poate de comic. Trebuie să mărturisesc că limba aceasta este îngrozitor de grea şi că u-am nici carte de gramatică, nici dicţionar.

- N-are importanţă. Vei învăţa de o mie de ori mai repede după ureche, îi replică el, privind-o cu un oarecare interes.

Deodată, Karen îşi dădu seama că este foarte aproape de ea şi că-i despărţea doar masa de consultaţie. O tulbura această apropiere şi, fără să înţeleagă motivul, inima începu să-i bată cu putere. Ca să-şi ascundă această emoţie inexplicabilă, luă un scutec de bumbac şi înfăşă cu grijă copilul. Simţea însă în permanenţă privirea lui Nick aţintită asupra ei. Se vedea bine că nu voia să plece. Poate că simţea chiar nevoia să se elibereze de teribila tensiune a operaţiei, pentru că începu să-i vorbească la fel cum i-ar fi vorbit unei prietene înţelegătoare şi atente.

- Eu am învăţat limba străbătând ţara în lung şi-n lat. Ai intrat până acum în brusă.

-Am mers până la baraj şi am avut ocazia să vizitez trei sate, fiind chemată la nişte urgenţe. Dar asta este cam tot ce-am văzut.

Se străduia să se exprime pe un ton neutru care ascundea de bine de rău emoţia ce o cuprinsese.

- In fond, în afară de cactuşi şi de nori de praf, n-am văzut mare lucru, mărturisi ea. De când sunt aici, n-am avut ocazia să văd umbra unui animal.

- Sunt destul de rare prin zonă. Ca să le vezi, trebuie să mergi cam două sute de kilometri spre est. Acolo, este o rezervaţie. Te voi conduce eu odată, dacă te interesează.

- Dar este la celălalt capăt al ţării! exclamă ea.

- Nici o problemă. Stiu un refugiu la Kalepon, la vreo două zile de mers de aici.

- Două zile?!

- Dacă îţi aduni zilele libere, am putea pleca pentru cel puţin o săptămână. Sunt sigur că stagiarele tale vor fi toate dispuse să te înlocuiască. Ce zici de idee?

Karen era atât de uluită de această invitaţie neaşteptată, încât rămase o clipă fără glas înainte să bâiguie cu timiditate:

- Totul ... totul depinde de Tessa.

Doctorul făcu o mutră agasată.

- Eşti totuşi destul de mare ca să poţi pleca fără aprobarea ei, spuse el cu umor. Şi apoi, Tessa a fost acolo de mai multe ori cu profesorul Cranshaw, ca să facă nişte recoltări de probe. Mă îndoiesc că ar vrea să se mai ducă prea curând.

- Totuşi ...

- ... totuşi, dacă nu vrei, uită de oferta mea. Era doar o sugestie ... ca de la văr la verişoară. Şi fie-ţi milă! Lasă copilul ăsta în pace!

Karen tresări şi îşi dădu brusc seama că de vreo zece minute îl înfăşa şi-l desfăşa pe bietul copil neîncetat. îl luă imediat în braţe şi-l strânse la piept în timp ce Nick îşi adună instrumentele cu intenţia evidentă de a pleca. Indiferenţa pe care i-o arăta acum o rănea profund, şi în mod reflex începu să legene trupul fragil al copilului. Unde era expresia prietenoasă pe care i se păruse că o citeşte în

privirea lui Nick adineauri?

- Este timpul să mă duc la culcare, o anunţă el. Am o consultaţie programată dimineaţă. Crezi că aici mai este nevoie de ajutorul meu?

- Nu. N-ar mai ii nimic, răspunse ea pe un ton ce se voia neutru. Voi încerca să nu te mai trezesc a doua oară. Trebuie să te odihneşti puţin.

- Ştii, m-am învăţat să dorm iepureşte. Dar înainte să plec o să mai arunc o privire la mamă şi la bebeluş.

Totuşi, contrar spuselor sale, rămase în faţa ei, privind-o cu un aer zeflemitor.

- Ti-ai mai îmbunătăţit atitudinea, Karen, o ironiză el! Ai renunţat deci să-mi mai vorbeşti stând cu mâinile veşnic împreunate în faţă, ca o călugăriţă!

- Cu un copil în braţe, mi se pare cam dificil. Dar nu conta pe mine să uit atât de repede modul în care am fost învăţată să mă adresez unui medic.

- Iată, aceasta este marca "St.John", zise el.

- Fără îndoială. Voi, când eraţi în stagiu, n-aţi fost învăţaţi regulile politeţii?

- Cu siguranţă nu ca pe voi. Noapte bună, verişoară Karen. Vom continua această discuţie mâine, dacă ne vom mai întâlni cumva. Să sperăm doar că impulsul de a-mi arunca acest copil în faţă, ţi-a trecut şi că ...

- La revedere, doctore Kyle, îl întrerupse ea sec.

Departe de a se simţi ofensat, doctorul ieşi din blocul operator chicotind vesel. "Omul ăsta este imposibil!" gândi

Karen, furioasă. Totul la el o tulbura. Ironiile, privirea cenuşie care părea s-o străpungă dintr-o parte în alta, şi această extraordinară energie masculină care radia din toată persoana lui... Si apoi, era prea seducător cu trăsăturile lui regulate, cu bărbia patrată, nasul drept şi înfăţişarea sportivă ...

In timp ce aşeza copilul într-un leagăn, Karen îşi aminti brusc de Tessa. De ce îi propusese Nick să plece fără ea? Ca să le despartă? Doar dacă nu cumva are intenţia s-o cucerească fără ştirea prietenei sale. Semăna bine cu unchiul lui adoptiv, un Casanova fără scrupule! Trebuia neapărat să o avertizeze pe Tessa despre faptul că acela pe care-l iubea o înşela într-un mod mârşav.

La gândul acesta, inima lui Karen se strânse dureros. Ar avea ea vreodată curajul s-o facă pe biata Tessa să sufere? Alungându-şi repede acest gând odios, se consolă de bine de rău amintindu-şi că, începând de astă-seară, va avea trei zile libere. Un pic de odihnă o va ajuta poate să vadă mai limpede lucrurile.

Cele trei zile trecură foarte repede. Karen şi le petrecu în piscina de la Grand Hotel Internaţional din Mutala, sau flecărind cu vecinii ei din Dendaa.

Şi totuşi, în ciuda acestor activităţi plăcute, se întoarse la serviciu cu multă bucurie. Era întotdeauna o adevărată fericire să vadă chipul noilor paciente şi mai ales să descopere prezenţa miraculoasă a bebeluşilor născuţi în absenţa ei.

Abia reuşi să ajungă în secţie că asistenta-şefă o chemă.

-Repede, domnişoară Raven. Cheamă-l imediat pe doctorul Kyle sau pe doctorul Kani, dacă el nu este aici.

Dar Nick era aici. Când intră în maternitate, nu putu să-l evite. Tulburată, rămase câteva clipe fără nici o reacţie, neştiind prea bine ce atitudine să adopte. Dar doctorul se îndreptă direct spre birou, fără să-i adreseze vreo privire. Ea îi cunoştea bine această indiferenţă pe care i-o arăta adesea şi din cauza căreia nu se putea impiedica să sufere. îi trecu prin minte chiar gândul că armistiţiul lor se rupsese; cu el, niciodată nu puteai să ştii ce gândeşte.

Karen nu-l mai văzu apoi toată ziua şi se strădui din tot sufletul să uite chiar şi de existenţa lui. Aproape că reuşise când, a doua zi după ce îşi termină serviciul, se îndreptă în viteză spre Dendaa. Deodată, observă o formă ciudată care traversa şoseaua chiar prin faţa ei. Abia avu timp să tragă brusc de volan. Dar fără îndoială era prea târziu, pentru că după un şoc surd, maşina începu să-i derapeze periculos. Reuşi totuşi s-o oprească pe marginea şoselei.

O privire îi fu de-ajuns ca să-şi dea seama de pagube. Una din roţi era dezumflată. Ce ghinion! La doi paşi de spital! In Anglia, problema ar fi fost repede rezolvată. S-ar fi întors pe jos la spital şi ar fi cerut ajutorul unui mecanic. Dar aici, nici nu se punea problema. Dacă şi-ar fi abandonat o clipă maşina, Dumnezeu ştie în ce stare ar fi găsit-o la întoarcere. De ce nu făcuse pana la ieşirea din

parcare? Ar fi avut măcar posibilitatea s-o lase în grija paznicului.

Acum ce să facă? Doar să se resemneze şi să schimbe chiar ea roata ... La urma urmei, n-ar fi fost prima oară. Dar treaba se dovedi mult mai complicată decât prevăzuse. Pe dedesubt, un strat gros de praf acoperea burta maşinii. De fiecare dată când credea că fixase cricul, acesta aluneca scârţâind, făcând-o să scrâşnească din dinţi. In disperare de cauză, îngenunche pentru a degaja orificiul cricului de praful întărit.

Deodată, zări două picioare plantate în mod deliberat lângă ea. Indrăzni cu teamă să arunce o privire spre necunoscut. Ce dorea acesta? S-o jefuiască sau s-o depaneze?

Sângele îi îngheţă în vene când îl descoperi pe Nick Kyle dominând-o cu înălţimea lui şi fixând-o cu veşnica lui privire zeflemitoare.

- Aştepţi să treacă vreo maşină peste tine? o ironiză el.

- Oh, te rog! replică ea ridicându-se. Vezi bine că vreau să-mi schimb roata.

- Da. De vreo zece minute te tot urmăresc ce faci, din casă.

- Din casă? exclamă ea, uluită.

- Nu-mi spune că nu ştiai că eşti chiar în faţa casei mele.

- M-am oprit şi eu unde am putut, protestă ea.

Acum abia îşi dădea seama că se afla într-adevăr în

cartierul doctorilor. Iată ce explica prezenţa inopinată a lui Nick, înfăţişarea lui relaxată şi părul ud care indica faptul că tocmai făcuse un duş.

- Dacă ai venit doar ca să stăm de vorbă, aşază-te undeva până montez eu cricul, îi spuse ea ironic.

- Nu, mă gândeam doar că poate ai nevoie de ajutor. Acestea fiind zise, dacă te temi cumva că îţi jignesc concepţiile feministe, am plecat.

- Fii liniştit, nu sunt chiar atât de sensibilă, spuse ea întinzându-i momeala.

Cu un zâmbet amuzat pe buze, doctorul acceptă şi începu imediat să demonteze roata.

- Ce maşină aveai înainte? întrebă el.

- Un mini Austin. întotdeauna reauşeam să fac pană când eram chemată la spital pentru vreo urgenţă, glumi ea.

Nick râse uşor, fără însă a-şi abandona munca. Karen se surprinse admirându-i muşchii puternici în timp ce el strângea cu o uşurinţă deconcertantă buloanele care fixau roata pe osie.

-Astfel de cavaleri nu sunt prea numeroşi pe aici, continuă ea. Ai fost foarte amabil că ...

- Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Nu puteam totuşi să te las să te chinui tocmai în faţa porţii mele, îi replică el, examinând pneul pe care-l scosese. Este un spin lung.

Presupun că era deja înfipt în cauciuc de ceva vreme şi că apoi s-a înfipt dintr-o dată.

- S-a întâmplat când am încercat să evit un fel de dragon care a traversat şoseaua chiar prin faţa mea.

- Probabil o iguană. Le place să se învârtească prin preajma vilelor. In fine, n-are importanţă. Esenţialul este că n-ai făcut vreun accident şi că n-am fost nevoit să te tratez.

- Eu ştiu să conduc perfect ...

- Ii voi da lui Selandi pneul tău, o întrerupse el. Este mecanicul din Mutala. O să-l rog să ţi-l repare cât mai repede. Pe aici, nu este recomandat să umbli fără roată de rezervă.

- Mulţumesc, ştiam asta.

- Nu mai fi supărată şi vino mai bine la mine, să te speli. Eşti plină de unsoare pe faţă.

Reflex, Karen îşi duse mâna la faţă şi simţi grăsimea printre degete. De voie de nevoie, trebui să-l urmeze pe doctor până la o vilă cochetă, geamănă cu cea de alături, el ocupând o parte din ea.

- Baia este la capătul livingului, spuse el, deschizându-i uşa de la intrare. Eu mă duc în bucătărie.

Pereţii băii erau încă aburiţi după duşul pe care-l făcuse Nick. De un cuier era agăţat un halat de baie şi prosoapele erau aşezate pe o măsuţă lângă cadă. După ce şterse oglinda de deasupra chiuvetei, Karen îşi văzu faţa murdară de dâre negre. "Ei bine, arăt minunat!" gândi ea luând o mănuşă de baie şi un săpun.

Ii trebui mai mult de un sfert de oră ca să scape de

unsoarea de pe faţă şi de praful de pe mâini şi apoi să cureţe sala de baie. In sfârşit, după o lungă clipă de ezitare, se întoarse în living.

Aranjat frumos în ciuda mobilierului funcţional şi fără stil oferit de autorităţi împreună cu casa, degaja totuşi o impresie primitoare, care-i amintea un pic de un interior englezesc. Doar măştile de lemn atârnate pe pereţi aduceau o notă africană încăperii. Karen rămase nemişcată în mijlocul camerei neştiind ce să facă. Trebuia să plece sau să rămână?

- Ia loc, Karen. Vin imediat, lansă Nick scoţând şi capul prin uşa bucătăriei. Vrei un suc de lămâie rece sau o oranjadă? Nu-ţi recomand alcool, dacă vrei să-ţi continui drumul.

- Mulţumesc, dar ... cred că o să plec.

- Deja? întrebă el.

O privea cu o asemenea insistenţă, încât Karen , tulburată de strălucirea ochilor lui, îşi întoarse instinctiv capul şi se prefăcu interesată de gravurile care decorau pereţii. Deodată, atenţia îi fu atrasă de o fotografie care reprezenta un grup de persoane care zâmbeau fericite spre obiectiv. Era fără îndoială un portret de familie. Privirea ei întârzie mai ales asupra unui bărbat între două vârste ale cărui trăsături nu-i erau necunoscute.

Brusc, i se păru că un fulger sfâşie cerul senin. Nu, nu era cu putinţă! Trăsăturile acestea fine, părul blond, ochii albaştri ...

-îmi pare rău, murmură Nick în spatele ei. Uitasem că fotografia aceasta este aici.

Dar Karen nu-l mai asculta şi se îndrepta deja spre uşă.

-Ti-am spus că îmi pare rău, repetă el, prinzând-o de braţ. Doar nu crezi că am lăsat special fotografia tatălui tău la vedere?

Apoi, prinzând-o fără menajamente de umeri, o aşeză cu forţa în faţa fotografiei.

-Priveşte o dată pentru totdeauna, îi ordonă el. In fond, mori de dorinţa de a o vedea.

-In nici un caz, încercă ea să protesteze. Eu ... eu voiam doar să...

- Ei bine, dă-i drumul! o întrerupse el luând fotografia de pe perete şi punându-i-o în faţa ochilor.

Karen ar fi vrut s-o ia la fugă cât ar fi ţinut-o picioarele. Totuşi chipul acesta surâzător, care simboliza pentru ea atâţia ani de abandon şi de singurătate, o fascina.

Deodată, o hârtie care se aflase probabil în ramă, sub poză, căzu jos. Reflex, se aplecă s-o ridice şi observă că nu era altceva decât un alt portret de mici dimensiuni care reprezenta o tanără de o excepţională frumuseţe.

Avea un păr lung roşu ca focul, ochi verzi cu o strălucire vie, şi o ţinută admirabilă.

Dar Nick nu-i acordă răgazul să privească pe îndelete necunoscuta din poză, şi îi smulse brusc fotografia din mâini.

-Nu, asta nu, spuse el pe un ton tăios, grăbindu-se să-o

ascundă într-un sertar.

- Cine este? întrebă Karen, mirată. Nu este cumva colega doctorului Cranshaw din întâmplare?

- Cine? Gina? Bineînţeles că nu. De altfel ea avea părul blond veneţian. Aceasta are o cu totul altă poveste, spuse el ca pentru sine. Si apoi, ajunge.

Nu încerca să schimbi subiectul şi recunoaşte în mod sincer că ai da orice ca să ai un portret al tatălui tău. Fotografia aceasta a fost făcută acum patru ani, la o nuntă. Iată o ocazie excelentă ca să faci cunoştinţă cu familia Kyle.

Spunând acestea, începu să-i numească pe toţi participanţii. Degeaba se prefăcea Karen că nu ascultă, că nu vede nimic, simţi curând cuprinzând-o o imensă dorinţă de a şti.

- Părinţii mei, cele două surori, enumeră el. Aici, este soţul surorii mele mai mari. Jane, logodnica fratelui meu făcea fotografia ... şi aici, este Norma.

Făcu o pauză ca să vadă ce efect produce acest nume asupra ei. Karen o privea pe "cealaltă femeie" cu intensitate. Era brunetă, cu o privire deschisă, şi degaja o impresie de simplitate şi căldură care nu corespundea deloc cu imaginea pe care doamna Raven i-o făurise fiicei sale despre ea.

- La capătul rândului este David, tatăl tău şi unchiul meu, continuă Nick.

- Mulţumesc, l-am cunoscut. Si sunt încă în stare să-l recunosc, îi replică ea cu ostilitate.

Deja lacrimile îi umeziseră pleoapele la gândul că singura amintire despre el era doar o fotografie veche şi îngălbenită care data de la naşterea ei.

- Dacă doreşti pot să-ţi fac o copie, îi propuse Nick de parcă i-ar fi citit gândurile. Nimic mai simplu decât să lărgesc cadrul şi să scot doar partea care te interesează. Unul dintre asistenţii de la universitate are acasă un laborator fotografic şi ...

- Nu, nu este nevoie, spuse ea înapoindu-i un pic cam brutal fotografia. Nu-l deranja. De altfel, n-am nici un chef

să ...

- Când naiba te vei purta şi tu ca o fiinţă umană? se enervă el. Cum de am fost atât de prost ca să-mi închipui că eşti în stare să ai o emoţie?

Cu aceste cuvinte, lăsă fotografia să cadă pe un fotoliu şi se îndepărtă de Karen.

- Dar nu, fireşte, reluă el, sarcastic. N-ai nici un interes să-ţi minteşti de el. De ce să te mai gândeşti la un om care nu mai este aici ca să te ajute? în felul acesta gândeşti, nu-i aşa? Nu te interesează faptul că ţi-a păstrat întotdeauna fotografia la piept.

Tăcu şi rămase câteva clipe cu privirea aţintită în gol. Apoi, întorcându-se brusc spre ea, se pregăti să-i arunce şi alte acuzaţii când remarcă faptul că pleoapele ei erau umflate. Imediat se repezi spre ea şi, pe neaşteptate, o cuprinse în braţe şi începu s-o legene ca pe un copil nefericit.

- Ce prost sunt! exclamă el. Eşti geloasă, nu-i aşa? Dar nu, linişteşte-te. Mike şi John nu erau unicul centru al vieţii lui. Făceai şi tu parte din el.

-Aş ... aş vrea să fiu sigură de asta ...

- Prostuţo, spuse el în timp ce buzele îi mângâiau încet fruntea. Cum crezi că aş fi putut altfel să te recunosc imediat? Auzisem atât de mult vorbindu-se despre ... Vrei o batistă?

Karen se crispă şi încercă de bine de rău să-şi reţină lacrimile care-i curgeau pe obraji.

- Mă simt bine mulţumesc ... mă simt perfect.

La evocarea dureroasă a acestui tată absent şi atât de dorit se adăuga apropierea tulburătoare a lui Nick. Era prea mult. Copleşită de un val de impresii şi contradictorii, simţea că o lasă puterile. Nu, nu trebuia să se prăbuşească. Nu în faţa lui Nick.

Adunându-şi ce-i mai rămăsese din energie, îl respinse şi scoase din buzunar o batistă cu care se şterse în grabă la ochi.

- Imi dai voie să-ţi mai folosesc o dată baia? întrebă ea cu o voce pe care şi-o dorea sigură.

- Fireşte. Nu eşti invitata mea? Eşti sigură că te simţi bine?

- Da, te asigur. Dar, te rog ... să nu mai vorbim despre toate astea.

- Bineînţeles. Te înţeleg perfect.

Privirea lui era atât de compătimitoare, încât Karen simţi o dorinţă irezistibilă de a se cuibări la pieptul lui. Dar nu avea dreptul şi, eschivându-se repede, se refugie imediat în sala de baie.

După ce îşi răcori obrajii răvăşiţi de lacrimi, aruncă o privire dezolată spre imaginea din oglindă. Avea ochii roşii şi tenul palid. Unde era Karen Raven cea sigură pe ea şi ponderată? In faţa ei se afla doar o tânără nefericită care ezita să se întoarcă în living de teamă de a-l înfrunta pe Nick.

Deodată, atenţia îi fu atrasă de un obiect aflat pe jos.

Se aplecă şi luă o brăţară din pietre numite "ochi de tigru". Ce căuta o asemenea bijuterie în baia lui Nick?

Brusc, avu impresia că un voal aflat până acum în faţa ochilor ei se sfâşie. Nick era prea seducător ca să fie singur. Pe deasupra, era celibatar. Nimic nu-l oprea deci să-şi aducă acasă cuceririle de o zi.

Biata Tessa! In ce capcană căzuse? Cât timp va putea Karen să-i ascundă adevărul? Când va îndrăzni să-i spună că doctorul avea o amantă frumoasă care-şi rătăcea lucrurile personale prin casă?

La acest gând avu o strângere de inimă şi, cu tristeţe în suflet, puse brăţara pe măsuţa de lângă chiuvetă. După ce-şi controlă atitudinea, se întoarse în living unde Nick aştepta cu o schiţă de zâmbet care o tulbură din nou. Intr-adevăr, era frumos şi plin de farmec ...

- Te simţi mai bine? o întrebă el. Sper să nu te înfurii dacă îţi propun să rămâi aici la cină.

Karen îl privi fără să înţeleagă. De ce îi bătea inima atât de tare?

- Nu, mulţumesc, găsi ea puterea să-l refuze. Trebuie să merg acasă. îţi sunt foarte recunoscătoare pentru că mi-ai schimbat roata.

- Cu plăcere ... încearcă totuşi să eviţi iguanele şi ţine minte că n-o să ai roată de rezervă până mâine.

Cu aceste cuvinte, o conduse cu mersul lui felin până la maşină. Karen urcă ferindu-se cu grijă să-l privească.

-încă o dată îţi mulţumesc, spuse ea repede. îţi urez ...

o seară plăcută.

- Cu condiţia să nu fiu deranjat. Chiar şi când nu sunt de serviciu, primesc mereu apeluri, răspunse el cu acelaşi zâmbet irezistibil. Ai grijă până când ajungi acasă. Pe curând.

Karen se îndepărtă repede. Nu rezistă însă tentaţiei de a arunca o privire prin oglinda retrovizoare în speranţa că va mai zări silueta înaltă la marginea drumului. Din păcate, el deja dispăruse! Nu considerase necesar să-mi urmărească plecarea. în fond, ce putea fi mai normal? La urma urmei, ce-i păsa că ea se prăbuşise în braţele lui? Fără îndoială, prefera să-şi consacre timpul şi gândurile altor femei frumoase, asemenea acelei misterioase roşcate ...

Dar ce-o apucase să-l analizeze atât, doar nu era îndrăgostită de el. Venise aici pentru profesorul Cranshaw, nu-i aşa? pe care urma de altfel să-l întâlnească în weekend, la balul universităţii. Poate că va şi dansa cu el. Era bărbatul vieţii ei. Cel pe care-l îndrăgea în secret de ani de zile. Cel pentru care venise aici, în inima Africii.

Dar atunci ... de ce imaginea lui îi trezea doar o ciudată indiferenţă amestecată cu plictiseală?

Capitolul 6

-Ti-ai recuperat roata de rezervă? întrebă Nick.

Karen, care nu-l auzise venind, tresări. Trecuseră deja două zile de când făcuse pana. Nu-l mai văzuse de atunci şi brusca lui apariţie o tulbură.

-Eu ... da. Selandi şi-a ţinut promisiunea, răspunse ea pe un ton cât se poate de neutru. Era gata chiar de a doua zi.

-Perfect. Apropo ... Karen.

Nu-şi termină fraza. O stagiară ieşise ca o furtună dintr-o rezervă şi chema de urgenţă un medic. Una dintre paciente făcuse o infecţie pulmonară şi trebuia acţionat cât se poate de repede. Lăsând-o baltă pe Karen, Nick se repezi spre salonul respectiv.

Ea îl privi plecând, pradă unei profunde dezamăgiri. Ce vrusese oare să-i spună? Si de ce dintr-o dată acel aer prietenesc? Avea un pic de afecţiune pentru ea?

"Nu cumva să-şi imaginezi cine ştie ce, biata de tine", se mustră ea întorcându-se imediat la treabă.

"Doctorul Kyle preferă compania femeilor roşcate cu ochii verzi".

încă se mai gândea la el când ajunse acasă, la Dendaa, pentru masa de prânz. Aici o aştepta o surpriză de proporţii. Tessa, care o obişnuise deja cu "talentele" ei de a meşteri aparatura electrică sau orice altceva, stătea cuminte într-un fotoliu unde, cu un ac şi aţă în mână, îşi aranja cu dragoste o rochie de muselină.

- N-o am decât pe asta pentru balul de diseară, îi explică ea cu părere de rău.

- Dar este o toaletă elegantă! exclamă Karen. Vei fi superbă.

- Oh, te rog, nu-ţi bate joc de mine. Ştii bine că întotdeauna am detestat să mă îmbrac elegant.

- Un motiv în plus pentru a începe acum, îi răspunse Karen autoritar. Eşti fermecătoare dacă te mai pui puţin în valoare. Apropo de bal ... vine şi Nick?

- Da, bineînţeles, se însufleţi Tessa. Mi-a jurat că nimic nu-l va împiedica să treacă măcar pe acolo. Şi aşa cum îl cunosc, îşi va ţine promisiunea.

"Ce entuziasm!" gândi Karen, care o asculta cu o oarecare strângere de inimă. Trebuia oare să-i dezvăluie prietenei sale că Nick nu era decât un vulgar donjuan? Nu avu însă curajul şi se grăbi să schimbe subiectul.

Când se despărţiră, Karen îi promise Tessei că se vor întâlni la începutul balului. Dar, ca un făcut, avu de lucru la spital mai mult decât de obicei. Asistenta-şefă lipsea şi, în ciuda prezenţei celor trei stagiare care o ajutară cât se putea de bine, îi fu destul de greu să asiste în timp util naşterea unui prematur şi a altor doi bebeluşi care urmară.

Când plecă în sfârşit de la Maternitate, era deja îngrozitor de târziu. Drumul spre Dendaa, unde se ducea să se schimbe, i se păru interminabil. Slavă Domnului că Tessa nu contase pe ea ca s-o ducă la Universitate. Era măcar asta o consolare.

După ce făcu în grabă un duş, îşi puse o rochie pe care şi-o cumpărase cu o săptămână în urmă din Mutala. Era din mătase roşie ca focul, cu mâneci scurte, cu un decolteu sugestiv fără să fie prea adânc, cu talia înaltă şi o fustă amplă. Contrasta în mod ciudat cu sobrietatea celorlalte haine ale ei. De fapt de ce să nu recunoască? Ii plăcuse din prima clipă această toaletă fantezistă la care cu câteva săptămâni în urmă probabil nici nu s-ar fi uitat.

Cuprinsă de o dorinţă bruscă de schimbare, îşi desfăcu buclele blonde care se risipiră ca un văl de mătase peste umerii goi, îşi dădu cu puţin rimel pe gene pentru a-şi scoate în evidenţă limpezimea aproape transparentă a ochilor şi îşi puse în sfârşit la gât un lănţişor fin de aur.

Era gata. Aruncă o ultimă privire în oglindă şi amuţi de stupefacţie. Era absolut de nerecunoscut!

Pendula din salon care bătu ora zece o trezi brusc din uimire. Fără să mai aştepte, porni spre Mutala şi, după vreo douăzeci de minute, îşi parcă Volkswagenul la vreo sută de metri de intrarea în universitate.

Petrecerea era deja în toi. O mulţime de oameni se înghesuiau pe ringul de dans improvizat, străduindu-se să păstreze ritmul îndrăcit pe care-l impunea orchestra africană. Mesele fuseseră impinse lângă pereţi, în timp ce un bufet uriaş ocupa o întreagă latură a sălii. In mod ciudat, asistenţa era formată mai ales din salariaţi albi. Este adevărat că într-o ţară în care distracţiile sunt rare, europenii sunt mai dornici de aceste petreceri decât

localnicii.

Karen aruncă o privire în jur. Cum s-o găsească pe Tessa în toată această mulţime? Recunoscuse o pereche de vecini din Dendaa care o salutară cu un gest amical, dar nici măcar o dată nu zări pata galbenă a rochiei de muselină a prietenei sale.

Deodată, privindu-i pe cei ce rămăseseră aşezaţi la mese, îl zări pe Richard Cranshaw care vorbea liniştit cu un african.

Ce ciudat ... Vederea profesorului nu mai trezea în ea nici o emoţie deosebită. De ce devenise într-un timp atât de scurt un străin pentru ea? îşi punea această întrebare croindu-şi drum prin mulţimea de dansatori, când deodată surprinse nişte priviri admirative îndreptate spre ea. Era evident că rochia roşie ca focul avea un enorm succes. Dar oare Richard Cranshaw o va recunoaşte în această ţinută neobişnuită? Cine ştie, poate va fi chiar şocat de îndrăzneala decolteului?

- Domnule profesor, spuse ea oprindu-se lângă el.

Profesorul îi zâmbi politicos şi o privi cu o oarecare rezervă.

- Da, ce este? Dar ... pe cuvântul meu ... Karen! Chiar tu eşti?

- Absolut! confirmă ea izbucnind în râs, încântată de efectul produs asupra interlocutorului său atât de serios.

- Ia loc, te rog.

Cu aceste cuvinte, se ridică şi-i împinse un scaun. în

timp ce se aşeza, remarcă în treacăt că acel costum gri în care era îmbrăcat îi era prea larg. "Iarăşi a încurcat măsura", îşi zise ea cu indulgenţă.

- îmi pare rău că am întârziat atât, se scuză ea. Am fost reţinută la spital mai mult decât prevăzusem.

- Ti se iartă totul, draga mea, o linişti el. Presupun că o cauţi pe Tessa? Ai ghinion, era pe aici acum vreo cinci minute. Până se întoarce, dă-mi voie să ţi-l prezint pe doctorul Dean Anji care este noul director al Scolii de Medicină din Mutala.

Karen îi adresă un salut graţios din cap doctorului, care fu încântat să lege o conversaţie cu ea. O supuse de altfel la un adevărat interogatoriu. Ii plăcea în Lanbwe? De cât timp era aici? Ii plăcea munca la spital?

- Vrei să mănânci ceva? Sau să bei ceva, Karen? îi întrerupse o clipă Richard Cranshaw care rămăsese tăcut până atunci.

- Aş bea cu plăcere un suc de portocale, răspunse ea, după care reluă discuţia cu domnul Anji.

Ii făcea plăcere să discute cu acest om simpatic şi curios să afle totul. In orice caz, mult mai mult decât o conversaţie cu Richard Cranshaw al cărui temperament taciturn ar fi descurajat şi o armată de mori stricate.

Când muzica se opri, dansatorii se întoarseră la locurile lor într-o hărmălaie veselă. Unii dintre ei veniră să se aşeze chiar la masa doctorului Cranshaw. Era un olandez cu părul mai alb ca zăpada care preda matematica la universitate,

o pereche de africani cu un nume imposibil de rostit şi care vorbeau cu accentul melodios al oamenilor din Lanbwe, şi doamna Anji, soţia doctorului care, se vedea bine, era însărcinată în câteva luni. Văzând-o atât de rotunjoară, Karen chiar se întrebă dacă n-ar fi cazul s-o interneze în Maternitate înainte de sfârşitul petrecerii.

- Karen! Ai venit totuşi! exclamă Tessa alăturându-se la rândul ei grupului. Incepeam să-mi pierd speranţa.

- îmi pare foarte rău că am întârziat, dar chiar am avut de lucru până peste cap.

- N-ai pierdut mare lucru! Discursul vicepreşedintelui a fost cumplit de plictisitor. Nici nu-ţi imaginezi de câtă ingeniozitate au dat dovadă unii spectatori ca să poată să se eclipseze, glumi ea. Apropo, Nick n-a venit? Credeam că este cu tine ... pe cale să rezolve o nouă ceartă între voi doi, adăugă ea privind-o cu înţeles.

- Nu, nu ştiu unde poate fi, răspunse ea prefăcându-se că nu pricepuse aluzia. N-am avut nevoie de el la spital.

Spre marea ei uşurare, orchestra reîncepu să cânte. începea s-o enerveze discuţia aceasta despre Nick şi acceptă uşor invitaţia doctorului Anji. Dacă felul lui de a dansa, ţinea mai mult de vals decât de disco, măcar nu va face nici o aluzie la Nick.

Degeaba încerca însă să se concentreze asupra ritmului antrenant al muzicii şi asupra cuvintelor interesante ale cavalerului ei, pentru că involuntar îl căuta din priviri pe Nick. De ce trebuia ca el să-i ocupe toate

gândurile? Nu venise aici pentru Richard?

Încetul cu încetul, o cuprinse un fel de oboseală apăsătoare. Se săturase de acest zgomot, de toţi aceşti oameni care beau, mâncau şi râdeau în hohote. Ah! Dacă ar putea să fugă! Să se întoarcă la Dendaa şi să se refugieze în singurătatea camerei ei! ...

Deodată, sângele îi îngheţă în vene. El era aici, vorbea cu Tessa la masa lui Richard. Semăna cu un zeu grec rătăcit pe pământ, îmbrăcat în cămaşa de mătase verde care-i scotea în evidenţă părul castaniu, cu pantalonul de culoare deschisă şi cu haina aruncată neglijent pe umeri. Incapabilă să-şi desprindă privirea de el, Karen îl urma pe doctorul Anji ca un automat. îi trecură prin minte imagini care păreau decupate dintr-un film: Tessa care zâmbea fericită, Nick care-i şoptea cine ştie ce secrete la ureche, cu mâna atingând tandru gâtul fetei ...

Deodată, Karen avu impresia că-i fuge pământul de sub picioare. Nick scosese din buzunar un obiect misterios şi-l strecură în palma Tessei. Brăţara! Brăţara cu pietre "ochi de tigru"! Aparţinea Tessei!

Cât curaj şi câtă mândrie îi trebui ca să-şi compună o expresie indiferentă şi să-l salute pe Nick ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic! Dar cât timp va fi în stare să suporte această atitudine?

Din fericire, băiatul familiei Carter, vecinii ei din Dendaa, în vârstă de treisprezece ani, veni timid s-o invite la dans. Obrajii roşii şi privirea strălucitoare arătau

îndeajuns cât de mult îl costă această îndrăzneală. Karen îi zâmbi cu amabilitate şi, din politeţe, îl întrebă pe Richard:

-Vedeţi vreun incovenient să ...?

- Bineînţeles că nu. Dimpotrivă, du-te, Karen. Trebuie să te distrezi şi tu un pic.

Ii vorbea ca un unchi binevoitor care-i dă nepoatei sale permisiunea să danseze. Hotărât lucru, Richard nu avea nimic de-a face cu un îndrăgostit. Gândul că acasă la el purta probabil papuci şi un halat gros de lână îi trecu brusc prin minte lui Karen, care se simţi cuprinsă de o criză de râs pe care abia şi-o înăbuşi.

Bineînţeles, nu trebuia să-l rănească pe băiatul familiei Carter care părea atât de mândru să se afişeze la braţul ei, dar nu putea să scape de imaginea profesorului cu papuci în picioare care o făcea să râdă. Să râdă! In fond, nu-i mai rămânea altă soluţie pentru a-şi ascunde supărarea şi a-i plăti pe măsură lui Nick.

La sfârşitul melodiei, era mai hotărâtă ca oricând să se distreze. După ce-l duse pe micul Carter la părinţii lui, acceptă să mai danseze cu un inginer de la baraj şi apoi cu un profesor de la universitate. Amândoi o copleşiră cu complimente. De altfel la fel ca ceilalţi admiratori care începeau să se învârtă în jurul ei. Dacă lui Karen i-ar fi plăcut să fie cochetă, ar fi apreciat curtea care i se făcea. Dar laudele acestor admiratori începură s-o agaseze. I-ar fi expediat cu plăcere dacă privirea nu i-ar fi fost aţintită permanent spre Nick şi Tessa care dansau, înlănţuiţi

tandru, la doi paşi de ea. Spectacolul acesta o rănea ca un fier înroşit pus pe piele. Si, cuprinsă de un fel de vertij, izbucni în râs şi acceptă invitaţia la dans a unuia dintre admiratorii ei.

Ce i se întâmpla? Niciodată nu se simţise într-o asemenea stare! Deşi nu băuse nici o picătură de alcool, avea impresia că este ameţită. Muzica sincopată, atmosfera zgomotoasă şi plină de fum a sălii, toţi aceşti oameni care se îmbulzeau, era prea mult pentru ea. Totul i se învârtea în cap ...

Deodată, întorcându-se, constată cu stupoare că Nick îşi schimbase partenera. Dansa acum cu o tânără africană foarte seducătoare, îmbrăcată sugestiv într-o rochie furou mulată din satin alb.

Cuprinsă brusc de o stare de indispoziţie, Karen îşi abandonă admiratorii şi se hotărî să se întoarcă la Richard. Acesta era singur. După felul în care îşi plimba privirea absentă peste mulţime, nu părea să sufere de această solitudine forţată. Când Karen se aşează în faţa lui, o privi o clipă cu o expresie buimăcită după care îi zâmbi. Apoi continuă să privească detaşat mulţimea care dansa.

Karen încercă disperată să găsească ceva să-i spună. Zadarnic. Mintea îi era absolut goală şi starea proastă se accentua. De ce n-o invita Richard la dans? Tăcerea lui era insuportabilă.

- Frumoasă petrecere, nu-i aşa? zise ea după ce îşi drese glasul. Profesorul păru că se trezeşte brusc dintr-un

somn adânc şi o
privi cu ochii mari, surprinşi.

- Poftim? Ah, da! Foarte frumoasă. închipuie-ţi că mi-am pus doi pantofi stângi. Pe lângă faptul că este destul de dureros, asta îmi dă şi o foarte bună scuză de a nu dansa, mărturisi el cu maliţiozitate. Mă tem că nu sunt o prezenţă prea veselă pentru tine.

- Nu-i adevărat, replică ea, amuzată de buimăceala profesorului. Richard era mereu acelaşi. Distrat şi lunatic. "Cine s-ar mai fi
gândit să încalţe doi pantofi stângi", gândi ea cu duioşie. Iată de ce nu dansase nici măcar o dată. Ceea ce nu era cazul cu Nick, care acum o ţinea din nou pe Tessa în braţe şi-i şoptea secrete la ureche.

Un nou vertij o cuprinse pe Karen, care se întoarse brusc spre Richard.

- Lucrările dumneavoastră avansează? întrebă ea.

- Pas cu pas. Ca de obicei.

- "Kwashiorkor", pronunţă ea îngândurată. Este un cuvânt destul de ciudat.

- în dialectul Africii de Vest înseamnă "cel ce este înlocuit". Mi-am dat seama într-adevăr că de îndată ce au un al doilea copil, femeile de aici îşi înţarcă următorul copil cu un amestec de apă şi cereale, acesta devenind cu timpul un "kwashiorkor", adică înlocuitorul primului.

- în câte ţări aţi făcut cercetări?

- In şase sau şapte, cred. In ultimele luni, n-am încetat

să străbatem toată regiunea ... Oh! Tessa!

Karen tresări şi o văzu cu o strângere de inimă pe prietena ei venind spre ei la braţul lui Nick. "Fireşte, sunt nedespărţiţi" îşi zise ea cu amărăciune. Evită cu grijă să-l privească pe doctor când fără să se aştepte, acesta se aplecă spre ea, o prinse de mână şi o obligă să se ridice.

- Te răpesc de lângă Richard, o anunţă el.

Apoi, fără alte complicaţii, o conduse spre ringul de dans. Ea era prea surprinsă pentru a-i rezista şi-l urmă fără să protesteze. Când o îmbrăţişă, se simţi străbătută de un fior voluptuos care îi luă şi ultimele puteri. Braţul lui era atât de puternic strâns în jurul taliei ei, încât părea în stare s-o frângă ca pe o trestie doar cu o mişcare. O cuprinse o nevoie irezistibilă de a i se abandona, de a-şi sprijini capul pe umărul lui, de a se contopi cu el.

- I-ai tulburat pe toţi bărbaţii însuraţi astă-seară, spuse el. Si cu aceeaşi ocazie, nevestele lor îşi doresc acum să-şi decoloreze părul.

Işi bătea joc de ea? Ii reproşa felul în care se purtase? Nu conta. Karen era prea tulburată ca să mai gândească sau să se mai simtă ofuscată de remarcele lui ironice.

- Dar orice ar încerca ele, părul tău va rămâne totuşi cel mai mătăsos, continuă el, plimbându-şi degetele lungi peste buclele ei blonde. Ar trebui să ţi-l laşi mai des aşa, liber.

- N-ar fi o coafură prea potrivită pentru meseria mea, obiectă ea cu timiditate.

- Fără îndoială, totuşi eşti atât de minunată aşa.

Aceste câteva cuvinte avură asupra lui Karen efectul unei descărcări electrice. Ce încerca el să facă? Nu era pe cale să-i debiteze aceleaşi complimente insipide rezervate viitoarelor lui cuceriri? Şi asta, sub ochii prietenei lui speciale ...

- Tessa ... începu ea cu o hotărâre care se topi imediat sub privirea pătrunzătoare a doctorului.

- Da, arată foarte bine astă-seară. Dar tu eşti divină. Presupun că nu sunt primul care-ţi spune asta, nu-i aşa?

Un fior de plăcere o străbătu pe Karen. în ciuda firii ei bănuitoare, trebuia să recunoască faptul că aceste cuvinte ale lui Nick
o încântau. Şi totuşi! Oare ce capcană ascundeau?

- Sunt aceeaşi Karen Raven, moaşă la spitalul din Mutala, după cum ştii, obiectă ea. Nu m-am schimbat.

- Cu excepţia faptului că, de acum încolo, toţi europenii din colonia albilor din Lanbwe îşi vor revendica onoarea de a te conduce până la spital.

Privirea lui gravă şi îngândurată contrazicea bănuiala că ar fi glumit sau ar fi ironizat-o

- Ştii că îţi prieşte Africa, verişoară Karen? întrebă el cu voce răguşită.

- Oh! Şi în Anglia poţi să te bronzezi, replică ea roşind în obraji.

Dar încercarea ei de a bagateliza subiectul dădu greş în faţa

privirii intense pe care interlocutorul ei o aţintise spre ea. Oare tot aşa îşi fixa viitoarele victime?

- Cine ... cine era acea tânără africană foarte elegantă cu care dansai adineauri? îndrăzni ea.

- Este soţia unui consilier tehnic sud-african care locuieşte la Williamstown. Soţul ei şi cu ea mi-au făcut un serviciu când am sosit aici. Pot să ţi-i prezint, dacă vrei.

Karen nu ştiu ce să răspundă. Cuvintele şi gândurile i se învălmăşeau în minte în timp ce simţea mâinile lui Nick alunecând uşor de-a lungul cefei şi umerilor, şi aventurându-se sub ţesătura uşoară a rochiei. Totul devenea confuz. Oare ce-şi dorea? Aceste mângâieri? Sau să fugă de ele? Sau să-l roage să-i explice de ce acea misterioasă tânără roşcată nu-l însoţea astă-seară? Sau ce căuta brăţara Tessei în baia lui?

- Ce onoare pentru mine să dansez cu un bărbat atât de ocupat ca tine, spuse ea, cuprinsă brusc de un acces de ciudă.

- Fie-ţi milă, retrage-ţi ghearele! Nu-mi place când îmi vorbeşti pe acest ton mieros ca să-mi trimiţi săgeţi. Ba nu-ţi convine deloc, continuă el, cufundându-şi privirea în ochii ei.

Tulburată, Karen se înfioră şi nu protestă când o strânse mai tare la piept. Dansară astfel înlănţuiţi îndelung, parcă o veşnicie. Parcă timpul se oprise în loc şi nimic nu mai avea importanţă.

Deodată, Karen îl zări la celălalt capăt al sălii pe

Richard care însoţit de nişte prieteni se îndrepta spre ieşire. Cum, deja pleca? Dar şi mai uimitor era faptul că Tessa era cu el şi părea şi ea că vrea să plece de la bal.

- Priveşte! exclamă Karen atrăgându-i atenţia lui Nick asupra micului grup care deja se îndepărta, ei pleacă. Ar trebui şi noi să ...

- Haide, Karen, petrecerea nu s-a terminat pentru că Richard pleacă! După cum îl cunosc eu, probabil că s-a folosit de primul pretext ivit ca să plece acasă. Detestă tot ceea ce seamănă mai mult sau mai puţin cu o petrecere.

- Dar ...

- ... dar nimic, replică el strângând-o mai tare.

Admiţând faptul că i-ar fi invitat pe ceilalţi să bea cafeaua la el, asta nu înseamnă că trebuie să-i urmăm şi noi. Şi apoi, ce te face să crezi că şi-ar dori să ne vadă? N-a trimis pe nimeni după noi. Aşa că n-ai ce regreta. Ne simţim mai bine aici decât în apartamentul său, nevoiţi să suportăm discuţiile lor interminabile.

- Totuşi ... Şi Tessa era cu ei, insistă ea.

- N-are decât. Chiar dacă probabil că n-a avut de ales. Richard este un manipulator de geniu. Când vrea ceva, obţine întotdeauna. De data aceasta, cu siguranţă avea nevoie de Tessa, ca să prepare cafeaua.

Involuntar, Karen aruncă o privire îngândurată spre masa lor, care acum era goală. Dar, cu o mişcare fermă, Nick o obligă să privească spre el.

- N-o să îndrăzneşti totuşi să pleci după ei, spuse el, cu

maxilarele încleştate. Este chiar atât de important pentru tine că au plecat fără să te cheme?

- Nu, bineînţeles că nu. De ce această întrebare?

- Dacă tu crezi că n-am remarcat felul în care îl învăluiai cu privirile zilele trecute în parcarea spitalului ...

- Ce ... ce vrei să spui?

- Haide, nu-mi mai spune poveşti. Dacă ţi-ar fi complet indiferent, n-ai insista să pleci cu ei.

Karen se crispă. Cum de ghicise ce sentiment de tandreţe resimţise ea pentru profesorul Cranshaw?

- Ştii măcar cine este în realitate? continuă el.

- Da, este un om demn de toată consideraţia din toate punctele de vedere, afirmă ea apăsat.

Este cultivat, strălucitor, inteligent şi ... şi extrem de bine crescut. Mai mult chiar, este curtenitor.

Nick ascultase pledoaria ei cu sprâncenele ridicate.

- Aşadar, nu m-am înşelat, murmură el ca pentru sine. Karen, dacă eşti o remarcabilă moaşă pe plan profesional, din alte puncte de vedere n-ai nici un simţ al realităţii. Este adevărat că e mai uşor să visezi la marea dragoste decât s-o trăieşti cu adevărat.

- Ce te priveşte pe tine? se înfurie ea.

- Pot să particip şi eu la cearta voastră? se auzi deodată o voce subţire în spatele lor.

Nick şi Karen se întoarseră amândoi deodată ca împinşi de un resort. In faţa lor se afla tânăra soţie a consilierului sud-african, cu un zâmbet vag pe buze, cu privirea tulbure

şi cu mersul şovăitor. Era evident că depăşise primul pahar de alcool. In aceeaşi clipă, apăru un bărbat care vru s-o ia de braţ. Zadarnic însă, pentru că ea se eliberă repede şi izbucni într-un râs isteric. Era un spectacol jalnic. Karen ar fi dat orice pentru a fugi departe de aici, dar Nick, pe care această scenă dezolantă părea dimpotrivă să-l amuze, o ţinea ferm lângă el şi o împiedica să plece.

- Imi pare rău că îţi refuz această plăcere, Sarah, dar discuţia noastră este privată. Aş zice chiar familială, spuse el pe un ton zeflemitor. V-o prezint pe Karen Raven, verişoara mea prin alianţă. O tânără fermecătoare şi dotată cu un temperament foarte certăreţ. Aşa că dacă nu vă supăraţi, aş vrea s- o conduc afară pentru a ne rezolva divergenţele de vederi.

- Pot să vă însoţesc şi eu, dragul meu Nick, insistă Sarah împleticindu-se.

în timp ce vorbea, încerca să se agaţe de gâtul doctorului. Dacă necunoscutul, probabil soţul ei, n-ar fi intervenit, cine ştie cum s-ar mai fi debarasat Nick de ea.

- Duceţi-vă, mă ocup eu de ea, zise bărbatul luându-şi soţia în braţe. Şi să aveţi o seară plăcută, adăugă el, făcându-le complice cu ochiul.

Aluzia era grosolană, şi Karen fierbea de furie. Drept cine o credea măgarul ăsta? Şi Nick? De ce nu protesta? I se părea atât de nostim să fie insultată în public?

El însă nu-i acordă timp s-o lase să explodeze pentru că deja o conducea fără menajamente spre ieşire. Ajunşi

afară, ea frisonă, surprinsă de răcoarea brizei care sufla în permanenţă de îndată ce apunea soarele. Se strădui să-l urmeze de bine de rău pe Nick, care înconjură în grabă clădirea universităţii. Unde alerga aşa? Spre parcare?

Deodată, se opri pe neaşteptate, o prinse de umeri şi o lipi cu brutalitate de perete. Preţ de o secundă, Karen fu cuprinsă de panică. El o fixa cu o intensitate tulburătoare pe care întunericul o făcea să pară şi mai îngrijorătoare.

-Acum că suntem singuri, dă-mi voie să-ţi spun că detest să fiu pus la punct atunci când am dreptate, declară el pe un ton ameninţător. Când spun că ai jucat tot acest teatru din cauza lui Richard, sunt sigur ce spun. Dar tu refuzi să recunoşti, nu-i aşa? Continui să te agăţi de visul tău de midinetă.

înainte ca ea să-i poată răspunde, el îşi lipi violent buzele de ale ei. Mai întâi surprinsă, găsi totuşi repede forţa să se zbată până când toată fiinţa ei luă foc sub mângâierile senzuale ale lui Nick.

I se părea dintr-o dată că un torent de lavă îi curge prin vene.

Purtată asemenea unei păpuşi de paie într-un vârtej periculos, se
abandonă curând voluptăţii sărutărilor înflăcărate ale doctorului.

Deodată, însă, el izbucni într-un râs sinistru care o readuse cu brutalitate la realitate.

II privi descumpănită, fără să înţeleagă, şi nu întâlni

decât strălucirea ironică a ochilor lui cenuşii.

- Imi pare rău că mi-am pierdut controlul, se scuză el. Dar nici un bărbat normal n-ar fi rezistat ispitei de a strânge în braţe o persoană atât de atrăgătoare, verişoară Karen. Mai ales când aceasta nu este atât de glacială pe cât mi-o imaginasem.

La aceste cuvinte, Karen tresări.

- Nu-ţi permit să ... se indignă ea. Oh, şi apoi puţin îmi pasă de părerea ta! Am avut o zi istovitoare azi şi, dacă n-ai nici o obiecţie, aş vrea să plec acasă.

-Vrei să te însoţesc?

- Nu este nevoie, răspunse ea sec. Sunt cu maşina. Mai bine întoarce-te la bal. Cu siguranţă că sunt destule fete tinere şi frumoase care aşteaptă să danseze cu tine.

Cu aceste cuvinte sarcastice, îl părăsi fără alte comentarii şi se îndreptă cu un pas hotărât spre parcarea unde-şi lăsase maşina. Hotărârea ei nu era de fapt decât faţada destinată să-i mascheze extrema confuzie în care se afla. O sfâşiau o mulţime de sentimente contradictorii. Ii era ruşine că o trădase pe Tessa şi că se abandonase îmbrăţişării unui bărbat pe care-l dispreţuia. Si totuşi cum să uite senzaţiile minunate pe care sărutările şi mângâierile lui le treziseră în ea?

Câteva minute mai târziu, ieşea din parcarea universităţii într-un scrâşnet de pneuri. Aflată încă sub imperiul emoţiei, abia dacă îşi dădu seama că rula cu o viteză nebună.

Deodată, realiză că trecuse de drumul spre Dendaa. Cu o totală imprudenţă, trase de volan ca să întoarcă maşina. Roţile scrâşniră pe şosea în timp ce maşina începu să derapeze imposibil de controlat. După câteva răsuciri, se opri în sfârşit.

Karen scăpase ca prin urechile acului. Inima îi bătea cu putere, şi îşi lăsă fruntea să cadă pe volan. Era epuizată, ca golită de orice energie.

De ce ajunsese în starea asta? Din cauza lui Nick mai ales ... Acest personaj grosolan! Aproape era sigură că Tessa se va duce la el după ce va pleca de la Richard. Richard! De ce acesta nu-i trezea aceleaşi emoţii? El măcar era demn de încredere ... chiar dacă se vedea bine că n-o iubeşte.

Era deja foarte târziu când, întoarsă la Dendaa, Karen auzi maşina Tessei. Fata coborî fredonând o melodie, semn că plutea pe un ocean de fericire. Nu era nici o îndoială, fusese la Nick după plecarea de la Richard.

Tulburată de acest gând, Karen îşi înfundă capul în pernă ca să-şi înăbuşe plânsul şi să uite de îngrozitoarea impresie de singurătate care o cufunda în disperare.

Capitolul 1

Karen îşi reluă serviciul de noapte două zile mai târziu. Dacă în aparenţă rămăsese tânăra asistentă englezoaică distinsă şi competentă care era la sosirea în Lanbwe, în adâncul sufletului ei ceva se frânsese. De la bal încoace, totul părea să se fi prăbuşit în jurul ei.

Era mai întâi dragostea pe care crezuse multă vreme că i-o nutreşte lui Richard şi care se dovedise a fi doar o iluzie. In această privinţă, probabil că Nick avea dreptate. Nick! El devenise principala ei grijă. Si totuşi! Ce putea să creadă despre el? Nu scăpa nici o ocazie să-şi bată joc de ea şi s-o umilească. Ii auzea şi acum râsul îngrozitor răsunându-i în cap. Dar în acelaşi timp, era incapabilă să uite înflăcărarea îmbrăţişării şi a sărutărilor lui. Il iubea? Il ura? Numai Dumnezeu ştia asta ... Si apoi, comportamentul Tessei făcea să-i crească dezamăgirea. Din acea faimoasă seară de bal, prietena ei nu mai contenea să cânte prin casa din Dendaa, afişând o fericire neobişnuită despre care nu-i spunea nimic lui Karen, dar aceasta îi cunoştea prea bine originea. Nick ... Tot Nick! Nick care se juca mereu cu sentimentele altora, cum o pisică se joacă neobosit cu un ghem de lână.

în următoarele patru nopţi când lucră, nu-l văzu decât rar şi doar de departe. Era mai bine aşa, chiar dacă păstra în suflet speranţa unei înfruntări chiar violente. în dimineaţa ce urmă ultimei nopţi de lucru, se îndrepta spre parcarea spitalului încântată de perspectiva celor trei zile

libere, când deodată, inima îi tresări în piept. El se afla aici, la intrare, căscând de mama focului. Poate că îşi aştepta ultima cucerire, îşi zise ea.

Străduindu-se să fie calmă şi demnă, Karen îi adresă un zâmbet care se voia doar politicos.

- Bună dimineaţa, doctore Kyle, spuse ea. Este pentru prima oară când te văd inactiv.

- Da, am profitat de puţin timp liber ca să vin să te aştept. Mă gândeam că dacă tot suntem liberi amândoi, am putea merge undeva să bem ceva.

- Oh, îmi pare rău, i-am promis unei vecine că îmi voi petrece seara cu ea, după ce mă odihnesc.

Era aproape adevărat. Elisabeth Carters îi propusese într-adevăr să vină pe la ei dacă nu avea altceva mai bun de făcut.

- Nu sunt liberă nici mâine, nici poimâine, crezu ea potrivit să precizeze scurt.

Doctorul ridică sprâncenele şi o privi maliţios.

- Constat că odată cu uniforma de spital şi cu părul strâns în coc ţi-ai regăsit aerul înţepat. Chiar n-ai altă faţă să-mi arăţi?

- Ba da, cu condiţia să-ţi placă feţele obosite.

Iţi mărturisesc sincer că nu-mi doresc altceva decât să mă duc să mă culc.

- Foarte bine, am înţeles. Linişteşte-te, n-am să te reţin prea mult. Mai ales dacă ai nevoie de somn ... sau poate că ai vreo întâlnire. La universitate, de exemplu, insinuă el

fixând-o cu intensitate.

- De ce tocmai acolo? exclamă Karen în defensivă. De unde ţi-a venit ideea asta?

- Este doar o idee? Dar n-are nici o importanţă. O să bem în altă zi ceva împreună. Somn uşor, verişoară Karen!

Cu aceste cuvinte lipsite de agresivitate, îi întoarse spatele şi plecă. Pradă unei dezamăgiri îngrozitoare, Karen îl văzu îndepărtându-se.

De ce nu striga după el, să-i spună că murea de dorinţa de a-l urma, de a-i vorbi, de a-i savura prezenţa ... Dar nu, n-avea dreptul. Ce ar spune biata Tessa dacă ar descoperi că bărbatul pe care-l iubeşte iese cu alte femei?

Hotărât lucru, situaţia devenea mai complicată şi mai penibilă ca oricând. In zilele următoare, Karen făcu tot ce-i stătea în putere ca să-l evite pe Nick. Renunţă să mai mănânce la cantină, schimbă locul de parcare al maşinii şi îşi modifică traseul, pentru a nu mai fi nevoită să treacă prin faţa casei lui. Dar în ciuda acestor precauţii, continuau să se întâlnească la serviciu. La început, Nick părea s-o privească întrebător, dar în faţa tăcerii ei încăpăţânate, sfârşi prin a-i arăta aceeaşi indiferenţă.

Săptămânile treceau, monotone şi obositoare. Părea că totul încremenise dintr-o dată. Nick şi Karen continuau să se observe unul pe altul pe furiş. Richard devenise mai invizibil ca niciodată, în timp ce Tessa cânta şi râdea fără încetare la orice cuvânt, fără ca totuşi să se decidă să anunţe logodna ei cu Nick.

într-o seară, când Karen era de serviciu, avu surpriza să-l audă pe Nick interpelând-o.

-Karen! Poţi să-mi acorzi o clipă? întrebă el, rupând astfel tăcerea dintre ei.

-Nu, îmi pare rău. Am foarte mult de lucru.

-Nu-i nimic. în cazul acesta, îţi las asta, spuse el întinzându-i un plic. Nu-l deschide mai înainte să-ţi termini treaba.

Karen privi scrisoarea cu stupefacţie. Ce era oare? O invitaţie la nunta Tessei? De ce nu voia el s-o deschidă imediat? Era ridicol ...

Profitând de un scurt răgaz, se închise în biroul care era gol la ora aceea, şi deschise plicul.

Abia reuşi să zărească ce conţinea şi-l puse repede pe masă, cu inima bătându-i nebuneşte. "A îndrăznit ... ", gândi ea, cu lacrimi în ochi. Trebui să respire de câteva ori adânc pentru a nu izbucni în plâns şi a avea curajul să scoată din plic fotografia mărită a tatălui său. Nu era însoţită de nici un cuvânt de explicaţie. Nick scrisese doar pe spatele fotografiei "David Raven" şi data la care fusese făcută. Atâta tot.

Pentru Karen, era deja prea mult. Tâmplele îi pulsau şi urechile începuseră să-i vâjâie. Un fel de buimăceală dureroasă o împiedica să-şi adune gândurile, şi mai rămase multă vreme în starea asta până când o stagiară intră în birou.

-Oh, scuzaţi-mă, nu ştiam că sunteţi aici, domnişoară

Raven.

Instinctiv, Karen se ridică şi ascunse repede fotografia în buzunar.

- Nu, nu-i nimic, replică ea calm. Tocmai plecam.

Sosirea inopinată a colegei sale o ajută să-şi regăsească prezenţa de spirit. Incepea să ghicească intenţiile lui Nick. Fără îndoială, că încerca s-o supună la cine ştie ce probă misterioasă. Doar dacă nu cumva voise s-o lovească în ce avea mai drag.

A doua zi seara, avu confirmarea bănuielilor ei când Nick, care examina nou-născuţii, o întrebă pe neaşteptate:

-Ai desfăcut plicul? Ai rupt-o?

- Oh, fotografia ... Nu, n-am rupt-o, fireşte, răspunse ea pe un ton leger. Tocmai voiam să-ţi mulţumesc pentru cadou. Trebuie să opresc perfuzia?

- Da, încuviinţă el, scriind recomandările pe foaia de observaţie pe care i-o dădu Karen.

De îndată ce termină, ridică o privire întrebătoare spre interlocutoarea sa şi-i zâmbi cu amabilitate.

- Ei bine, verişoară Karen? Rămânem prieteni? întrebă el împăciuitor.

- Bineînţeles replică ea cu răceală.

-Adevărat? In cazul acesta, de ce este atât de greu să te văd?

- Mă uimeşti. Eu nu mă mişc practic din serviciu ...

Venirea unei stagiare o împiedică să continue. Nick era chemat de urgenţă la blocul operator. Acesta plecă fără să

mai aştepte, spre uşurarea Karenei. Era peste puterile ei să se controleze. De fiecare dată când doctorul îi vorbea, se crispa, incapabilă să-i suporte vocea, privirea pătrunzătoare şi cuvintele ipocrite. Ce-o fi având în cap? Işi dorea oare să se alăture mulţimii lui de cuceriri feminine? Sau încerca s-o linguşească pentru a nu-i dezvălui Tessei existenţa acelei tinere roşcate?

Zilele trecură apoi repede. Karen se obişnuise de acum cu chemările pe teren, cu lipsa cronică de materiale, cu naşterile dificile, precum şi cu praful care se infiltra peste tot şi cerul prea albastru. Printre altele, vorbea destul de bine limba locală, fără să mai aibă nevoie de traducător. Peste puţină vreme, va fi complet adaptată ritmului de viaţă din Lanbwe.

Cu Nick nu mai avea decât relaţii strict profesionale, şi dacă n-ar fi fost Tessa care să repete tot timpul "Nick a spus" sau "Nick a făcut", poate că ar fi reuşit să uite ce sentimente contradictorii şi puternice îi trezea doctorul. Dar dragostea este oarbă şi egoistă, şi Tessa nu-şi dădea seama că îşi rănea prietena. Karen nu era supărată pe ea. Dimpotrivă, prezenţa ei veselă îi făcea bine.

Astfel că fu dezamăgită când află că Tessa pleca pentru zece zile într-o excursie cu profesorul Cranshaw. Zece zile în care Karen se va simţi cu siguranţă singură.

Se gândea la toate astea cu o oarecare tristeţe în timp ce-l asista pe Nick la o cezariană. Biata Tessa! Era evident că plecarea ei nu părea să-l afecteze prea mult pe doctor.

Fără îndoială, prevăzuse să se consoleze cu alta ...

Deodată, văzu uşa blocului operator întredeschizându-se şi apărând capul lui Isaac. Infirmierul îi făcu imediat semn să vină afară. Judecând după expresia lui îngrijorată, era vorba despre vreo urgenţă. Plecând discret de lângă masa de operaţie, se strecură afară.

- Ce este? întrebă ea.

- A venit un bărbat pentru soţia lui. Se pare că travaliul durează de câteva ore şi femeia este din ce în ce mai slăbită. Trebuie să vă duceţi, domnişoară Raven. Nefericita nu este transportabilă.

- Foarte bine, mă ocup de asta, hotărî ea. Du-te şi te schimbă şi treci în locul meu lângă doctorul Kyle.

Fără să mai piardă o clipă, Karen anunţă o ambulanţă să fie pregătită, încredinţă serviciul unei stagiare demne de încredere şi, după ce adună materialele necesare şi o luă pe Leah, se repezi la intrare unde soţul bolnavei le aştepta nerăbdător.

Ajunsă afară, fu brusc surprinsă de frigul intens al nopţii. "Dumnezeule! Am uitat să-mi scot echipamentul de chirurgie", îşi dădu ea seama dintr-o dată. Ce ghinion! De ce nu-şi luase măcar un halat gros sau o pătură? Era stupid! Risca să facă vreo pneumonie. Dar bărbatul îşi suise deja bicicleta pe acoperişul ambulanţei şi le implora să se grăbească. Ingrijorarea de pe faţa lui o făcu pe Karen să renunţe să se mai schimbe şi, de voie de nevoie, se aşeză tremurând în maşină.

Soferul porni imediat spre Old Katedi unde locuia pacienta. Karen păstra o amintire neplăcută despre această mahala sordidă, cu casele făcute din scânduri crăpate, fără apă curentă sau instalaţii sanitare.

Cine ştie ce va găsi acolo.

Deodată, motorul furgunetei începu să tuşească şi după câteva tresăriri, maşina se opri brusc. Şoferul încercă disperat să demareze din nou mai bine de cinci minute, apoi ieşi şi aruncă o privire sub capotă.

- Imi pare rău, domnişoară. Suntem în pană, anunţă el în sfârşit. Nu se mai alimentează. Mă tem că nu este nimic de făcut.

- Suntem încă departe? întrebă Karen.

- Nu, la vreo doi kilometri, răspunse el cu un gest vag al mâinii.

- Perfect. Leah şi cu mine vom merge pe jos, în timp ce tu vei încerca să găseşti un garaj.

- Imposibil, spuse interlocutorul său. N-am dreptul să-mi părăsesc ambulanţa.

-Ah, aşa este, oftă ea. Vom încerca atunci să găsim un telefon în drum.

Cu aceste cuvinte, Karen începu să adune materialele în timp ce Leah îi explica soţului pacientei că trebuie să-şi continue drumul pe jos.

Parcursul drumului fu aproape ireal. încovoiaţi sub greutatea instrumentarului, merseră pe o potecă de pământ luminată ici-colo, de o parte şi de alta, de lămpi cu

petrol a căror lumină palidă marca intrarea în nişte colibe mizerabile.

Tremurând de frig, Karen mergea ca o somnambulă. La fiecare pas, picioarele îngheţate păreau că vor să se prăbuşească sub ea, şi îşi impuse să privească ţintă spre calota albă a lui Leah care mergea în faţa ei, pentru a găsi puterea să-şi continue drumul.

După ce trecură printr-un labirint de străduţe întortocheate, ajunseră în sfârşit la o "stradă" mai largă şi se opriră în faţa unei colibe din tablă ondulată. Pe fereastră se zărea lumina tremurândă a unui felinar.

-Am ajuns, spuse Leah, dându-se la o parte pentru a o lăsa pe Karen să treacă.

Clănţănind din dinţi de frig, aceasta impinse o uşă veche de lemn cu oarecare teamă. Numai Dumnezeu ştia ce vor găsi în spatele ei!

Temerile ei fură zadarnice. Interiorul era curat şi plăcut. în ciuda mobilelor desperecheate şi pardoselii de pământ, aranjarea lor dovedea un real efort de a înfrumuseţa locul. Karen zări într-un colţ al încăperii principale, un fel de pat izolat prin nişte perdele colorate, în care dormeau îmbrăţişaţi trei copilaşi.

Auzindu-le intrând, o femeie în vârstă, cu faţa ridată ca un măr stafidit, se întoarse repede spre ele făcându-le semn să tacă ţinând un deget ja gură. De îndată însă ce înţelese cine erau nou-venitele, se ridică, le zâmbi cu o gură fără dinţi şi începu să vorbească încet şi grăbit.

- Spune că bebeluşul s-a născut acum o jumătate de oră, explică Leah.

Karen dădu din cap privind-o cu atenţie pe tânăra mamă, care părea să doarmă întinsă pe o rogojină, cu copilul înfăşat cu grijă alături. Aflară că bunica fusese cea care asistase naşterea şi fură nevoite să recunoască faptul că făcuse o treabă bună. Cordonul ombilical fusese tăiat după toate regulile artei şi bebeluşul, o fetiţă aparent sănătoasă, fusese spălată cu grijă. In plus, placenta fusese evacuată într-un mod satisfăcător.

După ce o examină, Karen constată că tânăra mămică nu necesita nici o îngrijire deosebită, în afara unei injecţii cu syntometrin pentru a preveni orice risc de hemoragie. Mai rămânea de rezolvat acum problema transportului la spital.

Ceilalţi copii, tulburaţi de acest tărăboi neobişnuit, se treziră şi începeau să fie prea turbulenţi în ciuda bunicii care, cu autoritatea ei calmă, încerca să-i ducă înapoi în pat cu forţa. Karen privea această scenă de familie în timp ce îşi consemna în scris observaţiile. Simplitatea gesturilor, tandreţea acestei bătrâne, aveau un aspect cu totul particular în acest decor sărăcăcios, şi o mişca până-n adâncul sufletului.

- Să ne întoarcem să vedeam dacă şoferul a depanat maşina, îi propuse ea lui Leah când îşi termină de scris raportul. Explică-le că ne vom întoarce s-o luăm pe mamă şi pe copil. Oh! Spune-i tatălui să ne conducă înapoi la

ambulanţă. Mă tem că fără el nu vom găsi niciodată drumul.

Traseul de întoarcere i se păru lui Karen mai scurt, deşi suferea cumplit de frig. Când ajunseră la ambulanţă, îi fu îngrozitor de greu să-şi stăpânească tremuratul care o stăpânea, şi fu cât pe ce să-şi piardă răbdarea când şoferul le anunţă cu un calm teribil că nu reuşise să repare motorul, că după părerea lui nu exista nici un post telefonic în Old Kadeti şi, în sfârşit, că nici nu se punea problema să-şi părăsească maşina. Situaţia era cât se poate de strălucită!

Din fericire, ghidul lor îşi aminti că parcă ar exista un telefon la abator, în apropiere. Dar refuză categoric să meargă acolo, preferând să rămână să discute cu şoferul, şi se mărgini să le arate în ce direcţie s-o ia.

Cele două porniră cu curaj la drum. Noroc că abatorul se afla doar la vreo două grupuri de case de locul unde se afla ambulanţa. Şi oricum, Karen era mult prea înfrigurată ca să fi putut merge mai mult.

Ajunseră curând în faţa unei clădiri lungi, protejată de un zid înalt de ciment şi sârmă ghimpată. Priveliştea nu era deloc primitoare, şi bătură într-o poartă vreo zece minute bune înainte ca paznicul să catadicsească în sfârşit să vină, cu ochii înceţoşaţi de somn şi cu un mers nesigur. "Iată un om care îşi ia sarcina în serios" gândi cu ironie Karen privindu-l. Şi-o lua atât de în serios încât trebuiră să discute cu el un interminabil sfert de oră până când acesta

să consimtă în sfârşit să le deschidă şi să le lase să intre.

Trecând prin faţa camerei lui, Karen aruncă o privire invidioasă spre radiatorul electric şi păturile îngrămădite pe un pat de campanie. Dar paznicul le îndemnă să treacă mai departe. Le conduse direct la aparatul telefonic agăţat pe perete ... afară, în aer liber. Inainte să se retragă în cuibuşorul lui călduţ, paznicul bombăni că dacă, "din întâmplare "le este frig, le dă voie să se adăpostească sub hangarul de alături. "Maiestasea sa este prea bună", gândi Karen clănţănind din dinţi.

Din fericire, aparatul funcţiona, şi obţinură fără dificultate spitalul. De îndată ce-l avu pe Isaac la celălalt capăt al firului, îi povesti pe scurt aventura lor şi-l rugă să trimită o altă ambulanţă.

- Bolnava a avut vreo complicaţie? se auzi deodată vocea lui Nick în receptor.

Surprinsă, Karen tresări, dar îşi regăsi repede sângele-rece.

- Nu, nici una. Când am ajuns noi, copilul se născuse. Se pare că naşterea a decurs fără probleme. In schimb, avem alte probleme. Ambulanţa a făcut pană, şi suntem blocaţi în Old Katedi, aşa că vă rog, grăbiţi-vă şi trimiteţi alta. Altfel, s-ar putea să mor de frig dacă mai întârziaţi mult. Halatul cu care am fost în sala de operaţie nu-mi ţine de cald.

- Cum? Ai plecat fără să te schimbi?! exclamă Nick ... N-ai fost prea isteaţă. In fine, o să încercăm cumva să

venim ca să te salvăm de la o moarte îngrozitoare cât mai repede posibil, glumi el. Şi unde să vă găsim, mai exact?

- La abator, răspunse ea fără să-şi dea seama cât de caraghioasă era situaţia.

Doctorul chicoti vesel.

- Nici nu bănuiam câtă dreptate aveam când vorbeam despre o moarte îngrozitoare, spuse el râzând. Tine-te tare, adăugă el înainte să închidă.

Acum, nu le mai rămânea decât să aştepte ajutoare. Karen se simţi ciudat de reconfortată după ce vorbise cu Nick la telefon. Abia acum, după ce urmărise conversaţia telefonică, Leah remarcă brusc ţinuta lejeră a colegei sale şi se oferi să împartă amândouă halatul ei gros. Karen acceptă bucuroasă, şi cele două fete se înveliră imediat în el.

Stăteau deja de câteva minute lângă telefon când uşa camerei paznicului se deschise. Omul apăru în prag şi aruncă o privire fugară spre ele. După expresia lui contrariată, se vedea că sperase ca fetele să fi dispărut. Supărat, fără să-i pese deloc că le vedea tremurând, reintră repede în bârlogul lui.

- Se teme probabil că ne vom duce în magazie şi ne vom tăia nişte fripturi, spuse Karen ridicând din umeri.

- Dacă nu cumva se teme că vom fura un bou, sugeră Leah.

Izbucniră amândouă într-un râs nebun şi nu se opriră decât când

auziră bătăi în poartă. în sfârşit, sosise cealaltă ambulanţă. Dar amabilului paznic îi trebuiră iarăşi vreo zece minute ca să coboare din patul lui cald şi să se ducă să deschidă. Fericite că pot pleca din acest loc atât de neospitalier, Karen şi Leah se repeziră în urma lui. Care nu le fu mirarea când îl descoperiră alături de şofer pe Nick în persoană ...

Doctorul se îndreptă direct spre Karen şi-i dădu puloverul lui.

- Pune-l pe tine, îi ordonă el ajutând-o să-l îmbrace.

- Dar tu ...

- Fii liniştită. Mie nu-mi este frig, spuse el fricţionând-o energic.

- Nici nu-ţi imaginezi cât îţi sunt de recunoscătoare, oftă ea.

Ce plăcut este să simt din nou lâna caldă. Acum, simt că am curajul să mă duc după pacienta noastră.

- In nici un caz, eşti vânătă de irig. Te duc acasă. Leah se va ocupa de spitalizarea femeii. Nu-i aşa, Leah?

Aceasta îi zâmbi larg.

- Da, domnule doctor, replică ea, încântată de responsabilitatea care i se încredinţa.

Nu vă faceţi griji, mă voi ocupa de tot. Şi apoi, îmi amintesc foarte bine unde locuieşte.

Intr-adevăr, nu aveau de ce să-şi facă griji, Leah era pe deplin demnă de încredere.

De îndată ce aceasta plecă, Nick o invită pe Karen să urce în Range Rover, după care ajunseră lângă ambulanţa

în pană. După o examinare rapidă a motorului, doctorul îi ordonă şoferului să-şi petreacă noaptea acolo până când, în zori, îi va fi trimis un mecanic. Plecară apoi spre spital.

Era deja ora trei şi jumătate noaptea. Nick părea obosit. Se vedea bine că nu dormise mult. De când era în activitate?

Deodată, Karen avu o teribilă teamă. De ce se mai afla Nick la ora aceasta la Maternitate?

- S-a întâmplat vreun accident în serviciu? întrebă ea neliniştită. Am lăsat în locul meu o stagiară, dar tot eu sunt răspunzătoare.

- Nu-ţi face griji. Ştii, sunt încă în stare să mă descurc fără tine, o ironiză el. Fii liniştită. Inlocuitoarea ta s-a comportat foarte bine, şi nici un uragan n-a devastat serviciul.

In alte circumstanţe, Karen probabil s-ar fi simţit ofuscată de tonul lui ironic, dar după această interminabilă noapte petrecută în frig şi cu toate aceste emoţii, era nevoită să recunoască faptul că sosirea lui Nick fusese o binecuvântare.

- Este chiar drăguţ din partea ta că ai venit, spuse ea cu timiditate.

- N-am obiceiul să las nişte fete să fie congelate în abator, glumi el. Pe de altă parte, este un loc ideal pentru a trăi clipe romantice... Nu crezi?

îi pusese această întrebare fixând-o cu o intensitate tulburătoare, care făcu să-i bată cu putere inima.

- Nu-mi răspunzi? insistă el.

- Păi ... mi-ar plăcea să fie încălzită mai întâi atmosfera, îi replică ea cu umor.

La aceste cuvinte, doctorul izbucni în râs, risipind stânjeneala care se instalase brusc între ei. Restul drumului decurse într-o atmosferă relaxată şi, după părerea lui Karen, se termină prea repede.

- Iată, am ajuns, spuse ea un pic dezamăgită. Dar, aşteaptă, trebuie să-ţi înapoiez puloverul ...

- Nu, păstrează-l. S-ar putea să răceşti dacă ţi-l scoţi acum, o sfătui el parcând maşina lângă intrare. Te-ai mai încălzit?

- Mă decongelez progresiv, glumi ea. Ar trebui să te duci şi tu să te culci. Pari foarte obosit.

- Atunci, ajută-mă să-mi recapăt forţele.

Cu aceste cuvinte misterioase, o prinse brusc de umeri şi o trase violent spre el. înainte să aibă timp să reacţioneze, el deja îşi pecetluise buzele peste ale ei. Karen nu rezistă nici o clipă. Foarte repede, toată fiinţa ei se aprinse şi-i răspunse cu aceeaşi ardoare lui Nick.

- Karen, murmură el în timp ce mâinile îi rătăceau peste trupul ei. Eşti minunată, draga mea.

- Dă-mi drumul, bâigui ea.

Rosti aceste cuvinte fără să le fi gândit. Fără îndoială pentru că se temea de valul de senzaţii pe care el i-l trezea. Şi apoi, exista mereu această teamă difuză că după dragoste va urma inevitabil despărţirea şi umilinţa.

-Trebuie să mă întorc în serviciu, pretextă ea eliberându-se.

Ca să-şi ascundă lacrimile care-i umezeau deja pleoapele, se prefăcu că-şi adună materialele. Ce greu îi era să se desprindă din braţele lui Nick! Dar el o avea pe Tessa. Trebuia să se gândească la ea, să salveze fericirea prietenei sale, chiar cu preţul fericirii ei.

-Ce te-a apucat? întrebă el, mirat.

-Nimic. Mă pregătesc să intru în serviciu, replică ea cât se poate de firesc.

-Ai dreptate, încuviinţă el cu o oarecare duritate. Şterge-o, fugi, aleargă unde vrei!

După care, coborî vijelios din maşină şi deschizând cu brutalitate portiera, o scoase din vehicul. Inainte ca ea să aibă prezenţa de spirit să protesteze, el se urcase deja în Range Rover şi demarase în scrâşnet de roţi.

Complet terminată, Karen, îl văzu îndepărtându-se. Ii era ruşine, că se abandonase mângâierilor lui. Ruşine că-i făcuse plăcere. Ruşine că nu se gândise la Tessa decât în momentul în care o cuprinsese panica. Şi în sfârşit, ruşine că era îndrăgostită nebuneşte de Nick.

Capitolul 8

Acum, nu mai exista nici o îndoială. Dacă ar fi putut, Karen ar fi dat orice ca să poată spune că nu este îndrăgostită până la disperare de Nick. Dar nu exista nici o ieşire din acest impas. Orice ar fi făcut, gândurile i se întorceau inexorabil spre Nick şi o făceau să-şi dorească nebuneşte prezenţa lui fermecătoare.

După acea scenă stupidă, de ce nu-l chemase înapoi? Poate că s-ar fi explicat ... Dar nu, orgoliul ei fusese mai puternic decât dorinţa.

La spital, situaţia devenise insuportabilă. Nick încerca prin orice mijloace s-o evite ostentativ şi când se întâlneau din întâmplare, nici n-o mai privea sau schimba brusc direcţia. Degeaba încerca ea să se convingă că în fond era mai bine aşa pentru amândoi, indiferenţa lui o cufunda într-o profundă tristeţe. Crezuse la un moment dat că găsise mijlocul de a se detaşa de el trimiţându-i puloverul înapoi. Dar tot degeaba. Silueta lui înaltă, părul aproape blond şi ochii cenuşii îi bântuiau în continuare visele ...

Cu nervii la pământ, era din ce în ce mai nerăbdătoare şi mai intransigentă la serviciu. Cea mai mică întârziere, cel mai mic incident o scotea din sărite. Este adevărat că nici furtunile calde care se dezlănţuiau din ce în ce mai des în acest sezon n-o ajutau să se simtă mai bine. Poate că vreo câteva zile libere sau, dacă nu, un pic de distracţie îi vor reda seninănătatea care-i lipsea acum ...

Tessa se întoarse tocmai la timp din expediţia ei în

brusă pentru a-i mai schimba gândurile. Cele zece zile petrecute acolo o schimbaseră complet. Ochii îi străluceau, chipul îi radia de fericire şi vorbea cu o înflăcărare veselă care nu semăna deloc cu agitaţia ei obişnuită.

- Karen! Cât mă bucur să te revăd! exclamă ea. Ti-am spus vestea? Plec peste vreo două ore la Johannesburg. N-o să ghiceşti niciodată de ce ... Ca să mă mărit! aruncă ea izbucnind în râs.

- Poftim? întrebă Karen, simţind brusc un nod în gât.

- Ai auzit bine. Richard m-a cerut de soţie. Oh, Karen, continuă ea, îmbujorată de plăcere. Şi eu care-l acuzam că mă tratează ca pe o mobilă. Credeam că ... nu, eram sigură că este îndrăgostit de Gina, fosta lui colaboratoare.

Mi-o descria mereu foarte elogios şi entuziasmat. Mi-a mărturisit că s-a folosit de ea ca să păstreze distanţa între mine şi el. Se temea de fapt ca viaţa lui privată să nu-i afecteze negativ cercetările, pufni ea în râs.

Karen o asculta, cu ochii măriţi de stupefacţie. Era un deznodământ atât de neaşteptat! Cine ar fi crezut că Tessa este îndrăgostită de austerul profesor Cranshaw?

- Tessa ... îndrăzni ea.

- Şi eu care-l credeam prea chiţibuşar, chiar un pic plictisitor, continuă Tessa fericită, fără s-o ia în seamă.

- Tessa, insistă Karen. Tu ... nu-l iubeai pe Nick?

Fu rândul prietenei sale să pară uluită.

- Ce idee caraghioasă! Ah! Pentru că am dansat cu el la bal? Inchipuieşte-ţi că acelaşi lucru la care te-ai gândit tu

l-a făcut pe Richard să-şi declare intenţiile. Dar de ce mă priveşti astfel?

- Nu, nu-i nimic, te asigur, răspunse Karen plecându-şi pleoapele. Felicitările mele, Tessa. Mă bucur mult pentru tine, chiar dacă ai fost atât de secretoasă. De ce nu mi-ai spus nimic?

- Eram ... eram convinsă că ... ei bine ... că este îndrăgostit de tine, mărturisi ea, încurcată. Ca şi de Gina, de altfel. Ştiu că este ridicol ce spun. Totuşi, mi-a fost greu să nu fiu geloasă, oftă ea. Apropo, trebuie neapărat să am o discuţie cu Nick. Sper că în seara balului nu s-a înşelat în privinţa mea.

- Era ... ceva între voi? întrebă Karen cu inima în gât.

- Da. Nu, în sfârşit, nu pot spune asta. De fapt, la puţin timp după ce ne-am cunoscut, am început să plâng pe umărul lui. Din cauza lui Richard, firește, care părea să nu-mi acorde nici o atenţie. Nick a fost formidabil. Mi-a mărturisit că avusese o experienţă similară.

Intr-adevăr, fata pe care o iubise ani de zile îl părăsise pentru a se căsători cu cel mai bun prieten al lui. Atunci, s-a străduit să mă convingă că situaţia mea nu era atât de dramatică pe cât pare, că nimic nu este pierdut şi că la nevoie ar fi gata să iasă cu Gina ca să-mi lase mie cale liberă.

La aceste cuvinte, Tessa zâmbi, înduioşată.

- Dragul de Nick! Care femeie ar rezista farmecului său dacă el s-ar folosi de asta?

- Şi Gina a căzut în plasă? întrebă Karen.

- Nu, i-am spus lui Nick să se abţină. Totuşi, m-a asigurat că oricând îmi stă la dispoziţie ca să mă ajute. A fost minunat! Dumnezeule! Vorbesc întruna când ar trebui să-mi fac deja valizele, exclamă Tessa repezindu-se în camera ei. Vino cu mine. Vom continua discuţia.

- Din păcate, am promis familiei Rouse să am grijă de copiii lor astă-seară, spuse Karen, dezolată că trebuie să-şi părăsească prietena atât de repede. îţi doresc numai fericire, Tessa. Chiar dacă mă îndoiesc că ai nevoie de sfaturile mele pentru asta.

în loc de răspuns, Tessa izbucni într-un râs sonor şi, folosindu-se de geanta de voiaj ca de un partener, începu să valseze prin încăpere cântând cât o ţinea gura, sub privirea jumătate dezaprobatoare, jumătate amuzată a lui Karen, care se retrase în apartamentul ei ca să se schimbe.

Restul serii fu destul de posomorâtă. Karen şi-o petrecu în salonul familiei Rouse, răsfoind distrată nişte reviste. Slavă Domnului, cei doi băieţi de care avea grijă dormeau buştean şi nu trebui să se ocupe de ei. De altfel, cum ar mai fi avut răbdare? Mintea îi era prea ocupată de vestea căsătoriei Tessei pentru a se mai gândi la altceva. Fireşte că se bucura pentru prietena ei şi, chiar dacă Richard îi apărea acum într-o altă lumină, nu simţea nici o gelozie văzându-l că se căsătoreşte cu alta.

Nu la fel stăteau lucrurile cu Nick. Dezvăluirile Tessei o tulburaseră pe Karen în foarte mare măsură. Oferta lui de a

o seduce pe Gina pentru a-şi scăpa prietena de o rivală jenantă era cât se poate de şocantă. Cât cinism! Ce credit acorda el sentimentelor altora? Nici unul, probabil. Şi mai îndrăznise să-i propună şi ei prietenia! Fără îndoială, încercase s-o neutralizeze şi pe ea pentru a nu fi un obstacol între Richard şi Tessa. Asta explica de ce o impiedicase să-i urmeze în seara balului ... şi de ce o sărutase ...

La acestă amintire, inima lui Karen se strânse dureros. Monstrul! Dacă aşa stăteau lucrurile, va şti ce să-i spună şi-i va arăta dispreţul ei.

Nici până se întoarse acasă nu-i trecuse furia. Şi, culmea, o aştepta şi o surpriză neplăcută. Tessa plecase şi-i lăsase un bilet în care scria:

"N-am putut să dau de Nick. Te rog să nu-i spui despre căsătoria mea. Vreau s-o fac chiar eu. Să păstrăm secretul până când mă întorc, peste trei săptămâni. Te sărut. Tessa".

Karen oftă. Acum se simţea într-adevăr singură. Şi numai Dumnezeu ştia câtă nevoie ar fi avut acum de un umăr compătimitor pe care să se odihnească o clipă.

Această impresie de singurătate era cu atât mai greu de suportat cu cât îşi relua serviciul abia peste două zile.

Aşa cum se temuse, îşi petrecu ziua următoare ascuţindu-şi ghearele împotriva lui Nick. La naiba cu soarele acesta copleşitor care-i ardea pielea! La naiba cu praful prezent peste tot, cu mizeria în stare endemică şi

condiţiile precare de muncă ... !

Deodată, soneria telefonului o trezi la timp din reverie. Era Sally Barker, vecina sa, care o invita diseară la cină. Un prieten al soţului ei tocmai venise pe neaşteptate şi avea nevoie neapărat de o a patra persoană la masă.

Karen se grăbi să accepte. Ocazia era prea bună pentru a scăpa de depresia care ameninţa s-o cuprindă. Abia dacă o mai asculta pe Sally, care îi explica amănunţit că invitatul lor era avocat, că se afla aici la cererea guvernului pentru a rezolva nişte probleme de ordin juridic şi că pe deasupra, era şi celibator, adăugase ea cu o voce mieroasă. Lui Karen nu-i păsa de asta. Voia doar să-şi mai schimbe gândurile, nu să-şi găsească un soţ.

Prietenul lui James Baker era un bărbat de vreo patruzeci de ani, înalt, elegant, cu o privire sigură, cu tâmplele grizonante. Când ea intrase în salon, îi aruncase o privire admirativă care o făcuse să se simtă stânjenită. Era totuşi hotărâtă să fie sociabilă şi răspunse complimentelor lui zâmbind amabil.

Se numea Philip Hickley. Era simpatic şi spiritual, dar avea prostul obicei de a spune nişte poveşti interminabile de la tribunal, care trebuia să demonstrze că era omul cel mai inteligent din lume. Karen îl asculta politicoasă. Cum ar fi putut de altfel să vorbească? El nu-i lăsa nimănui dreptul de a scoate un cuvânt.

La sfârşitul mesei, viu impresionat de tăcerea ei, o invită să vină să cineze cu el a doua seară la hotelul

"Holiday Inn", unde trăsese. Karen era liberă. Şi apoi, la ce bun să stea la Dendaa şi să-şi macine mintea cu fel de fel de gânduri? Mai bine ieşea în oraş, chiar dacă era vorba despre un străin ...

El veni s-o ia la ora stabilită. Karen avusese buna inspiraţie să îmbrace o rochie lungă din satin negru peste care îşi pusese o jachetă albă cu mâneci scurte şi largi. Fericită alegere, pentru că însoţitorul ei era îmbrăcat în smoching. Cum ar fi arătat alături de el, îmbrăcată în blugi şi tricou?

De îndată ce o văzu, privirea i se aprinse şi o măsură din cap până-n picioare cu un ochi de expert. Apoi, fără să mai aştepte, o conduse la maşina pe care familia Barker i-o împrumutase cu plăcere şi porni spre restaurantul cel mai şic din Mutala.

- Locuieşti singură aici? întrebă el aruncându-i o privire catifelată.

- Nu, împart apartamentul cu o prietenă care tocmai a plecat să ... a plecat la serviciu.

- Nu este prea trist să stai singură într-un apartament atât de mare? întrebă el cu o voce suavă.

- Este puţin, răspunse ea imprudent.

Nu remarcă privirea piezişă pe care i-o aruncase Philip, nici chiar zâmbetul uşor de pe buzele lui, şi când ajunseră la hotel, îl urmă docilă până la bar.

Uşile de sticlă care rămâneau deschise în timpul zilei, erau acum închise şi acoperite cu draperii grele de catifea

bordo care dădeau încăperii un aspect de club privat. Clientela era constituită mai ales din bărbaţi în cea mai mare parte albi, care discutau la un pahar de scotch fumând ţigări fine. Probabil că erau oameni de afaceri în trecere prin partea locului.

Philip o conduse pe Karen la o masă izolată şi, după ce atrase autoritar atenţie chelnerului, comandă două cocteiluri cu şampanie.

- Este singura băutură demnă de frumuseţea dumitale, preciză
el.

Restaurantul era plin la ora asta, şi Philip hotărî fără s-o întrebe să rămână aici până se va elibera o masă. Fireşte, tot el întreţinu şi conversaţia, mai bine-zis monologul care scotea în evidenţă în special calităţile şi inteligenţa lui ...

Karen îl aculta distrată privindu-l totuşi cu îngrijorare cum dădea pe gât pahar după pahar. Băuse deja patru whiskyuri la rând. "Dumnezeule! Dacă va continua în ritmul ăsta, în ce stare va sfârşi seara?" gândi ea, întrebându-se dacă va mai putea s-o conducă acasă.

- Se pare că este şi un cazinou pe aici. Obişnuieşti să joci? întrebă el brusc.

- Nu, nici măcar n-am încercat.

- Oh, în cazul acesta este timpul să te înveţe cineva. O să mergem după ce mâncăm. Ştii cumva dacă se găteşte bine aici?

- Drept să-ţi spun, încă n-am mâncat aici, mărturisi ea,

un pic stânjenită că fusese nevoită să recunoască indirect că nu-şi permitea să frecventeze un astfel de restaurant. Sunt aici de foarte puţin timp.

- N-ai nostalgia Londrei? Chiar dacă judecând după numărul de bărbaţi singuri care se află aici, nu cred că duci lipsă de companie, spuse el cu o privire învăluitoare.

Karen se crispă, şocată de remarca deplasată a interlocutorului său.

- în calitatea mea de asistentă medicală, n-am nici timpul nici curajul să ies prea mult.

- Ei bine, trebuie să remediem asta imediat. Pentru început, trebuie să mai umplem paharul acesta.

- Nu, mulţumesc. Am băut deja destul, obiectă ea.

- Haide, haide, seara abia începe.

Cu această constatare doctă, se ridică şi se îndreptă clătinându-se spre barman. Ce uşurare să scape câteva clipe de prezenţa lui! Pentru că trebuia să recunoască faptul că bărbatul acesta o plictisea profund. De ce naiba acceptase această invitaţie?

Tocmai se gândea la asta când privirea i se îndreptă în mod reflex spre intrare. Sângele îi îngheţă imediat în vene. Nick! "Fără îndoială, are vreo întâlnire galantă", gândi ea cu strângere de inimă.

Din fericire, el n-o văzuse şi se duse direct spre un grup de patru persoane care stăteau de vorbă la vreo câţiva metri de ea. In aceeaşi clipă veni Philip şi puse în faţa ei încă o cupă de şampanie. Karen tresări şi-i zâmbi cu aerul

unui copil vinovat prins cu greşeala.

Această primire i se păru avocatului foarte mulţumitoare şi evident îşi închipui că însoţitoarea lui îl consideră irezistibil. încurajat de perspectiva unui succes facil, îşi reluă monologul, fără să remarce faptul că ea se uita tot timpul la cineva de la altă masă. Nick discuta cu un cuplu de europeni şi doi profesori de la universitate. Probabil că prietena lui nu venise încă.

La acest gând, simţi o oarecare iritare. Trebuia să-l uite, să nu-l mai privească, să se gândească la altceva. Cuprinsă brusc de o uşoară ameţeală, izbucni în râs la o glumă a lui Philip şi se prefăcu a fi foarte interesată de vorbele lui insipide. In sfârşit, unul dintre chelneri veni să le spună că locurile lor în restaurant erau disponibile. "Slavă Domnului", gândi ea urmându-l uşurată pe chelner.

Din păcate, acest răgaz fu de scurtă durată. Abia se aşezaseră când îl văzu pe Nick şi prietenii lui aşezându-se şi ei nu prea departe. Asta mai lipsea! Cu un nod în gât, îşi aţinti privirea în farfurie. Mâncarea era extraordinară dar ei îi fu imposibil să guste cât de puţin nici din cocteilul de creveţi, nici din suculentul muşchi de vacă Rossini, nici din îngheţata pe care Philip o îndemna s-o mănânce.

Era limpede că seara ei era stricată. Cu atât mai mult cu cât însoţitorul ei continua să bea prea mult. Băuse deja singur o sticlă de vin şi mai comandă câteva pahare de whisky. Karen regreta enorm că-i acceptase invitaţia. Dar din păcate, era prea târziu. Nu-i mai rămânea decât să

aibă răbdare până când acest bădăran va catadicsi s-o ducă acasă.

-De ce nu ne-am duce acum să dăm o raită pe la cazinou? sugeră el după ce li se aduse cafeaua şi nota de plată.

- Cu plăcere, se grăbi ea să accepte, fericită că poate pleca din restaurant şi că scapă de ... prezenţa obsedantă a lui Nick.

-Ei bine! N-aş zice că lumea se plictiseşte aici cu astfel de preţuri! exclamă Philip privind cu o mutră jalnică nota de plată.

"Ce bărbat delicat!" gândi Karen, pe care manierele lui Philip începeau s-o enerveze. Şi, culmea bădărăniei, începu să verifice în faţa ei preţurile trecute pe notă şi suma cu ajutorul unui calculator, înainte de a-i întinde chelnerului, fără tragere de inimă, o carte de credit.

-în fine! Presupun că merită, murmură el ca pentru sine.

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, o prinse pe Karen de braţ şi o
conduse spre cazinou. Grosolănia are totuşi o limită şi, preţ de o clipă, Karen fu ispitită să-l lase baltă în mijlocul restaurantului. Dar teama de a atrage atenţia lui Nick o reţinu, şi-l urmă docilă pe avocat.

Din prudenţă, Karen refuză ferm să joace la ruletă. îşi câştiga şi aşa destul de greu existenţa ca să-şi risipească prosteşte banii. Dar nu aceasta era şi părerea lui Philip,

care începu să joace sume mari ... şi să piardă mult. Se părea că alcoolul la care se adăuga febra jocului îi luase minţile. Nu se oprea nici o clipă şi, după ce îşi arunca jetoanele pe masa verde, se uita ţintă, cu un aer de nebun.

- Philip, eu îmi încep serviciul foarte devreme mâine dimineaţă şi aş vrea să plec acasă, zise în sfârşit Karen, care era un pachet de nervi.

- Deja? Haide, seara abia începe ...

- Scuză-mă dar sunt obosită.

In mod curios, el nu insistă, spre uşurarea lui Karen, care se temuse de o discuţie penibilă. Acum, nu mai rămânea decât să plece ... cu condiţia ca întoarcerea să se desfăşoare fără probleme, pentru că Philip era într-o stare avansată de ebrietate. Pentru început, fu cât pe ce să buşească două maşini când vru să iasă din parcare. După aceea, începu să ruleze cu viteză, fără să-i pese de gropile care deformau şoseaua.

- Nu ... n-ai prefera să conduc eu? întrebă Karen temându-se că îşi trăieşte ultimele clipe.

- Mă crezi un incapabil, fetiţo? replică el punându-şi o mână umedă pe genunchiul ei.

Aceasta se feri repede, scârbită de această atingere nedorită.

- Linişteşte-te. Nu ne vede nimeni aici ... ca şi la tine acasă, de altfel, spuse el aruncându-i o privire cu subînţeles.

La aceste cuvinte, pe Karen o cuprinse panica. Ce

proastă fusese! De ce făcuse imprudenţa să-i spună lui Philip că Tessa plecase în călătorie?

Probabil că îşi închipuise că era o invitaţie mascată de a-şi petrece noaptea cu ea. Dumnezeule! Ce va face dacă această brută se va arunca asupra ei?

In aceeaşi clipă, orbit de farurile unei maşini care venea din faţă, Philip fu cât pe ce să intre direct în ea. Karen ţipă.

- Imbecilul! încă unul care nu ştie să ţină volanul! exclamă el privind în spate cu riscul de a ieşi de pe drum.

Slavă Domnului că se întoarse exact la timp pentru a redresa maşina gata să iasă de pe şosea. "Dacă ajungem cumva teferi şi nevătămaţi la Dendaa, va fi o minune", gândi Karen cu teamă.

Philip reuşi totuşi această performanţă.

- Iată-ne ajunşi! anunţă el oprind atât de brusc, încât Karen fu cât pe ce să dea cu capul de parbriz.

Profitând de faptul că alcoolul îi încetinea mişcările, aceasta coborî şi se repezi ca o săgeată spre uşă. Repede! Trebuia să găsească cheia. Fireşte că aceasta dispăruse prin fundul genţii.

- Draga mea! Aşteaptă-mă, strigă Philip venind spre ea.

- Ascultă, Philip, se bâlbâi Karen scotocind frenetic prin poşetă. îţi mulţumesc pentru această seară. Acum, aş vrea să ...

în aceeaşi clipă, uşa de la intrare se deschise şi Nick apăru în prag.

-în sfârşit! exclamă el cu o voce tunătoare. La ora asta vii acasă?

Karen se înfioră, surprinsă de această prezenţă neaşteptată. Lângă
ea, Philip încremenise, vizibil impresionat de înfăţişarea atletică a lui Nick.

- Nu ... nu ştiam că ... bâigui el. V-am adus-o, domnule. La revedere, Karen.

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, urcă în maşină cât putu de repede şi plecă scrâşnind din pneuri.

-Ai avut noroc că n-aţi ajuns în şanţ, spuse Nick prinzând-o ferm de braţ şi trăgând-o înăuntru.

-Dar cum ...?

-Tessa mi-a lăsat o cheie.

-Aşadar, mi-ai salvat viaţa a doua oară ...

-Exact, răspunse el sec. Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Nu vreau să te oblig să te umileşti atât, o ironiză el.

Karen se crispă, atinsă de tonul tăios cu care-i vorbise. In acelaşi timp însă, era incapabilă să se mişte, fascinată de prezenţa atât de senzuală a lui Nick ... Când, brusc, mâinile lui o traseră încet dar ferm spre el ...

Gândul că dacă o va săruta va fi pierdută, o lovi ca un fulger. Trebuia să reziste cu orice preţ, trebuia să-şi învingă această dorinţă care o cuprindea şi o îndemna să se abandoneze braţelor lui.

-încetează, avu ea curajul să rostească. N-am chef să te răzbuni pe mine pentru trădarea celei pe care o iubeşti.

N-am nici o vină că s-a căsătorit cu cel mai bun prieten al tău.

La aceste cuvinte, Nick făcu ochii mici şi o respinse brusc. Ce proastă! De ce spusese asta? Din păcate, era prea târziu să-şi repare greşeala. Nick se îndepărtase deja de ea şi, fără un cuvânt, evitând chiar s-o atingă, ieşi trântind violent uşa în urma lui, în timp ce Karen izbucnea în hohote de plâns disperate.

Capitolul 9

Karen petrecu o noapte agitată. Acest nou incident o tulburase. Acum, era sigură, tocmai pierduse ultima şansă de a se împăca în sfârşit cu Nick. Dar în fond, ce putea să spere de la el? Niciodată familia Kyle n-ar fi acceptat în sânul ei pe nedemna fiică a generosului David Kyle ...

In zilele următoare, nu-l mai văzu pe Nick de parcă acesta ar fi dispărut în natură. Din fericire, nu mai avu nici ocazia să-l întâlnească pe Philip, despre care Sally îi spuse că se întorsese în Anglia. Asta măcar era o consolare. Slabă, este adevărat. Nick îi lipsea atât de mult încât îi trecu prin minte să se întoarcă şi ea la Londra. Dar ar avea curajul să plece din Lanbwe? Se ataşase de această ţară unde se simţea într-adevăr utilă. Si apoi, contractul ei se termina abia peste opt luni şi nu se ştia dacă îşi va regăsi locul la spitalul "St.John".

Tocmai se gândea la toate astea în salonul de prematuri când apăru doamna Labatsu, înnebunită.

- Domnişoară Raven! Ai rău de avion?

Karen o privi stupefiată.

- Nu, nicidecum.

- Perfect. Am primit un apel de la clinica din Tiflak, din vestul ţării. Au nevoie de o moaşă cu experienţă. Adună-ţi repede echipamentul de urgenţă şi fugi la aeroport. Te aşteaptă acolo un bimotor.

într-o clipă, Karen fu gata. Simţea o emoţie la perspectiva unei noi provocări. Emoţia care se schimbă în stupoare, apoi în teamă, când zări micul avion cu care

trebuia să zboare. "Parcă ar fi o jucărie de copii", gândi ea privind cu îngrijorare micul aparat vopsit în verde şi alb care staţiona pe pistă.

- Nu-ţi fie frică, această mică minune pluteşte în aer mai bine ca orice alt avion, se auzi deodată o voce în spatele ei.

Karen tresări şi, răsucindu-se, îl zări pe pilot, un bărbat de vreo treizeci de ani, înalt, brunet, musculos şi cu ochi albaştri. Vorbea cu un uşor accent slav, care lăsa să i se bănuiască originea probabil poloneză.

- Stas Nowak la dispoziţia dumitale, continuă el cu un zâmbet simpatic.

- Bună ziua, îl salută Karen. Eşti sigur că avionul acesta ne poate ţine pe amândoi?

Stas Nowak izbucni în râs.

- Bineînţeles. Urcă şi vei vedea că există loc şi pentru o a treia persoană.

De fapt, avionul avea două scaune. Unul dintre ele era culisabil şi Karen remarcă faptul că fuseseră montate nişte şine de o parte şi de alta a scaunului pentru a putea la nevoie să fie pusă şi o targă. în timp ce Stas Nowak îşi verifica indicatoarele de bord, ea se grăbi să-şi aranjeze materialele în spate.

- Pune-ţi centura, o sfătui Stas după ce ea termină.

Vom pleca îndată ce va veni şi celălalt pasager. Sper să nu întârzie prea mult pentru că aş vrea să mă întorc înainte de a se înnopta.

Cu aceste cuvinte, porni motorul. Acesta tuşi de câteva

ori înainte să pornească într-un vuiet infernal. Totul era în ordine. Nu mai rămânea decât să-l aştepte pe al doilea pasager.

Stas profită de acest răgaz pentru a comunica planul de zbor turnului de control, în timp ce Karen mai verifică o dată dacă are toate materialele necesare. Nu era momentul să uite ceva!

Deodată, uşa avionului se deschise şi intră o siluetă de bărbat. Inima lui Karen tresări când văzu că necunoscutul era Nick. Foarte relaxat, îl bătu pe umăr pe pilot pentru a-l anunţa că sosise şi se aşeză lângă Karen pe scaunul mobil.

- Ah! Tu ai fost aleasă pentru această urgenţă! exclamă el văzându-şi vecina de scaun. Excelentă idee.

Nu avu ocazia să spună mai multe, pentru că pe măsură ce aparatul prindea viteză, carlinga vibra într-un mod sinistru. Karen închise ochii, îşi încrucişă degetele şi se rugă la toţi sfinţii să nu lase ca avionul să se disloce în momentul decolării.

Nu se relaxă decât când ajunseră în sfârşit la înălţime.

Lângă ea, Nick părea impasibil. Abia dacă remarca prezenţa ei. De ce venise el? Doar nu-l puseseră s- o supravegheze?

- Te duci tot la Tiflak? întrebă ea.

- Nu, trebuie să mă duc la vreo sută de kilometri de Tiflak, la un accident în junglă. Fii liniştită, n-am să stau în spatele tău când îţi vei face treaba, răspunse el cu o ironie rece.

O impresie de frig intens o cuprinse pe Karen dintr-o

dată. Se întoarse cu faţa spre hublou pentru a-şi ascunde suferinţa. Jos, câmpia deşertică cedase deja locul unui peisaj înverzit care încadra panglica argintie a unui râu. îi atraseră atenţia câteva puncte mişcătoare. Probabil erau hipopotami, sau poate antilope venite să bea apă înaintea sosirii celorlalte sălbăticiuni mari.

Karen se întoarse reflex spre Nick, ca să-l întrebe. Văzându-l însă atât de indiferent la tot ce era în jurul lui, îşi înghiţi repede cuvintele şi, aşezându-se mai bine în scaun, se strădui să se gândească la altceva. Dar la ce? Toate gândurile ei reveneau invariabil la Nick. La el, căruia nu-i păsa de ea nici cât de un obiect. Unde era oare acea frumoasă prietenie pe care el i-o oferise nu cu mult timp în urmă? Se evaporase, asemeni unui miraj în deşert? în fond, n-avea importanţă. Cât timp ar mai fi suportat ea această camaraderie când amintirea săruturilor lui o ardea ca un fier înroşit?

Avionul începea în sfârşit să coboare. Peste câteva minute vor ajunge la Tiflak, capătul călătoriei lor. în aşteptarea aterizării, Karen se crampon' cu toată puterea de scaun şi închise ochii. Deodată, în plină coborâre, Stas redresă brutal aparatul, ceea ce o făcu pe Karen şi mai neliniştită.

- Ah, blestemaţii ăştia de măgari! Iarăşi au intrat pe pista de aterizare. Mereu aceeaşi problemă.

Şi efectuă un viraj larg pentru a le permite africanilor de la bază să alunge animalele.

- Ia te uită! Văd cele două Land Roveruri acolo, zise el

adresându-se pasagerilor. Ah! Aşa este, nu plecaţi în aceaşi misiune. Te întorci tot cu noi, Nick?

- Nu, mă voi întoarce la Mutala cu avionul poliţiei.

- Slavă Domnului, oftă Stas. Altfel, nu ştiu unde te-aş mai fi pus dacă luăm un bolnav de aici, zise el aterizând uşor.

în sfârşit, ajunsese.

Karen îşi desfăcu imediat centura de siguranţă, evitând cu grijă să arunce vreo privire spre Nick care, fiind mai aproape de uşă, coborî primul. Dezacordurile dintre ei nu interziceau galanteria şi doctorul, om bine educat, o aşteptă ca s-o ajute să coboare. Mai întâi, ea ezită, dar până la urmă îi dădu voie s-o ia în braţe şi s-o pună pe pământ. Totuşi, i se păru că o ţinuse în braţe mai mult decât era necesar. Dar, fără îndoială, era o simplă impresie datorată oboselii călătoriei.

-Aici ne despărţim, spuse el cu o licărire ciudată în ochi. Mai am de făcut, un drum foarte lung şi trebuie să plec imediat. La revedere, Karen, şi noroc cu pacienta ta.

Fără să-i asculte măcar răspunsul, se întoarse şi porni cu un pas rapid spre Land Rover. Abia apucă să urce pe scaunul pasagerului şi şoferul demară în trombă. Karen văzu maşina dispărând în câteva clipe, într-un nor de praf.

-Al dumitale este acolo, îi arătă Stas trezind-o din visare. O să te ajut să încarci materialele. încearcă să te grăbeşti. După cum am spus, este mai bine să ne întoarcem pe lumină.

- Ştii, asta nu depinde numai de mine, zâmbi ea.

Totuşi, îţi promit că voi face tot posibilul. Apropo, ai oxigen în caz de nevoie?

- Da, voi pregăti o butelie, încuviinţă el cu amabilitate.

De îndată ce totul fu în ordine, Karen se aşeză în maşina pe care o conducea un localnic bătrân, îmbrăcat într-un halat alb imaculat. Evident, era un infirmier format, ca atâţia alţii, la locul de muncă, unul dintre aceia care îndeplinesc tot felul de sarcini de mai mică importanţă, care nu necesită prezenţa unui medic, în inima junglei, cum ar fi reducerea unei fracturi, sau să-i înveţe pe localnici regulile elementare de igienă. îi explică lui Karen că deşi starea bolnavei era staţionară, directorul dispensarului aştepta cu nerăbdare sosirea ei.

De altfel, când opriră în faţa unui bungalou cu pereţii văruiţi în alb, o femeie bine făcută, de vreo patruzeci de ani şi purtând pe pieptu-i generos ecusonul care arăta că este infirmieră, alergă imediat în întâmpinarea lor.

- Ce face pacienta noastră? întrebă Karen imediat ce se făcură prezentările.

- Deocamdată se odihneşte, răspunse interlocutoarea ei conducând-o direct la patul bolnavei. Ne-a trimis-o dispensarul din satul său. Biata de ea, avea dureri de mai bine de douăzeci şi patru de ore fără să facă vreun progres.

- Când a sosit la voi?

- Ieri. Este de neînţeles, venea foarte regulat la consultaţiile prenatale, şi n-am decelat nimic care ne-ar fi anunţat o naştere atât de dificilă.

- Câţi ani are?

- Vreo şaisprezece. Ne gândeam că n-ar trebui să aibă nici o problemă, chiar la prima naştere. Oricum, este foarte curajoasă. Biata copilă nici măcar nu se vaită, chiar dacă suferă îngrozitor.

Cu aceste cuvinte, intrară într-o încăpere în care exista ca mobilier doar un pat şi un scaun. O fată foarte tânără, acoperită doar cu un cearşaf, era culcată pe o saltea. Picături mari de sudoare îi acopereau fruntea în timp ce pleoapele îi tremurau.

- Nanda! o strigă încet infirmiera-şefă.

Fata deschise ochii şi le privi întrebător pe cele două femei de lângă patul ei.

- Ea nu înţelege limba noastră şi mărturisesc că eu ştiu foarte puţine cuvinte din limba ei, explică infirmiera lui Karen. Este mai bine să încercăm să comunicăm prin gesturi.

- Ai zărit măcar capul copilului? întrebă Karen, descumpănită de acest caz complicat.

- Da, o dată. Din păcate, ea pare a nu fi în stare să-l expulzeze, răspunse ea luând cu compasiune mâna pacientei.

- Nanda, acum te voi examina, spuse Karen.

Bineînţeles că pacienta nu înţelegea o iotă din ce-i spunea Karen. Dar Karen era sigură că tonul vocii sale era suficient pentru a o linişti. Chiar dacă respira cu dificultate şi pulsul era cam rapid, albul ochilor era limpede şi pielea rămânea suplă. "Slavă Domnului că măcar este

transportabilă", oftă Karen uşurată.

- Este totuşi ciudat că nu văd copilul, spuse ea după examinare. Cum se prezenta când l-ai văzut?

- Absolut normal. Oh! Priveşte. Parcă reîncepe să împingă.

Nanda gemu uşor în timp ce îşi muşca violent buza inferioară.

Karen se aplecă imediat şi zări craniul copilului. Părea că începuse deja să se deformeze. Era timpul să grăbească naşterea.

- Mă tem că va trebui să recurg la forceps, spuse ea.

- Sper că ai adus unul cu dumneata, pentru că aici nu mai avem de mai bine de şase luni.

- Oh, Nu se poate! exclamă Karen.

Era o catastrofă! Nu numai că aici trusele de urgenţă nu ajunseseră niciodată, dar Karen crezuse că nu este nevoie să-i ceară şi forceps doamnei Labatsu.

- Nu ştiu ce ...

Chiar în clipa aceea, Nanda începu iarăşi să împingă. De data aceasta, bebeluşul părea să iasă mai mult. Poate că exista o speranţă ca naşterea să decurgă normal, fără a se interveni cu mijloace artificiale. Oare mai trebuia să aştepte un pic? Sau să plece imediat?

"De ce nu este Nick aici să mă sfătuiască?" se întreba Karen fără să reuşească să se decidă.

Totuşi, după un nou examen, când constată că inima copilului bate regulat, hotărî să mai aştepte o oră. In caz de eşec, va fi destul timp ca să transporte bolnava la

spitalul din Mutala.

Cu ajutorul infirmierei, schimbă poziţia Nandei. Culcată pe o parte, se va simţi cu siguranţă mai bine ... Zadarnic însă, pentru că ora fatidică trecu fără să se mai întâmple ceva pozitiv. Ba dimpotrivă, inima bebeluşului dădea semne de slăbiciune. Nu mai era decât o soluţie: să o ducă pe Nanda cât mai repede la spital.

Zece minute până la pista de aterizare, trei sferturi de oră de zbor, plus vreo cinci minute pentru internarea fetei în Maternitate ... Imediat, Karen îi ceru directorului să dea toate dispoziţiile necesare pentru transferul Nandei în timp ce ea îi făcea o injecţie pentru a o susţine.

Câteva clipe mai târziu, biata Nanda era în sfârşit aşezată pe o brancardă şi suită în avion.

- Decolarea s-ar putea să fie un pic mai dură de pe această pistă proastă, se scuză Stas faţă de Karen. Iţi promit totuşi să fac imposibilul pentru a mai atenua şocurile.

- Mulţumesc. Ai putea să mă ajuţi să pun butelia cu oxigen? îl rugă ea, prefăcându-se calmă, ceea ce era departe de a resimţi.

Stas se achită de această sarcină cu măiestrie, ceea ce dovedea o lungă experienţă, şi se instală apoi la comanda avionului în timp ce Karen îi dădea oxigen Nandei şi verifica starea copilului. Părea că totul merge bine.

De data aceasta, lui Karen nu se mai temu nici la decolare, nici la aterizare. Era mult prea ocupată să o supravegheze pe Nanda, şi mai ales să-i interzică să mai

împingă. Gândul că ar putea asista o naştere în plin zbor nu o tenta deloc. "Chiar dacă eşti un spirit aventuros, există totuşi nişte limite" gândi ea uitându-se mereu la ceas.

Deodată, cu puţin timp înainte de-a ajunge la Mutala, Stas îi întinse căştile.

- Este pentru dumneata, îi explică el. Spitalul vrea să aibă un raport medical. Microfonul este agăţat de aparat. Ca să vorbeşti apasă pe butonul negru.

Karen făcu o rapidă descriere a simptomelor Nandei. Vocea care-i răspunse că o ambulanţă era deja pregătită, ajungea până la ea deformată, bizară, aproape ireală. Dar asta nu mai conta, esenţialul era că deznodământul era aproape de sfârşit.

Stas era într-adevăr un pilot priceput, pentru că execută o dublă performanţă, aceea de a ateriza aproape fără nici un şoc pe pistă şi de a opri doar la câţiva metri de ambulanţa în care o echipă chirurgicală aştepta bolnava pentru a-i face cezariana.

Operaţia decurse foarte bine şi, două ore mai târziu, doamna Labatsu o anunţă mândră pe Karen, ca şi cum ar fi fost o rudă apropiată a tinerei mame:

- Este o fetiţă de toată frumuseţea. Mama şi copilul se simt foarte bine. Ai făcut treabă bună, domnişoară Raven. Cred că meriţi să te odihneşti mâine. îţi acord o zi liberă.

- Mulţumesc. A fost într-adevăr o încercare grea, zâmbi Karen.

- Ar fi fost şi mai grea dacă ar fi trebuit să mergi la nord

de Tiflak. Am auzit prin radioul poliţiei că acolo este o rebeliune.

- Da s-ar părea chiar că luptele sunt în toi, preciză Rose Angkina care tocmai sosise.

- Să nu exagerăm, o corectă doamna Labatsu.

La urma urmei, sunt doar nişte manifestaţii.

- La nord de Tiflak! exclamă deodată Karen dându-şi seama că Nick plecase tocmai în acea direcţie. Unde, mai exact?

- La vreo sută de kilometri de Tiflak, îi răspunse sigură pe ea Rose.

- Mai tăceţi odată! le ordonă doamna Labatsu. Nimeni nu ştie încă precis ce se întâmplă acolo. Rose, du-te şi vezi-ţi de treabă, iar dumneata, domnişoară Raven, du-te acasă şi te odihneşte. Eşti livid㠖

Karen era copleşită de vestea primită. Nick! Nick era în pericol. Poate era chiar rănit sau luat prizonier ... poate chiar mai rău ... Nu. Refuza să creadă asta. Chiar mâine se va întoarce, teafăr şi nevătămat, viu în orice caz ...

A doua zi dimineaţă, telefonă la prima oră la Maternitate sub pretextul că vrea să ştie dacă Nanda şi copilul se simt bine. De fapt, spera să afle ceva despre Nick Kyle. Din păcate, stagiara care-i răspunse abia dacă-l cunoştea pe doctor şi nu-i putu da relaţii.

Toată dimineaţa se învârti prin casă ca un leu în cuşcă. Oriunde s-ar fi dus, privirea i se oprea mereu pe telefon cu speranţa nesăbuită că va suna. Era stupid. Cine s-ar fi gândit s-o sune ca să-i dea veşti despre Nick? Incepea să

se înăbuşe în casă. Mai bine ieşea la aer. De ce n-ar face o plimbare până la baraj? In timpul săptămânii, era pustiu pe acolo, şi pe căldura asta ar fi fost plăcut să se plimbe pe malul apei.

Se duse imediat în camera ei şi îşi puse un şort şi un tricou. Işi dădu de vreo două ori cu peria prin părul ciufulit şi ... căutându-şi în buzunarul halatului bentiţa pe care o purta de obicei, găsi ultima scrisoare a mamei sale pe care n-avusese curajul s-o deschidă. Astăzi, se simţea mai puţin ca niciodată în stare s-o citească.

Totuşi, cuprinsă de remuşcări, şi-o strecură în buzunar şi porni spre maşină.

- Bună ziua Karen, o salută vecina sa, doamna Rouse. Nu vrei să iei prânzul cu noi?

- Nu, mulţumesc, refuză politicos Karen. Vreau să merg să mă plimb la baraj şi să profit puţin de apă, de aer şi de soare.

- Ce idee bună! Dacă doreşti, poţi să ceri cheia bărcii noastre de la paznici, îi sugeră ea.

Karen îi mulţumi cu toate că ştia dinainte că n-o va face. Simţea nevoia să meargă pe jos. Când ajunse în faţa acelui frumos luciu de apă, se simţi străbătută de un fior de plăcere. După toate aceste zile fără ploaie, ce fericire de nedescris să stea în faţa acelui lac liniştit!

Liniştită de această privelişte calmă, se hotărî în sfârşit să citească scrisoarea doamnei Raven. Pe măsură ce-i descifra scrisul mărunt, pe chip îi apărea o expresie de stupoare. Era extraordinar! Mama sa o anunţa că are

intenţia să se recăsătorească cu un colonel pe care-l întâlnise în timpul unei partide de bridge la nişte prieteni. Era un bărbat fermecător, de vreo şaizeci de ani ... adăugă ea probabil pentru a-şi pregăti fiica pentru un şoc.

Dar dimpotrivă, aceasta fu cât pe ce să scoată un strigăt de bucurie. în sfârşit! Mama ei va renunţa să-şi macine vechile ranchiune pentru a-şi mai trăi viaţa un pic. Hotărât lucru, era vremea veştilor bune. După Tessa, acum doamna Raven ... Fiecare părea să-şi fi găsit perechea ideală. Dar Karen rămânea îngrozitor de singură. Cu atât mai mult cu cât cel pe care-l iubea era probabil mort la ora asta.

La acest gând, inima i se strânse dureros. Puse repede scrisoarea în torpedoul maşinii, coborî şi începu să meargă pe marginea lacului. Merse mult timp înainte de a se întoarce. Plimbarea aceasta însă n-o linişti de tot. Aşa că se întoarse la maşină, cu mintea preocupată mai mult ca oricând de Nick.

Deodată, zări lângă maşina ei o siluetă înaltă, atletică, evident un bărbat, care se pare că aştepta.

Era viu! Nick era viu. Totuşi, acestui sentiment de uşurare îi urmă un val de furie. De ce venise aici? Avea de gând să-şi bată joc iarăşi de ea?

-Aşadar, te-ai întors, spuse ea pe un ton de reproş.

- Da, dar te-aş ruga să-mi vorbeşti pe alt ton decât acesta, replică el iritat. Am constatat deja de multă vreme că eşti bună de gură, verişoară Karen, şi trebuie să fiu probabil îndrăgostit prosteşte de tine ca să mă aflu aici.

- Eşti un mincinos neruşinat! exclamă Karen. încerci să te răzbuni pe Tessa, pentru că ţi-a rezistat şi s-a măritat cu altul. Eşti doar un ... un ...

- Ajunge, zise el, prinzându-i brutal mâinile. încetează să spui cuvinte fără sens pe care s-ar putea să le regreţi mai târziu.

- Iţi interzic să-mi vorbeşti ca unui copil.

- Zău? Chiar şi dacă spui prostii? Dumnezeule! Dacă aş fi ştiut unde ne va duce discuţia aceea despre trecutul tău, n-aş fi deschis-o niciodată! Să încetăm să ne mai sfâşiem unul pe altul şi să terminăm cu toate aceste neînţelegeri. Am vorbit cu Tessa la telefon. M-a anunţat despre căsătoria ei şi am discutat mult amândoi. De îndată ce am înţeles că mă credeai îndrăgostit de prietena ta, am pornit să te caut şi să clarificăm o dată pentru totdeauna situaţia. Pentru că aşa credeai, îţi închipuiai că sunt îndrăgostit de Tessa, recunoaşte.

- Te purtai atât de frumos cu ea şi atât de distant cu mine încât...

- Distant! Ce aş fi putut să fac altceva? Eşti o specialistă în a servi celorlalţi duşuri scoţiene. Pentru o clipă eşti prietenoasă şi caldă, în clipa următoare devii rece ca gheaţa. Si toate astea pentru că n-ai încredere în bărbaţi. Aşa este? întrebă el cu o subită tandreţe în glas.

- Este inutil să joci cartea amabilităţii cu mine, nu ţine, protestă ea.

- N-am obiceiul să mă port amabil ce aceea pe care o iubesc, ripostă el strângându-şi puternic pumnii.

- Dar ... fotografia aceea ...

- Este o poveste care s-a terminat cu mult înainte să te cunosc. Se numeşte Amy, dacă vrei să ştii. Eram nedespărţiţi de pe când aveam şaptesprezece ani. Când s-a căsătorit cu un altul, am lăsat totul baltă şi m-am refugiat în Africa pentru a-mi vindeca în acelaşi timp inima frântă şi orgoliul şifonat. Mi-a trebuit timp ca să-mi dau seama că avea dreptate când spunea că, pur şi simplu, ne obişnuisem unul cu altul şi nimic mai mult.

- în cazul acesta, de ce i-ai mai păstrat fotografia?

- Pentru că nu mai ştiam unde o pusesem. De fapt, acea fotografie nu mai era decât un spin în plus înfipt în orgoliul meu rănit.

- Oh, Nick ... exclamă Karen, tulburată de aceste dezvăluiri. Si eu te iubesc atât de mult!

Lacrimile îi umeziră pleoapele când el o îmbrăţişă strâns. Cum să reziste unei asemenea fericiri?

- Dacă ai şti cât m-am temut să nu fi fost ucis când Rose a spus că în regiunea unde te duseseşi erau nişte revolte, spuse ea în continuare înăbuşindu-şi plânsul.

El îi zâmbi cu tandreţe.

- Haide, Karen, eu nu prea semăn a luptător. Si apoi, regiunea în care am fost era destul de îndepărtată de zona tulburărilor. Aşadar, în ciuda urii pe care mi-o porţi, îţi făceai griji pentru mine? o tachină el.

- îmi pare rău.

De fiecare dată, cuvintele o luau înaintea gândurilor.

- Si s-a întâmplat să fii şi temperată, spuse el. Mai ales

în seara în care te-am scăpat de însoţitorul tău ameţit. Apropo, cine era?

- Nimeni. O relaţie întâmplătoare.

- Prefer să aud asta, pentru că dacă tu eşti geloasă, şi eu sunt. Aşa că, pentru a uita de toate aceste experienţe supărătoare, nu ne rămâne decât o soluţie: să ne căsătorim.

- Dar, Nick ... este imposibil. Familia ta nu mă va accepta niciodată.

- Nu fi stupidă. Părinţii mei nu s-au amestecat niciodată în certurile altora. La fel ca şi mine, de altfel. Cât despre Norma, i-am vorbit deja despre tine şi n-are o dorinţă mai dragă decât să te primească la fel ca propria fiică. In ultimele scrisori, chiar mi-a recomandat să am grijă de tine. Să nu-ţi închipui că m-am îndrăgostit de tine numai pentru a-i face pe plac mătuşii mele.

Karen izbucni în râs, pentru că această ipoteză i se părea într-adevăr absurdă.

- Rămâne totuşi o problemă, cea a mamei tale, continuă Nick. Sper că nu ne va obliga să facem ca Romeo şi Julieta. Nu vreau să mor pe mormântul tău, spuse el cu o afectare caraghioasă.

- Nu, linişteşte-te, pufni ea în râs. Mama a hotărât să se mărite cu un colonel, jucător de bridge.

- Minunat! Va fi deci prea ocupată ca să se mai intereseze şi de noi. Ei bine? Da sau nu?

- Da ... dacă eşti sigur că ...

- Karen! Cred că te-am convins că te iubesc! Atunci? Ai

puţină încredere în mine ...

- Dacă aşa stau lucrurile, te voi urma până la capătul lumii, exclamă ea cu înflăcărare.

- De ce n-am rămâne în Lanbwe? Mi s-a părut că am remarcat că îţi place aici, că pământul acesta te fascinează, la fel ca pe mine.

- Este adevărat, mărturisi ea, ghemuindu-i-se la piept.

-Afacerea este deci încheiată, declară el cu umor. Si crede-mă, te voi supraveghea atent, ca să nu mai provoci şi alte neînţelegeri. Pentru că dragostea noastră nu trebuie să fie ameninţată de nimic. Nu-i aşa, verişoară Karen?

- îţi promit, vere Nick, răspunse ea în timp ce buzele lui se apropiau irezistibil de ale ei.

Se sărutară îndelung, uitând de rarele păsări care trăiau pe lac şi de câmpia pustie pe care nu creşteau decât cactuşi spinoşi. Dar nici un spin nu-i zgâria, aşa cum erau acum, protejaţi de dragostea lor puternică.

Sfârşit